COLECŢIE COORDONATĂ DE BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU

HERVE
LE TELLIER
Anomalia
Traducere din limba franceză şi note de
Mădălina Ghiu

editori:
Magdalena Mărculescu Silviu Dragomir fondator: Ion Mărculescu, 1994
DIRECTOR editorial:
Bogdan-Alexandru Stănescu redactare:
Alexandra Turcu design:
Andrei Gamarţ
DIRECTOR producţie:
Cristian Claudiu Coban cită:
Mirela Voicu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LE TELLIER, HERVÉ
Anomalia / Hervé Le Tellier; trad. din lb. franceză şi note de Mădălina
Ghiu.
— Bucureşti: Pandora Publishing, 2021 ISBN 978 – 606 – 978 – 365 – 8
I. Ghiu, Mădălina (trad.)
821.133.1
Titlul original: *L'Anomalie* Autor: Hervé Le Tellier
Copyright © Éditions Gallimard, 2020 Copyright © Pandora M, 2021 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20 www.pandoram.ro
ISBN: 978 – 606 – 978 – 365 – 8

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Iar eu, cel care spune că voi visaţi, Sunt la rândul meu un vis.

Zhuangzi

Adevăratul pesimist ştie că este deja prea târziu pentru a fi.

Anomalia.

Victor Miesel

La fel de negru precum cerul[1]

(martie – iunie 2021)

Există un lucru admirabil, care depăşeşte întotdeauna cunoaşterea, inteligenţa şi chiar şi geniul, acesta este incapacitatea de a înţelege.

Anomalia.

Victor Miesel

BLAKE

Să ucizi pe cineva e o nimica toată. Trebuie să observi, să supraveghezi, să reflectezi mult, iar în momentul acela să străpungi nimicul. *Voilà*. Să străpungi nimicul. Să-ţi devină clar că universul se îngustează, se îngustează până când se concentrează în ţeava armei sau în vârful cuţitului. Asta e >»

tot. Să nu-ţi pui întrebări, să nu te laşi mânat de furie, să-ţi alegi paşii de urmat, să acţionezi metodic. Blake ştie să facă asta, şi încă de atât de mult timp, încât nu mai ţine minte când a început să ştie. După aceea, restul vine de la sine.

Blake îşi trăieşte viaţa din moartea altora. Vă rog, fără lecţii de morală. Dacă vrem să discutăm etic, el este gata să răspundă statistic. Pentru că – şi Blake îşi cere scuze –, atunci când un ministru al Sănătăţii reduce bugetul, taie de pe listă aici un computer tomograf, acolo, un medic, dincolo, o unitate de terapie intensivă, bănuieşte că scurtează bine de tot existenţa a mii de necunoscuţi. Responsabil, nevinovat, vechea arie. Blake este opusul. Şi,

1 Titlurile celor trei părți ale romanului sunt toate versuri din poeme de Raymond Queneau.

de altfel, nici nu trebuie să se justifice, nu-i pasă.

A ucide nu este o vocaţie, este o dispoziţie. O stare sufletească, dacă preferaţi. Blake are unsprezece ani şi nu se numeşte de fapt Blake. Este lângă mama lui, în Peugeot, pe un drum departamental, aproape de Bordeaux. Mama nu conduce prea repede, un câine traversează şoseaua, impactul abia se simte, mama ţipă, frânează prea brusc, maşina alunecă în zigzag, motorul se blochează. Stai în maşină, dragul meu, Doamne, stai în maşină. Blake nu se supune, îşi urmează mama. E un collie cu blană cenuşie, şocul i-a zdrobit pieptul, sângele i se scurge pe lateral, dar nu este mort, geme, zici că e un plânset de bebeluş. Mama aleargă de colo-colo panicată, îi pune lui Blake mâinile la ochi, bâlbâie cuvinte incoerente, vrea să sune la ambulantă, Dar, mamă, e o potaie, e doar o potaie. Collie-ul gâfâie pe asfaltul crăpat, corpul său răsucit capătă un unghi ciudat, e scuturat de zvâcniri din ce în ce mai slabe, agonizează sub ochii lui Blake, iar Blake urmăreşte plin de curiozitate cum viaţa părăseşte trupul animalului. S-a terminat. Băiatul mimează puţin tristeţea, mă rog, ceea ce îşi imaginează el că este tristeţea, ca să nu o îngrijoreze pe mama, dar nu simte nimic. Mama rămâne pe loc, îngheţată în faţa micului cadavru, Blake, nerăbdător, o trage de mânecă, Mamă, haide, n-are rost să rămâi acolo, e mort, nu vezi, să mergem, voi întârzia la fotbal.

A ucide este, de asemenea, o chestiune de aptitudine. Blake constată că este dotat în ziua în care unchiul său Charles îl ia cu el la vânătoare. Trei lovituri, trei iepuri, un adevărat talent. Ţinteşte rapid şi precis, ştie să se adapteze la cele mai proaste carabine, putrede, la puştile cel mai prost reglate. Fetele îl târăsc pe la bâlciuri, Hai, te rog, vreau girafa, elefantul, Game Boy-ul, da, hai, încă o dată! iar Blake împarte jucării de pluş, console de jocuri, devine teroarea poligoanelor, înainte de a decide să facă asta cu discreţie. Lui Blake îi place, de asemenea, ceea ce-l învaţă unchiul Charles: să taie gâtul căprioarelor şi să tranşeze iepurii. Să fim înţeleşi: nu-i face plăcere să ucidă

sau să dea gata animalul rănit. Nu este un vicios. Nu, îi place gestul tehnic, rutina impecabilă, care se instalează cu ajutorul repetiţiei.

Blake are douăzeci de ani şi, sub numele său autentic franţuzesc, Lipowski, Farsati sau Martin, este înscris la o şcoală pentru hotelieri, dintr-un orăşel din Alpi. Nu este o alegere la întâmplare, atenţie, ar fi putut face orice, îi plăceau şi electronica, şi programarea, era talentat la limbi străine, ehe, engleza, i-a fost suficient doar un stagiu de trei luni la Lang's din Londra ca s-o vorbească aproape fără accent. Însă, mai presus de toate, Blake preferă să gătească, pentru momentele goale din timpul preparării unei reţete, minutele care se scurg fără grabă, chiar în agitaţia febrilă a unei bucătării, secundele lungi şi calme, în care priveşti cum se topeşte untul în tigaie, se căleşte ceapa albă, se bat spumă albuşurile pentru sufleu. Adoră mirosurile şi mirodeniile, adoră să creeze un aranjament de culori şi arome într-o farfurie. Poate că ar fi fost cel mai strălucit elev din şcoală. Totuşi, la naiba, Lipowski (sau Farsati sau Martin), nu ar strica deloc să te porţi puţin mai amabil cu clienţii. E în fişa postului, în fişa postului, auzi, Lipowski (sau Farsati sau Martin)!

Într-o seară, într-un bar, un tip beat rău îi spune că vrea să omoare pe cineva. Probabil are un motiv întemeiat pentru asta, o chestie la slujbă, vreo femeie, dar lui Blake nu-i pasă.

— Ai face asta pentru lovele?

— Eşti ţicnit, răspunde Blake. Complet ţicnit.

— Te plătesc, şi-ncă gras.

Suma pe care i-o propune are trei zerouri. Blake se prăpădeşte de râs.

— Nu. Glumeşti?

Blake bea fără grabă, aşteaptă momentul prielnic. Tipul s-a prăbuşit pe tejgheaua barului, Blake îl scutură.

— Ascultă, cunosc pe cineva care ar face-o. Pentru dublul sumei. Nu l-am întâlnit niciodată. Îţi spun mâine

cum să dai de el, dar, după, nu-mi mai vorbeşti niciodată despre asta, OK?

În acea noapte, Blake îl inventează pe Blake. De la William Blake, pe care l-a citit după ce a văzut *Dragonul roşu*, filmul cu Anthony Hopkins, şi pentru că i-a plăcut o poezie: „Şi am sărit în această lume plină de primejdii: Neajutorat, gol şi ţipând îngrozitor / Ca un demon ascuns într-un nor”[2]. Şi apoi Blake – *black* şi *lake*, negru şi lac – îi e pe plac.

Începând de a doua zi, un server din America de Nord primeşte adresa de e-mail a unui anumit blake.mick.22, creată într-o cafenea din Geneva, Blake cumpără, cu bani gheaţă, de la un necunoscut, un laptop de ocazie, îşi procură un Nokia vechi şi o cartelă *prepay*, o cameră foto, un teleobiectiv. Odată echipat, ucenicul bucătar îi dă tipului contactul acelui „Blake”, „fără nicio garanţie că adresa e încă valabilă”, şi aşteaptă. Trei zile mai târziu, bărbatul de la bar îi trimite lui Blake un mesaj alambicat, din care îţi dai seama că are rezerve faţă de el. Pune întrebări. Caută un punct vulnerabil. Lasă, din timp în timp, să treacă o zi între două schimburi de mesaje. Blake vorbeşte despre ţintă, despre logistică, despre termenul de livrare şi aceste precauţii reuşesc să-l liniştească. Cad de acord, Blake revendică jumătate din avans: sunt deja patru zerouri. Când bărbatul îi spune că vrea să semene a „moarte naturală”, Blake dublează suma şi cere o lună la dispoziţie. Convins de acum că are de-a face cu un profesionist, tipul acceptă toate condiţiile.

Este pentru prima dată, iar Blake se pregăteşte. E deja extrem de meticulos, prudent, ingenios. A văzut atât de multe filme. Este de neimaginat cât le datorează asasinii plătiţi scenariştilor de la Hollywood. Încă de la începutul carierei sale, banii pentru comandă, informaţiile

2 Versuri din prima strofa a poemului „Infant sorrow“, al lui William Blake: „My mother groan’d, my father wept, I Into the dangerous world I leapt; / Helpless, naked, piping loud, / Like a fiend hid in a cloud“

despre contract le va primi într-o pungă de plastic, abandonată într-un loc care urmează a fi stabilit, într-un autobuz, un fast-food, un şantier, un coş de gunoi, un parc. Se vor evita zonele prea izolate, unde poate fi văzut doar el, locurile prea publice, unde nu l-ar repera nimeni. Va fi acolo cu câteva ore înainte, supraveghind împrejurimile. Va purta mănuşi, glugă, pălărie, ochelari, îşi va vopsi părul, va învăţa să-şi pună peruci, să-şi sugă obrajii, să îi umfle, va avea zeci de plăcuţe de înmatriculare, din toate ţările. Cu timpul, Blake va învăţa să arunce cu cuţitul, *half-spin* sau *full-spin*, în funcţie de distanţă, să confecţioneze o bombă, să extragă dintr-o meduză o otravă care nu poate fi identificată în laborator, va şti să monteze şi să demonteze în câteva secunde un Browning de 9 mm, un Glock 43, va fi plătit şi îşi va cumpăra armele cu bitcoini, această criptomonedă cu trasee imposibil de detectat. Îşi va crea propriul site pe deepweb, iar darknetul va deveni un joc pentru el. Pentru că există tutoriale pentru absolut orice pe internet. Trebuie doar să cauţi.

Aşadar, ţinta lui este un bărbat de cincizeci de ani, Blake primeşte fotografia lui, numele, dar decide să-i spună Ken. Da, aşa cum îl cheamă pe soţul păpuşii Barbie. O bună alegere: Ken, asta nu-i conferă cu totul o existenţă.

Ken trăieşte singur, iar ăsta e deja un început bun, îşi spune Blake, pentru că, dacă ar fi căsătorit şi ar avea trei copii, nu s-ar ivi prea uşor vreo ocazie. Mai rămâne problema că, la această vârstă, o moarte naturală lasă puţine opţiuni: un accident de maşină, o scurgere de gaze, un atac de cord, o cădere accidentală. Punct. Să taie frânele sau să facă manevre pe la direcţie Blake nu este încă în stare şi nici nu ştie cum să-şi procure clorură de potasiu, ca să provoace un stop cardiac; cât despre asfixierea cu gaze, nu are nicio idee. Rămâne căderea. Zece mii de morţi pe an. În principal oameni în vârstă, dar ne vom descurca cu asta. Şi Ken poate fi cu greu considerat sportiv, o luptă iese din discuţie.

Ken locuieşte într-un F3[3], la parterul unei vile de lângă Annemasse[4]. Timp de trei săptămâni, Blake nu face altceva decât să supravegheze sau să construiască planuri. Din avansul primit, a cumpărat o camionetă Renault veche, a amenajat-o într-un mod rudimentar, un scaun, o saltea, baterii suplimentare pentru iluminat, şi s-a instalat într-o parcare pustie, cu vedere la ansamblul de locuinţe, chiar spre apartamentul lui. În fiecare zi, Ken pleacă pe la opt şi jumătate, trece graniţa elveţiană, apoi se întoarce de la serviciu în jurul orei nouă seara. În weekend, se întâlneşte uneori cu o femeie, o profesoară de franceză în Bonneville, la vreo zece kilometri de aici. Marţi este cea mai ritualizată, cea mai previzibilă zi. Ken se întoarce mai devreme, pleacă imediat la sală, se întoarce două ore mai târziu, stă în baie în jur de douăzeci de minute, apoi ia cina în faţa televizorului, întârzie la computer şi se culcă. Pe marţi seara deci. Îi trimite un mesaj clientului, conform codului lor: „Luni, ora douăzeci?”. Cu o zi mai puţin, cu două ore mai puţin. Angajatorul va avea un alibi pentru marţi la ora 22: 00.

Cu o săptămână înainte de ziua stabilită, Blake comandă o pizza pentru a-i fi livrată lui Ken. Curierul sună, Ken deschide fără ezitare uşa, vorbeşte mirat cu angajatul, care pleacă cu cutia. Blake nu are nevoie să afle mai multe.

Marţea următoare, soseşte chiar el pe palier cu o cutie de pizza, examinează strada pustie pentru o clipă, îşi trage protecţiile antiderapante peste pantofi, îşi verifică mănuşile şi aşteaptă o clipă, ca să sune la uşă în momentul în care Ken iese din duş. Ken deschide, în halat de baie, oftează când vede cutia de pizza în mâinile curierului. Dar, înainte să apuce să spună un cuvânt, cutia goală cade, iar Blake îl împunge în piept cu capetele a doua bastoane cu

3 Un F3 este un apartament cu living mare, de peste 30 de metri pătrați, un dormitor, o bucătărie și o baie.

4 Annemasse este un oraș din departamentul Haute-Savoie, situat la frontiera Franței cu Elveția, la opt kilometri de Geneva.

electroşocuri. Ken cade în genunchi electrocutat, Blake se lasă în jos odată cu el şi continuă să apese timp de zece secunde, până când Ken nu mai mişcă. Producătorul promitea opt milioane de volţi, Blake a testat pe sine cu un singur baston şi aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. Acum târăşte până la baie un Ken gemând, cu bale la gură, mai descarcă o dată bastonul, ca să fie sigur, şi, dintr-o singură mişcare, de o violenţă uluitoare – gest pe care l-a repetat de zeci de ori cu nuci de cocos –, apucă capul lui Ken în mâini, îl ridică în timp ce îl ţine de tâmple, îl împinge înapoi cu toată puterea: craniul se sfărâmă de muchia rezervorului, un romb de gresie se sparge de la izbitură. Sângele se răspândeşte imediat, roşu-aprins şi vâscos ca oja, cu mirosul său cunoscut, de rugină fierbinte, gura rămâne deschisă, ca la proşti, ochii pironesc, larg deschişi, tavanul. Blake întredeschide halatul: şocurile electrice nu au lăsat nicio urmă. Aranjează corpul cât de bine poate, în funcţie de traiectoria ipotetică impusă de gravitaţie după o alunecare tragică.

Şi, când se ridică, admirându-şi munca, simte o nevoie teribilă să facă pipi. Blake nu s-ar fi gândit niciodată la asta. Trebuie spus că, în filme, criminalul nu face pipi. Nevoia este atât de urgentă, încât chiar se gândeşte să se uşureze în veceu, chit că asta înseamnă să cureţe temeinic după aceea. Dar, dacă poliţaii încep să fie ceva mai inteligenţi sau pur şi simplu să acţioneze sistematic, pentru a respecta metodic procedura, vor găsi ADN. Inevitabil. Ei bine, asta îşi spune Blake în sinea lui. Aşadar, în ciuda faptului că vezica urinară îl imploră, el îşi urmăreşte planul, schimonosindu-se din cauza torturii. Ia săpunul, îl apasă puternic pe călcâiul lui Ken, îl striveşte de gresie, lasă o urmă şi îl aruncă pe axa presupusei alunecări: săpunul ricoşează şi nimereşte în spatele toaletei. Perfect. Descoperirea lui îl va încânta pe anchetator, foarte fericit că a rezolvat enigma. Blake reglează duşul la maximum pe apă caldă, îi dă drumul, direcţionează jetul către faţa şi pieptul cadavrului, evitând

orice contact cu apa aburindă, şi iese din baie.

Blake aleargă la fereastră, trage perdelele, inspectează încăperea pentru ultima oară. Nu există niciun indiciu că un corp a fost târât câţiva metri, iar apa rozalie începe să inunde podeaua. Computerul este aprins, ecranul afişează imagini cu gazon englezesc şi peluze de flori. Ken era pasionat de grădinărit. Blake părăseşte complexul, îşi scoate mănuşile, se îndreaptă fără grabă spre scuterul parcat la două sute de metri distanţă. Demarează, parcurge un kilometru, se opreşte să facă în sfârşit pipi. La naiba, încă mai poartă protecţiile negre din bumbac.

Două zile mai târziu, un coleg îngrijorat va anunţa poliţia, care va descoperi moartea accidentală a lui Samuel Tadler. Blake primeşte restul de bani în aceeaşi zi.

Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. De atunci, Blake şi-a construit două vieţi. Întruna, este invizibil, acţionează sub douăzeci de nume şi la fel de multe prenume, cu paşapoartele corespunzătoare, de orice naţionalitate, inclusiv cu date biometrice reale, da, este mai uşor decât ne închipuim. În cealaltă, sub numele de Jo, conduce o întreprindere pariziană care livrează mâncăruri vegetariene la domiciliu, cu sucursale în Bordeaux, Lyon şi acum Berlin şi New York. Colaboratoarea lui, Flora, care îi este şi soţie, şi cei doi copii ai lor se plâng că pleacă prea des în călătorii şi uneori pentru prea mult timp. Este adevărat.

21 martie 2021 Quogue, *New York State* în această zi de 21 martie, Blake face mişcare. Aleargă prin ploaia măruntă, pe nisipul umed. Păr lung şi blond, bandană, ochelari negri, trening galben şi albastru, invizibilitatea pestriţă a practicanţilor de jogging. A sosit la New York acum zece zile, cu paşaport australian. Zborul transatlantic a fost atât de oribil, încât a crezut că de data asta i-a sunat ceasul şi că Cerul pretindea răzbunare pentru toate contractele lui. Într-un gol nesfârşit de aer,

peruca lui blondă aproape că i-a părăsit ţeasta. Şi iată că au trecut nouă zile de când îşi face zilnic cei trei kilometri de plajă, sub un cer cenuşiu, în Quogue, prin faţa şandramalelor de zece milioane de dolari, pe puţin. Fuseseră amenajate nişte dune, botezate Dune Road, ca să fie clar pentru toată lumea, au plantat pini şi stuf, ca nicio vilă să nu aibă vedere la vecini, astfel încât fiecare proprietar să nu se poată îndoi că el este singurul proprietar al întregului ocean. Blake aleargă cu pas suplu, fără grabă şi, dintr-odată, ca în fiecare zi, la aceeaşi oră, se opreşte în faţa unei minunate case placate cu lemn de sequoia, cu pereţi generoşi de sticlă şi cu o terasă prelungită cu o scară care duce la mare. Simulează dificultăţi de respiraţie, se îndoaie de mijloc sub efectul unei împunsături laterale imaginare şi, la fel ca în fiecare zi, ridică capul şi îi face cu mâna unui bărbat din depărtare, un tip la vreo cincizeci de ani, cam dolofan, care-şi bea cafeaua sub copertină, sprijinit în coate pe balustradă. Un bărbat mai tânăr, înalt, brunet, cu părul scurt, îi ţine companie. Stă retras, cu spatele lipit de peretele placat, cu un aer preocupat, fără să scape ţărmul din privire. Sub sacou, un toc de pistol invizibil umflă stofa în partea stângă. Un dreptaci. Astăzi, pentru a doua oară în această săptămână, Blake se îndreaptă către ei zâmbind, în timp ce avansează pe cărarea nisipoasă, printre tufele de drobiţă şi iarba joasă.

Cu o mişcare calculată, Blake se întinde, cască, scoate un prosop din rucsac, îşi tamponează faţa, apoi scoate un termos, bea îndelung o înghiţitură de ceai rece. Aşteaptă ca bărbatul mai în vârstă să i se adreseze.

— Bună, Dan. E totul în regulă?

— Bună, Franck, spune DanBlake, care încă gâfâie, schimonosindu-se din cauza unui presupus cârcel.

— Mizerabilă vreme pentru alergat, spune bărbatul, care, de când s-au întâlnit pentru prima oară, acum o săptămână, şi-a lăsat mustaţă şi o barbă cenuşie.

— Toată ziua e mizerabilă, de altfel, răspunde Blake,

oprindu-se la cinci metri de ei.

— M-am gândit la dumneavoastră azi-dimineaţă, când am văzut preţul acţiunilor Oracle.

— Nu-mi spuneţi. Ştiţi ce pot prezice pentru zilele următoare, Franck?

— Nu?

Blake împătureşte cu atenţie prosopul, îl bagă în rucsac, apoi strecoară cu grijă termosul, înainte de a scoate rapid un pistol. Îl împuşcă imediat pe tânăr, de trei ori, impactul îl împinge înapoi şi se prăbuşește pe o bancă, apoi, de trei ori pe Franck, înmărmurit, care abia tresare, cade în genunchi, rămâne prăbuşit, lipit de balustradă. De fiecare dată, două împuşcături în piept, una în mijlocul frunţii. Şase lovituri într-o secundă, cu un P226 cu amortizor, valurile au acoperit oricum zgomotul. Încă un contract impecabil. O sută de mii de dolari, bani câştigaţi uşor.

Blake îşi pune la loc în geantă pistolul Sig Sauer, adună cele şase cartuşe din nisip, oftează privindu-l pe bodyguardul mort fulgerător. O altă firmă suspectă, care angajează paznici de parcări, îi antrenează timp de două luni şi le face vânt acestor amatori în lumea reală. Dacă acest biet om şi-a făcut treaba, înseamnă că le-a dat şefilor prenumele lui – Dan –, fotografia făcută chiar de la distanţă, numele companiei Oracle, menţionată fugitiv de Blake, iar aceştia au putut să-l liniştească după ce au identificat un anume Dan Mitchell, director-adjunct logistic la Oracle New Jersey, un blond cu părul lung, care seamănă destul de mult cu Blake, care a trecut totuşi prin zeci de organigrame pentru a găsi o sosie plauzibilă printre mii de feţe.

Apoi Blake îşi reia cursa. Ploaia, care începe să cadă mai tare, îi şterge urmele paşilor. Toyota închiriată se află la două sute de metri distantă, numerele de înmatriculare sunt ale unei maşini identice, reperate cu o săptămână înainte pe străzile din Brooklyn. Cinci ore mai târziu, va lua avionul către Londra, apoi Eurostarul către Paris, sub o

nouă identitate. Dacă zborul său de întoarcere este mai puţin agitat decât cel de Paris-New York din urmă cu zece zile, va fi perfect.

Blake a devenit profesionist, nu mai simte niciodată nevoia să facă pipi.

*

Duminică, 27 iunie 2021, ora 11: 43, Cartierul Latin, Paris

Să vă spună Blake: în barul acela din colţ, de pe rue de Seine, se poate bea cea mai bună cafea din Saint-Germain. O cafea bună, Blake vrea să spună una cu adevărat bună, este un miracol născut din colaborarea intimă dintre nişte boabe excelente, aici o cafea Nicaragua proaspăt prăjită, măcinată fin, apă purificată şi un espressor, în cazul de faţă un Cimbali, curăţat în fiecare zi.

De când Blake şi-a deschis primul restaurant vegetarian, pe rue de Buci, lângă Odeon, şi-a făcut un obicei din a veni aici. Chiar de-ar fi să cadă pradă disperării, măcar să fie pe o terasă din Paris. În cartier, el este deci Jo, de la Jonathan sau Joseph sau Joshua. Până şi angajaţii lui îi spun Jo, iar numele său nu apare nicăieri, cu excepţia fără doar şi poate a capitalului holdingului care deţine compania, înscris în registrul comercial. Blake a avut întotdeauna cultul secretului, sau să spunem al discreţiei, şi în fiecare zi totul îi dovedeşte că bine a făcut.

Aici, Blake lasă garda jos. Face cumpărăturile, îşi ia cei doi copii de la şcoală şi chiar, de când au angajat câte un manager pentru fiecare dintre cele patru restaurante, el şi Flora merg la teatru, la cinema. O viaţă banală, în care te poţi chiar şi răni, dar numai pentru că, însoţind-o pe Mathilde la călărit, te loveşti din neatenţie de uşa boxei poneiului şi îţi spargi arcada.

Cele două identităţi ale sale sunt perfect etanşe. Jo şi Flora rambursează creditul unui apartament cochet, la doi paşi de Jardin du Luxembourg, Blake a cumpărat cu bani gheaţă, în urmă cu doisprezece ani, un apartament cu

două camere lângă Gare du Nord, într-o frumoasă clădire din rue La Fayette, cu uşi şi ferestre la fel de blindate ca zidurile unui seif. Un chiriaş oficial îşi plăteşte chiria, iar numele i se schimbă în fiecare an, mai ales că nu există. Nu poţi fi niciodată suficient de prudent.

Prin urmare, Blake îşi bea cafeaua, fără zahăr şi fără griji. Citeşte cartea recomandată de Flora; nu i-a mărturisit soţiei că l-a recunoscut pe autor în cursa Paris-New York din martie. Este amiază, Flora i-a dus pe Quentin şi Mathilde la părinţii ei. El va sări peste masa de prânz, pentru că, fix în această dimineaţă, şi-a stabilit o întâlnire pentru ora trei: un contract, primit cu o seară înainte. O afacere simplă, bine plătită, clientul pare grăbit. Trebuie doar să se întoarcă în rue La Fayette pentru a se schimba, aşa cum o face mereu. La 30 de metri de el, un bărbat cu glugă îl urmăreşte, cu faţa ascunsă.

VICTOR MIESEL

Victor Miesel nu duce lipsă de farmec. Faţa sa, multă vreme colţuroasă, şi-a îmblânzit trăsăturile de-a lungul anilor, iar părul des, nasul roman, pielea mată îl pot evoca pe Kafka, un Kafka viguros, care ar fi reuşit să depăşească patruzeci de ani. Este înalt, încă subţire, deşi stilul de viaţă sedentar, inerent profesiei sale, l-a buhăit un pic.

Pentru că Victor scrie. Din păcate, în ciuda bunei receptări critice a doua romane, *Munţii vor veni după noi* şi *Eşecurile care au dat greş*, în ciuda unui premiu literar foarte monden, dar dintre acelea a căror bandă roşie[5] nu provoacă nicio îmbulzeală, vânzările sale nu au depăşit niciodată câteva mii de exemplare. S-a convins că nu

5 Banda roșie care se aplică pe o carte marchează obținerea unui premiu literar de prestigiu. Este o modalitate publicitară de evidențiere a unui anumit volum și duce la creșterea tirajului și implicit a vânzărilor. De exemplu, romanul de față, Anomalia, câștigător al Premiului Academiei Goncourt 2020, cu un tiraj inițial de 12 000 de exemplare, a fost tipărit după premiere în 820000 de exemplare, situându-se astfel pe locul al doilea după Amantul lui Marguerite Duras, care, după obținerea aceluiași premiu în 1984, s-a vândut în 1,6 milioane de exemplare (https://www.lefigaro.fr/livres).

există nimic mai tragic de atât şi că o deziluzie este opusul unui eşec.

La patruzeci şi trei de ani, dintre care cincisprezece petrecuţi cu scrisul, lumea mică a literaturii i se pare un tren burlesc, în care escroci fără bilete se instalează zgomotos în vagoanele de clasa întâi, cu complicitatea controlorilor de bilete incapabili, în timp ce pe peron rămân genii modeste – o specie pe cale de dispariţie, căreia Miesel nu consideră că-i aparţine. Cu toate acestea, el nu s-a înăcrit; a ajuns să nu-i mai pese, acceptă să stea liniştit la târgurile de carte şi să dea autografe nu pe mai mult de patru exemplare vândute în tot atâtea ore; când un insucces al vreunui confrate îi lasă un răgaz şi vecinului de masă, stau împreună în mod plăcut la taclale. Miesel, care poate părea absent şi distant, are, în ciuda a toate, o reputaţie de persoană cu simţul umorului. Dar un om cu simţul umorului, demn de»

acest statut, nu este întotdeauna „în ciuda a toate”?

Miesel trăieşte din traduceri. Din engleză, rusă şi polonă, limba în care îi vorbea bunica în copilărie. I-a tradus pe Vladimir Odoievski, Nikolai Leskov, autori ai secolului al XIX-lea, pe care majoritatea oamenilor nu-i citesc. A ajuns, de asemenea, să facă orice, de exemplu – pentru un festival de teatru – să adapteze *Aşteptându-l pe Godot* în klingoniană, acel limbaj al extratereştrilor cruzi din *Star Trek*. Pentru a-şi păstra reputaţia faţă de bancă, Victor traduce şi bestselleruri anglo-saxone distractive, care conferă literaturii un statut de artă minoră, pentru minori. Profesia lui i-a deschis uşa unor editori de renume, dacă nu chiar influenţi, fără ca însă propriile lui manuscrise de autor să le treacă pragul.

Miesel are o superstiţie: în buzunarul blugilor ţine întotdeauna o piesă de Lego roşu-aprins, cea mai comună piesă, de două ori câte patru ştifturi. Provine din zidul de incintă al castelului fortificat pe care el şi tatăl său l-au construit în camera lui din copilărie. A avut loc accidentul pe şantier, iar macheta a rămas neterminată, lângă pat.

Băiatul examina adesea, tăcut, crenelurile, podul mobil, figurinele, donjonul. A continua singur construcţia clădirii ar fi însemnat acceptarea morţii, iar dărâmarea ei, la fel. Într-o zi, a desprins o cărămiduţă din perete, a strecurat-o în buzunar şi a demontat castelul fortificat. Asta a fost acum 9

treizeci şi patru de ani. De două ori a pierdut Victor piesa de Lego şi de două ori a făcut rost de alta, identică. Mai întâi cu durere, apoi fără niciun sentiment. Anul trecut, la moartea mamei, a strecurat cărămiduta în sicriu şi a înlocuit-o imediat. Acest mic paralelipiped roşu nu este tatăl său, ci doar amintirea unei amintiri, stindardul filiaţiei şi al fidelităţii.

Miesel nu are copii. Sentimental, zboară din eşec în eşec, păstrându-şi entuziasmul intact. Fiind prea adesea distant, el nu reuşește să seducă şi nu a întâlnit niciodată» >

femeia cu care să petreacă o perioadă mai lungă de viaţă. Sau poate îşi alege companioanele astfel încât să fie sigur că nu va reuşi niciodată.

9

Asta înseamnă să minţim: a întâlnit-o pe *ea* în urmă cu patru ani la întrunirile traducătorilor de la Arles; în timpul unei întâlniri în care el explica cum se poate „traduce umorul lui Goncearov[6]”, ea se afla în primul rând. El încerca să nu se uite numai la ea. Fiindcă l-a reţinut 9

un editor – Ce ziceţi dacă aţi traduce-o pentru noi pe feminista rusă Liubov Gurevici[7]? Ce spuneţi? Minunat, nu-i aşa? –, Victor nu a putut să dispară pe furiş. Dar două ore mai târziu, la coada răbdătoare care ducea către deserturi, ea stătea în spatele lui, zâmbitoare. Adevărul este că în dragoste inima ştie imediat şi strigă în gura mare.

Bineînţeles, nu vom declara persoanei că o iubim,

---

6 Prozatorul rus Ivan Goncearov (1812-1891) este autorului celebrului roman Oblomov.

7 Liubov Gurevici (1866-1940) a fost o importantă jurnalistă literară din Rusia începutului de secol XX.

aşa, din prima. Nu ar înţelege. Atunci, ca să ascundem că suntem deja ostaticul ei, facem conversaţie.

Ajuns la ultima etapă, cea a lava cake-urilor, Victor se întoarse şi intră în vorbă cu ea. O întrebă, bâlbâindu-se, cum să traducă „crème anglaise” – frişcă englezească – în engleză, când *french cream* – frişcă franţuzească – este *chantilly*. Da, îi pare rău, nu a putut găsi altceva mai de soi. Ea a râs politicos şi i-a răspuns *Ascot cream*, cu o voce răguşită, care lui îi păruse feerică, apoi s-a întors la masa ei alături de prietene. A durat ceva timp până să-şi dea seama că Ascot, la fel ca Chantilly, era tot un hipodrom, dar în Anglia.

Schimbară priviri pe care el le-ar fi vrut complice, se duse la bar, în mod făţiş, în speranţa că ea i se va alătura acolo, dar era prinsă într-o discuţie. Simţindu-se în situaţia unui adolescent fraier, s-a întors la hotel. Nu a găsit-o printre fotografiile vorbitorilor, dar era convins că o s-o întâlnească din nou, şi toată dimineaţa a vizitat atelierele de traduceri, sub diferite pretexte. Degeaba. Nu era nici la petrecerea de încheiere a întrunirilor. Se evaporase. În timpul ultimului mic dejun la hotel, a descris-o unui prieten din organizaţie, dar „micuţă”, „brunetă” şi „fascinantă” nu îi putea spune nimănui mare lucru.

Doi ani la rând, Victor a revenit la întruniri şi, dacă era să spună lucrurilor pe nume, venea cu speranţa că o va întâlni. De atunci – abatere profesională gravă –, el strecoară în traduceri pasaje scurte care amintesc de hipodromul din Ascot sau de frişca englezească. Şi tocmai cu antologia de articole traduse din Gurevici au început ravagiile: în textul introductiv, *Почему нужно дать женщинам все права и свободу*, *De ce trebuie să le oferim femeilor toate drepturile şi libertatea*, a introdus fraza: „Libertatea nu este frişcă englezească pe un tort de ciocolată, este un drept”. Era discret şi cine ştie? La urma urmei, era interesată de Goncearov. Dar nu. Dacă au citit cartea, nu au observat adăugirea nici ea, nici editorul şi niciun cititor, de altfel. Victor şi-a văzut de viaţă,

pierzându-şi orice speranţă.

La începutul anului, o organizaţie franco-americană, finanţată de serviciile culturale ale Ambasadei Franţei, i-a acordat un premiu de traducere pentru un thriller, unul dintre acele romane care îi asigură hrana. La începutul lunii martie, pleacă să-l primească în Statele Unite, iar avionul intră în nişte turbulenţe monstruoase. Pentru o perioadă nesfârşită, furtuna răsuceşte aparatul în toate direcţiile. Comandantul spune cuvinte liniştitoare, dar niciunul dintre pasageri, cu atât mai puţin Miesel, nu avea nicio îndoială că se vor prăbuşi în abisul oceanului, zdrobindu-se de peretele de apă. Pentru câteva lungi minute, el rezistă, se agaţă de scaun, îşi încordează muşchii pentru a nu se supune fiecărei zdruncinături. Privirea lui evită hubloul cu vedere la noaptea străbătută de grindină. Atunci, la câteva rânduri în faţa lui, nu departe de un blond cu glugă, aţipit, pe care nimic nu pare să-l poată trezi, vede o femeie. Dacă ar fi observat-o la îmbarcare, nu ar fi putut să-şi mai ia ochii de la ea. Fără să-i semene deloc, ea îi aminteşte cu cruzime de arleziana sa dispărută. Din fragilitatea ei, fineţea trăsăturilor, aspectul pielii, corpul zvelt, ai crede că este o fată foarte tânără, dar ridurile minuscule din jurul ochilor arată treizeci de ani. Perniţele ochelarilor ei de baga îi desenează pe nas aripi efemere de muscă. Uneori îi zâmbeşte vecinului ei, un bărbat mai în vârstă decât ea, poate tatăl său, şi zguduiturile avionului par să-i amuze, cu excepţia cazului în care îi liniştește mimarea dezinvolturii.

Dar aparatul cade într-un nou gol de aer şi, dintr-odată, ceva se rupe în interiorul lui Victor, acesta închide ochii şi se lasă zgâlţâit în toate direcţiile, fără a încerca să-şi stăpânească trupul. A devenit unul dintre acei cobai care, supuşi unui stres violent, încetează să mai lupte şi se resemnează cu ideea morţii.

În cele din urmă, după o perioadă interminabilă de timp, avionul scapă din furtună. Dar Miesel rămâne apatic,

prizonier al unui sentiment îngrozitor de irealitate. Viaţa se reia în jurul lui, oamenii râd şi plâng, dar el contemplă toate acestea din spatele unei ferestre înceţoşate. Comandantul le-a interzis să-şi desfacă centurile până la aterizare, dar Miesel, golit de toată energia, oricum nu ar fi putut să se ridice din scaun. De îndată ce uşile se deschid, pasagerii se năpustesc afară, nerăbdători să scape din avion, dar, pe măsură ce habitaclul se goleşte, Miesel rămâne aşezat la locul lui, lângă hublou. O stewardesă îl bate pe umăr, el acceptă să se ridice. Atunci, se gândeşte din nou la tânăra femeie, cu şi mai multă intensitate. Presimte că numai ea ar şti să-l smulgă din acest abis al inexistenţei, o caută din priviri, dar nu o vede şi nici nu o găseşte aşezată la coada formată la controlul paşapoartelor.

Consilierul de la Biroul cărţii îl ia de la aeroport şi dă dovadă de bunăvoinţă faţă de acest traducător total dezori – >

entat, care refuză să vorbească.

— Sunteţi sigur că totul este în regulă, domnule Miesel?

— Da. Aproape că am murit, cred. Dar sunt bine.

Tonul monoton îl îngrijorează pe omul de la consulat. Nu mai schimbă o vorbă până la hotel. A doua zi după-amiază, când se întoarce să-l ia pe Miesel, îşi dă seama că traducătorul nu a părăsit toată ziua camera şi nici măcar nu a mâncat. Trebuie să insiste să facă duş, să se îmbrace. Recepţia are loc la librăria Albertine, pe Fifth Avenue, vizavi de Central Park. La momentul oportun, la gestul insistent al ataşatului cultural, Miesel scoate din buzunar discursul de mulţumire scris la Paris, apoi, cu o voce goală, afirmă că rolul traducătorului este „să elibereze, transpunându-l, limbajul pur, captiv în operă”, declamă fără vlagă laude în care nu crede la adresa autoarei americane, o femeie blondă, înaltă, prost machiată, care zâmbeşte lângă el, apoi tace brusc. Confruntată cu indispoziţia care se instalează, scriitoarea ia microfonul ca

să-i mulţumească entuziastă >

şi să afirme că saga sa fantastică va mai avea două volume noi. Apoi vine momentul cocktailului; Miesel afişează un aer absent.

„La naiba, având în vedere cât ne costă genul ăsta de festivităţi, ar putea face şi el un mic efort”, bombăne în barbă consilierul cultural. Consilierul de la Biroul cărţii îl apără vag pe Miesel, care se suie iar în avion în dimineaţa următoare.

Ajuns la Paris, se pune pe scris, ca după dictare, iar mecanica incontrolabilă a acestui tip de scriere îl aruncă într-un abis de angoasă. Această carte va fi intitulată *Anomalia* şi va fi a şaptea a scriitorului.

„În viaţa mea, nu am făcut un gest. Ştiu că, de-a lungul timpului, gesturile m-au făcut pe mine, că nicio mişcare nu s-a efectuat sub controlul meu. Corpul meu s-a mulţumit să prindă viaţă între linii pe care nu eu le-am trasat. E multă aroganţă în a sugera că noi suntem stăpânii universului, când nu facem altceva decât să urmăm, cu cea mai mică forţă, curbele trasate. Limită a limitelor. Niciun avânt, niciodată, nu va dezvălui cerul nostru”.

În câteva săptămâni, un Victor Miesel grafoman umple o sută de pagini de acest gen, pendulând între lirism şi metafizică: „Stridia care îndură perla ştie că nu e conştientă că durerea nu este decât plăcerea durerii. […] Răceala pernei mă trimite de fiecare dată la temperatura iluzorie a sângelui meu. Dacă tremur de frig este pentru că blana mea de singurătate nu reuşește să încălzească lumea”.

În zilele cele din urmă, nu mai iese din casă. Ultimul paragraf către editură spune în ce măsură această experienţă a derealizării se învecinează cu insurmontabilul: „Nu am ştiut niciodată prin ce ar fi fost diferită lumea dacă nu aş fi existat eu şi nici către ce ţărmuri aş fi 9 9 9 9

deplasat-o dacă aş fi existat mai intens şi nu văd în ce fel dispariţia mea îi va modifica mişcarea. iată-mă, urmând

calea ale cărei pietre lipsă mă duc către nicăieri. Devin punctul în care viaţa şi moartea se unesc până la contopire, când masca celui viu se aşază în linişte pe chipul mortului, în această dimineaţă cu vreme senină, nu văd dincolo de mine şi sunt ca toţi ceilalţi. Nu-mi pun capăt existenţei, dau viaţă nemuririi. În zadar, în concluzie, scriu o ultimă propoziţie care nu urmăreşte să amâne momentul”.

După ce a scris aceste cuvinte şi a trimis fişierul editoarei sale, Victor Miesel, copleşit de o spaimă intensă pe care nu reuşește să şi-o explice, încalecă balconul, cade. Sau mai degrabă se aruncă. Nu lasă nicio scrisoare, dar întregul text îl conduce la acest gest final.

„Nu-mi pun capăt existenţei, dau viaţă nemuririi”.

Este 22 aprilie 2021, la prânz.

LUCIE

Luni, *28 iunie 2021*, *Menilmontant*, *Paris* în penumbra zorilor de zi, un bărbat cu faţa colţuroasă împinge în tăcere o uşă care dă într-un dormitor, privirea lui obosită fixează un pat abia întrezărit, în care doarme o femeie. Planul durează trei secunde, dar lui Lucie Bogaert nu-i place. Prea luminos, prea dispersat, prea static. Directorul de imagine sigur moţăie. Notează că la efectele speciale va trebui să aplice corecţia gamma pentru luminozitate, contrastul, să estompeze un tablou prea vizibil în fundal. Repune cadrul în jurul feţei lui Vincent Cassel, face un uşor zoom pe ea, pune câteva secvenţe în ralanti, pentru a-i da un pic de ritm. Îi ia un minut. Iată. E mult mai bine. Datorită acestei atenţii la detalii, a acestui instinct cinematografic, a devenit ea monteuza preferată a atâtor regizori.

E devreme, cinci dimineaţa, Louis doarme. Peste două ore îl va trezi, *to wake*, *woke*, *woken*, va pregăti micul dejun, *to cat*, *ale*, *caten*, şi da, va revedea cu el verbele neregulate engleze, din programa de clasa a cincea. Dar, deocamdată, Lucie remontează urgent această scenă de interior din filmul lui Mai wenn, pe care trebuie

să o revadă împreună înainte de prânz. O doare ceafa, ochii îi sunt uscaţi, se ridică. Oglinda mare de deasupra şemineului reflectă imaginea unei femei mici şi subţiri, cu formele diafane ale unei tinere fete cu tenul palid, trăsături fine şi părul brun, tuns scurt. Pe nasul grecesc, subţire poartă ochelari mari, cu ramă de baga, care o fac să arate ca o studentă. Se îndreaptă spre fereastra sufrageriei. Când se va simţi copleşită de vid, îşi va pune întotdeauna fruntea pe sticla rece a acestei ferestre. Ménilmontant[8] doarme, dar oraşul tânjeşte după el. Şi-ar dori să-şi elibereze corpul şi să se contopească cu tot ce este afară.

Un ding înfundat o anunţă că are un e-mail nou. Citeşte numele lui André şi oftează. E furioasă, nu atât pentru că insistă, ci pentru că ştie că nu ar trebui să insiste, iar el nu se poate abţine. Cum poate fi atât de inteligent şi atât de fragil în acelaşi timp? Dar iubirea nu are puterea să împiedice inima să calce mintea în picioare.

Făcuse cunoştinţă cu André acum trei ani, în timpul unei serate cu prietenii ei cineaşti. Ajunsese târziu, iar un bărbat care se pregătea să plece a rămas în cele din urmă, pentru ea. Au râs de el, Ah, desigur, vine drăguţa Lucie şi André nu se mai grăbeşte să se întoarcă acasă… Deci el era acel André Vannier, de la Vannier & Edelman, arhitectul despre care i se vorbise. Un bărbat înalt şi slab, care arăta de vreo cincizeci de ani, dar probabil era mai în vârstă. Avea mâini lungi, ochi trişti şi veseli în acelaşi timp, care ştiuseră să-şi păstreze vioiciunea tinereţii. Ea simţise imediat că, de îndată ce i-a vorbit, l-a captivat şi îi plăcuse să fie captivul ei.

S-au revăzut din nou la scurt timp. El îi făcuse o curte discretă şi ea a înţeles că se temea nu atât de ridicol, cât să nu o deranjeze. La început la îndepărtat cu delicateţe. Totuşi, continuaseră să se reîntâlnească în mod

8 Cartierul Ménilmontant este o zonă frecventată atât de parizieni, cât și de turiști, pentru farmecul străzilor și al caselor vechi, al studiourilor artiștilor, al histrourilor și restaurantelor.

regulat şi de fiecare dată se dovedise amabil, amuzant, atent. Ea ghicise că el nu era mulţumit de viaţa lui de celibatar, subiect de care se ferea mereu, şi bănuia un cortegiu de amante şi foarte puţină magie.

Într-o seară de primăvară, o invită la el acasă, la cină. Este uimită de eterogenitatea prietenilor lui: un pictor foarte conceptual, un chirurg englez în trecere, o jurnalistă de la *Le Monde*, un bibliotecar destul de pasionat de alcool şi chiar şi un anume Armand Mélois, un bărbat distins şi rafinat, care – a aflat în timpul mesei – conduce contraspionajul francez. Lucie descoperă, de asemenea, un vast apartament haussmannian[9], sobru, unde domină lemnul şi mobilierul industrial, încărcat de cărţi de specialitate, de romane, departe de universurile golaşe şi reci, care le sunt atribuite arhitecţilor. Şi, pe un raft, o statuie din ipsos a lui Mickey Mouse, în culori vii. Apucă figurina între degete, o întoarce uimită pe toate părţile. André se apropie de ea:

— E hidoasă, nu-i aşa?

Lucie zâmbeşte.

— Am cumpărat-o ca să am un obiect în casă care să reziste obişnuinţei. Nu te familiarizezi cu urâtul. Aparţine vieţii. Unei vieţi urâte, totuşi viaţă.

Toată seara, privirea lui Lucie revine, magnetizată, la acest Mickey Mouse oribil. Şi, dintr-odată, fără ca ea să-şi dea seama de ce, şoarecele lui Walt Disney îi vorbeşte, îi spune că fericirea este posibilă, cu acest bărbat.

Ea i-l prezintă pe Louis. André e sincer: îi place pe loc băiatul plin de viaţă şi amuzant, în pragul adolescenţei, şi nu încearcă să-şi facă din el un aliat. Dar nu se lasă păcălit: în această luptă pentru inima lui Lucie, nu are deloc nevoie de un duşman.

9 Apartamentele în stil haussmannian se află în clădiri cu fațade din piatră, au balcoane, camere cu vedere la stradă, parchet, elemente decorative în relief — muluri, șemineu. în 1853, Napoleon III l-a numit pe baronul Eugène Haussmann

Într-o zi, după ce au mâncat de prânz împreună, în timp ce îşi iau rămas-bun, ea face un pas ca să traverseze strada şi André o trage violent înapoi de braţ. Un camion trece în trombă pe lângă ea. A durut-o umărul, dar fusese într-adevăr cât pe ce să moară. Lui André i-a pierit culoarea din obraji. Stau unul lângă altul pentru o clipă, sunetele oraşului par exacerbate. El respiră sacadat, ea, la fel, şi dintr-o suflare el o îmbrăţişează şi spune:

— Te-am rănit, îmi pare rău, m-am speriat, am crezut că… Te iubesc atât de mult.

Şi se dă înapoi, speriat de aceste cuvinte scăpate, bâlbâie alte scuze şi pleacă. îl priveşte cum se îndepărtează şi, pentru prima dată, observă că el merge repede, drept, că este încă atât de tânăr. Tulburată, i-au trebuit două săptămâni ca să reia legătura cu André, iar, când se vor întâlni din nou, el nu va mai vorbi despre asta.

Dar a spus-o. Te iubesc. Lucie nu se încrede în aceste cuvinte. Este prea devreme să le audă din nou. A iubit un alt bărbat, care folosea prea mult şi prea prost acest verb mincinos şi care a umilit-o, a maltratat-o, dispărând, ca apoi să revină şi să dispară din nou. Ar vrea să-i spună lui André că s-a săturat de toţi aceşti bărbaţi care o doresc» >

pentru pielea ei catifelată, picioarele ei fine, buzele ei palide, pentru ceea ce ei numesc frumuseţe, această promisiune de fericire, şi care nu văd în ea mai mult decât asta. Obosită de *cei care se* apropie de ea ca nişte vânători, de cei care visează să o atârne pe perete ca pe un trofeu. Merită mai mult decât o dorinţă impulsivă, nu mai vrea să se joace nimeni cu ea. Ar dori să-i spună că, de aceea, încet-încet, a mers către el, că de aceea este acolo. Pentru timpul pe care i l-a acordat, pentru blândeţea pe care o presimte la el şi pentru respectul faţă de ea. I-ar plăcea să poată să nu-i menţină acest statut de îndrăgostit bătrân şi tăcut, să poată fi tranşantă sau, dacă nu, să-i cedeze cu totul, să se lase cucerită. Se mulţumeşte *7 9 9*

să-i fie ruşine că este dură, uneori crudă, rezistând atracţiei tot mai mari pe care o are pentru el.

Mai trece o iarnă şi, iată, peste mai bine de patru luni, la plecarea de la o cină la Kim, micul restaurant coreean din Marais, unde s-au obişnuit să vină, el îi repetă: „Ştii, Lucie, ţin la tine şi ştiu tot ce stă între noi, împotriva noastră. Dar, dacă mă vrei într-o zi ca tovarăş, pentru atâta timp cât vrei tu, va depinde de tine să faci primul pas…”. Privirea pe care i-o aruncă el în acel moment nu are vârstă, ea se tulbură, zâmbeşte şi, în ciuda faptului că ştie că ar trebui să-şi mai acorde ceva timp, se teme ca el să nu se sature de această aşteptare zadarnică. Ea decide să-l apuce de smocul lui de păr roşu pe micul Kairos, acest zeu grec care speculează momentul propice. Întreaga ei fiinţă o împinge să se aşeze pe bancheta de lângă el şi să-l sărute tandru. Nicio comedie romantică englezească n-ar fi îndrăznit o primă scenă mai frumoasă. Nu regretă nimic.

Din acest moment extraordinar, André şi ea nu se mai

7 9

despart.

André trebuia să plece la New York, pe şantierul Silver Ring, peste două săptămâni, la începutul lunii martie; ea termina montajul la ultimul von Trotta chiar acum şi nu avea nimic planificat până la Maâwenn, peste mai mult de o lună. El îi propuse să meargă împreună: vor avea timp destul, se vor duce să-şi prezinte omagiile raţelor din Central Park, îl vor vizita pe Klee la Guggenheim şi chiar vor merge la un musical de pe Broadway. Ea acceptă fără ezitare, cu condiţia ca el să-i arate şi şantierul. Era modul ei de a-i spune că vrea să „participe”. La întoarcerea acasă, îşi pregăti fericită valiza din timp, îmi iau de citit un Coetzee şi, de asemenea, hopa, un Pléiade[10], Romain Gary, nu e prea greu, şi această rochie neagră, da, îmi stă aşa de bine cu ea, fusta asta e prea scurtă, dar o să-mi pun colanţi, este atât de frig în martie, şi a fost încântată de atâta frivolitate regăsită.

10 în colecția Bibliothèque de la Pléiade, înființată în 1931, iar, din 1946, aflată sub conducerea Editurii Gallimard, sunt publicate opere de referință din literatura franceză și universală, în ediții critice de lux (format mic, hârtie biblie, coperte ’lin piele).

Louis acceptase să rămână o vreme în grija bunicii.

Zborul, cu turbulenţe, fusese chiar înspăimântător. În timp ce avionul risca să se rupă în două, iar ea era pe cale să-şi piardă controlul, André nu a încetat să-i vorbească, zâmbind. Îi plăcuse New York-ul, pe care îl ştia mult mai puţin decât el. Trebuiau să stea opt zile, trecuseră cincisprezece. La un coafor prea scump din East Village, şi-a tuns foarte scurt părul brun, lung înainte. „N-aş fi îndrăznit niciodată aşa ceva, să ştii. Încep o viaţă nouă”. A fost, desigur, cel mai prost clişeu, dar îi fusese recunoscătoare lui André că nu la remarcat. Simţea cât de mult l-a liniştit, cât de mult puteau, da, să se iubească.

Şi apoi se întorc la Paris, iar totul, treptat, se va deteriora. Puţin câte puţin, în faţa exaltării lui André, a braţelor lui care vor să o strângă la piept, a sărutărilor pe care i le dă tot timpul, în faţa prietenilor cărora vrea „neapărat să le-o prezinte”, ca pe prada pe care a obţinut-o în urma unei bătălii, ea se retrage. De ce pisicile care prind şoareci refuză să-i lase să trăiască? Nu e pregătită pentru o astfel de invazie; şi-ar dori mai puţine imperative, o logodnă mai lentă şi mai senină. Lăcomia mâinilor lui bărbăteşti o înspăimântă, dorinţa lor copleşitoare îi interzice propriei ei dorinţe să se nască. El nu vrea să înţeleagă, iar această fragilitate pe care André a mascat-o atât de bine devine tangibilă şi nu, ea nu vrea să fie nevoită să-l liniştească, nu, nu trebuie să cedeze în faţa poftei lui tiranice, nu trebuie să-i satisfacă narcisismul rănit, chiar dacă e cel al vârstei, nu trebuie să suporte nici privirea de căţeluş închis în cuşcă, care scânceşte: ia-mă, ia-mă. De ce refuză să vadă că a prins-o în capcana patului şi a braţelor lui? De ce trebuie să se simtă vinovată că îl refuză, când ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să fie datoare cu ceva?

Şi apoi, la începutul lunii iunie, are loc cina finală, cină în care André vrea să o recâştige când totul e dus deja pe apa sâmbetei şi insistă să vină din nou la Kim, ca şi cum decorul de acum desuet, pe jumătate Zen, pe jumătate

Gangnam Style, ar putea exercita o putere magică asupra ei – iar el vorbeşte, vorbeşte, în faţa porţiei de *beosut cream pasta*, care se răceşte –, ascultându-l numai pe el, abandonându-se gustului său nemăsurat pentru cuvinte, şi fiecare frază drăguţă face acel rămas-bun şi mai urât. Se uită la el, el îi ia mâna pe care ea o abandonează, iar Lucie nu vrea decât să fie în altă parte, frigul îşi face loc în inima ei, îi zâmbeşte fără mânie acestui domn fermecător, din nou bătrân, dar de ce nu vede că ea a plecat deja? Poate că nu are suficientă energie, sau pur şi simplu dragoste – Doamne, cât detestă acest cuvânt. Cu toate astea, André şi-a jucat rolul de pomadă în timpul vindecării sale, un fel de unguent cu un miros atât de nesuferit şi rânced la final, acum că rana s-a vindecat… Dar nu, se înşală, de ce să recitească frumosul lor început în cheia amară a sfârşitului lor? Nu ea şi-a bătut joc de el, ci el, şi numai el, nu a reuşit să se ridice la înălţimea propriilor lor speranţe.

Ea insistă să împartă nota de plată, pentru a-i anunţa în toate modurile că de acum înainte nu mai există decât el şi ea şi niciun noi. Atunci, el îi dă o carte: *Anomalia*, de Victor Miesel. Numele îi aminteşte de ceva.

— Ia-o, o să-ţi placă…

O deschide la întâmplare şi dă peste fraza: „Speranţa ne face să aşteptăm pe palierul fericirii. Obţinem ceea ce am sperat şi intrăm în anticamera nefericirii”. Dumnezeule, metafore, începe prost. Puţin mai încolo: „Seducţia a fost întotdeauna o abilitate banală, ruptura, o artă majoră”. Deci este o artistă. Artă majoră să fie.

Acceptă cadoul şi pleacă.

Asta s-a întâmplat acum trei săptămâni, cu mult înainte ca André să plece la Mumbai, pentru nenorocitul acela de Soyara sau Suyara Tower, a cărui eleganţă i-a lăudat-o când ea nu mai era deja deloc interesată de construcţiile lui.

Pe ecran, e-mailul pe care i l-a trimis el ieri este încă afişat cu litere aldine, albastre.

Îl deschide în cele din urmă. Nicio propoziţie care să

nu-i pară sporovăială goală, ridicolă. Nimic nu o atinge, dar probabil nu există nimic care ar fi putut să o atingă. „Mi-aş fi dorit să străbat alături de tine cel mai lung drum posibil şi chiar cel mai lung dintre drumurile posibile”. Banalităţi. „Nu voi şti dacă ai fi ajuns să-ţi placă privirea mea îndreptată spre tine, îndrăgostită şi plină de dorinţă”. Ridică ochii către cer. Şi, în sfârşit, această negare jalnică: „Nu aştept răspuns”.

Lucie nu are oricum de gând să răspundă.

Dintr-odată, telefonul vibrează, un număr ascuns. Cum îndrăzneşte, într-o luni spre dimineaţă, cu noaptea-n cap, cu Louis dormind în camera lui? Lucie răspunde, furioasă, ca să oprească soneria. Dar este o voce de femeie:

— Lucie Bogaert?

— Da, răspunde Lucie cu voce joasă.

— Comisar Maupas. Poliţia Naţională.

— Dar… Cred că aţi greşit numărul.

— V-aţi născut cumva la data de 22 ianuarie 1989, la Montreuil?

— Da.

— Bine. Ajungem la dumneavoastră. Lăsaţi-ne să intrăm, vă rog.

— Dar de ce? îl veţi trezi pe fiul meu.

— Vă vom explica. Vă vom înmâna un mandat, îl strecor chiar acum pe sub uşă. Deschideţi, vă rog.

DAVID

29 mai 2021, *Third Avenue*, *New York*

Ficusul e însetat. Frunzele uscate i s-au răsucit înnegrite, unele ramuri sunt deja moarte, în ghiveciul lui de plastic încarnează însăşi dezolarea, în măsura în care acest verb, a încarna, se potriveşte unei plante verzi. Dacă nu va fi imediat udat, îşi spune David, va muri. În mod logic, trebuie să putem găsi undeva pe linia continuă a timpului un punct de non-retur, un moment de basculare iremediabil, din care nimeni şi nimic nu va putea salva ficusul. Joi, la ora 17: 35, cineva îl va uda şi copacul va

supravieţui, joi, la ora 17: 36, nu contează cine va apărea cu o sticlă de apă şi va fi Of, scumpete, drăguţ din partea ta, acum treizeci de secunde, nu spun nu, poate mai avea rost, dar acum, ce să vezi, singura celulă care ar fi putut reporni maşinăria, ultima celulă eucariotă vitează, care ar fi ştiut să-şi trezească vecinele, să le strige Haideţi, fetelor, acum putem din nou să reacţionăm, să ne umflăm, să nu ne dăm bătute, ei bine, ultima dintre ultimele tocmai ne-a părăsit, aşa că vii prea târziu cu sticluţa ta lamentabilă, ciao, ciao. Da, undeva pe linia continuă a timpului.

— David?

O voce masculină şi blândă îl scoate pe David din reveria sa vegetală şi existenţială. Se ridică şi îmbrăţişează un bărbat înalt, de vreo cincizeci de ani, nu cu mult mai în vârstă decât el şi totuşi cu părul deja albit, un bărbat care, aşa cum e firesc când doi oameni împart o bună parte din ADN, îi seamănă.

— Salut, Paul.

— Ce mai faci, David? Jody nu a venit cu tine?

— Ajunge şi ea cât mai curând posibil. Îşi ţine cursul la Goethe Institut, nu am vrut să-l amâne.

— Am înţeles.

David îşi urmează fratele în cabinet. Un birou franţuzesc, Empire, biblioteci din lemn de stejar, aplice din cristal, în stil Art Nouveau, perdele groase de catifea roşu-carmin şi, pe fereastră, o vedere splendidă spre Lexington Street şi chiar vizavi, colţ cu Third Avenue, intrarea în clubul lor de squash de vinerea. Camera ascunde destul de bine ceea ce este de fapt. Cabinetul unui oncolog, unul dintre cei mai buni.

— Vrei o cafea, David? Un ceai?

— Cafea.

Paul introduce o capsulă în espressor, pune o ceşcuţă elegantă, italienească în aparat, găseşte o modalitate de a evita preţ de câteva secunde privirea fratelui său. Bănuieşte că David a priceput, din felul repetat în care îi

rosteşte prenumele. În filmele de război, când un soldat sângerează din abundenţă, iar sergentul îi spune E în regulă, Jim, o să fie bine, acest Jim nu este niciodată un semn bun. Retorica binevoitoare, ceşcuţa de espresso italian, cu spuma lui cremoasă, acest mod de a amâna la nesfârşit momentul discuţiei, toate acestea anunţă ce e mai rău.

— Poftim.

David clatină din cap, acceptă ceaşca automat, o pune imediat pe birou.

— Dă-i drumul. Sunt gata.

— Bine. Îţi aminteşti, David, ieri, în timpul endoscopiei, am făcut o biopsie… Am primit rezultatele.

Paul împinge cana deoparte, scoate nişte poze dintr-un plic, le aşază pe birou, cu faţa către fratele său.

— De asta mă temeam. Tumoarea pe care o ai pe coada pancreasului, lângă intestinul subţire, aici, este o tumoare malignă. Canceroasă. Şi tumoarea nu numai că a invadat vasele de sânge şi ganglionii limfatici din apropiere, există metastaze la nivelul ficatului şi al intestinului subţire.

Din punct de vedere clinic, eşti în stadiul patru.

— Stadiul patru. Cu alte cuvinte?

— E prea avansat pentru a lua în considerare o pancreatectomie distală, adică extirparea pancreasului şi a splinei.

David simte lovitura. Respiră greu. Paul are pregătit un pahar cu apă, i-l întinde. Fratele său ridică ochii spre el. Paul a cerut neapărat investigaţii pentru că-i observase în albul ochilor acel galben nesănătos şi caracteristic. David inspiră adânc şi întreabă:

— Pronostic?

— Pentru că nu mai putem opera, vom face atât chimioterapie, cât şi radioterapie, pentru a reduce dimensiunea tumorii.

— Pronostic, Paul? repetă David.

— Cum să-ţi spun? E o porcărie.

— Adică? Şansele mele?

9

— Douăzeci la sută şanse de supravieţuire pentru următorii cinci ani, asta e, astea sunt probabilităţile. Dar ele nu înseamnă nimic. O să încercăm să fim mult mai buni decât ele. Ţi-am stabilit o întâlnire cu Saul pentru o a doua opinie. E cel mai bun. Te ia de urgenţă, te poate vedea chiar mâine, i-am trimis deja rezultatele analizelor şi RMN-ul tău.

— Nu e cazul, Paul. Te cred. Vom face cum spui tu. Când începem?

— Cât de repede poţi. De acum înainte, eşti în concediu, cel puţin pentru trei luni. Anunţă-ţi compania acum. Ai o asigurare medicală bună?

— Cred. Nu am avut niciodată ocazia să verific. Dar da, cu siguranţă.

David se ridică, merge câţiva paşi. Tremură de furie, dar e cu adevărat furie? întregul său corp refuză să-şi păstreze curajul. Doamne, de ce revenim întotdeauna la săptămânile de dinainte, de ce nu ne putem înfrâna dorinţa de a măsura amploarea propriei noastre orbiri? Şi toate zilele petrecute fără griji, în acea ultimă beatitudine a ignoranţei, la cină, spunând glume, ducând copiii la film, făcând dragoste cu Jody, jucând squash cu Paul, acum trei luni, când, poate, era suficientă o tomografie pentru a fi pus diagnosticul şi, poate, pentru a fi salvat. David se întreabă dacă o parte din el ghicise şi dacă acea parte nu a vrut totuşi să ştie.

— Când s-a declanşat?

— Nu ştiu, David. Este imposibil de spus. Tumoarea ar fi putut fi acolo de un an, două luni. Nimeni nu poate şti. Fiecare cancer pancreatic este diferit.

— Nu am fi putut interveni acum două luni? După zborul acela infernal Paris-New York, în care mi-a masacrat grindina avionul, eram deja puţin obosit, îţi aminteşti? Şi aveam urina foarte închisă la culoare. Dar nu

am avut timp pentru investigaţii.

— Nu ştiu. Sunt sigur doar că trebuie să ne concentrăm pe ceea ce putem face acum, şi încă mai putem face multe.

— Există tratamente noi? Medicaţie?

— Da, o să-încercăm tot ce există şi, de asemenea, 7, 72

dacă doreşti, moleculele încă experimentale, procedee revoluţionare, care nu au ajuns încă pe piaţă, îţi jur.

Paul minte, pentru că e mai bine decât Un, David, nu e nimic nou, e o mizerie, îţi spun, nu ştim ce să facem, la naiba, nu am descoperit remediul miraculos, nici nu ştim de ce, în funcţie de pacient, un anumit tratament funcţionează mai bine decât altul.

— Este un cancer dureros, nu?

— Te asigur că vom face totul pentru ca suferinţa să fie minimă, pe tot parcursul tratamentului. Desigur, vor exista efecte nedorite. Inevitabil. Nu avem nimic fără efecte secundare.

Nedorite. Ce spui tu? Da, frăţioare, da, o să-ţi vomiţi maţele, ai să te goleşti pe toate căile, o să-ţi pierzi părul, sprâncenele şi douăzeci de kile, şi după aceea? Toate astea pentru a câştiga ce, poate o amânare de două, trei luni, 20% şanse să mai trăiască cinci ani, 20%, da, dar nu în stadiul tău, frăţioare, la tine e o şansă din zece, nici măcar, rahat, e o nedreptate, o mârşăvie… Paul îşi trage scaunul, se aşază lângă David, care nu se mişcă, paralizat, fără viaţă, Paul pune mâna pe braţul fratelui său deja absent, speră că acest gest va calma panica îngheţată care îl copleşeşte şi, de asemenea, îşi doreşte ca mâna lui să fie în stare să adune tenebrele şi să le risipească, pentru că, aşa e, este o nebunie, dar ani de practică şi sute de pacienţi pierduţi nu împiedică încă şi niciodată ivirea gândirii magice, chiar şi în adâncul celui mai raţional creier şi, tot aşa, dintr-odată, îi revin acum în minte, de ce acum? hohotele de râs nebun de la partidele de bowling din

Peoria, când David arunca aşa cum se nimerea şi totuşi dădea lovitura, ce baftă pe prostănac, şi mirosul de bezele coapte la flacăra aragazului, la tanti Luna, şi parfumul dulce de fructe roşii al acelei blonde micuţe, Deborah Spencer, pe care o iubeau amândoi atât de mult şi care în cele din urmă s-a culcat cu bruta aia de Toni Dinozaurul, dar de ce i se spunea oare aşa, şi discursul lui David la prima lui căsătorie, căsătoria cu Fiona, ratată de altfel, şi, ca să fie total ratată, acel discurs atât de idiot, şi de amuzant, şi, în acelaşi timp, atât de magnific, datorită faptului că a fost amuzant şi idiot, şi naşterea fiului lui, numit David şi el, şi micuţul David adormit în braţele unchiului său David, care plânge de emoţie la maternitate, şi toate celelalte lucruri care o să se ducă dracului, şi tot ce va înghiţi cancerul în vârtejul lui întunecat, şi, iată, brusc, lacrimile îi inundă privirea, brutale, irepresibile, rahat, un oncolog care se smiorcăie, ce-o mai fi şi asta? Paul se întoarce, ia un şerveţel, îşi suflă nasul zgomotos.

O rază de soare intră în cabinet. Nu este cel mai bun moment, dar las să intre, să-i dea lui David lumina lui aurie, e un fascicul de viaţă, un miracol efemer când nenorocitul ăla de soare se îndreaptă spre vest, între cei doi zgârie-nori de pe Third Avenue, la ora 17: 21, un miracol care durează exact douăsprezece minute, şi iarna, şi vara. La 17: 33 se va termina.

— Uite, David. Nu am niciun pacient. Hai s-o aşteptăm pe Jody, îţi explic procedura.

Paul explică pe larg, David ascultă fără să-l întrerupă. Dar, a doua zi, Paul va trebui să explice din nou, pentru că el nu a reţinut nimic. David se va gândi la chipul lui Jody, la privirea ei plină de o suferinţă fără nume, la ochii copiilor când va fi nevoit să le explice că tati este foarte bolnav, Grace, Benjamin, dragii mei, va trebui să fiţi foarte curajoşi amândoi, de asemenea, trebuie să o ajutaţi mult pe mami şi să fiţi foarte cuminţi, ne-am înţeles? el se va gândi la asigurarea lui medicală excelentă, desigur, dar cineva va investiga şi-i va reproşa că a ascuns cei zece ani

de fumător, de la cincisprezece la douăzeci şi cinci de ani, se va gândi la durerea inevitabilă, la degradarea din ultimele zile, la incinerare, chiar, la muzica pe care o vor asculta prietenii, ceva drăguţ, nu, Paul, rock, un blues, nu un recviem apăsător al nu ştiu cui, se va gândi şi la taxele de şcolarizare şi la creditul apartamentului, pe care l-a rambursat în avans, ce idiot, fiindcă în caz de deces asigurarea plătea toată datoria, se va gândi la tot ce va urma şi la tot ce va mai urma după aceea. Se va gândi chiar la lucruri ciudate.

— Apropo, Paul… în sala ta de aşteptare…

— Da?

— Ficusul. Trebuie să-l uzi.

Este 17: 30 şi soarele dispare pe furiş.

Joi, 24 iunie 2021, ora 22: *28, Mount Sinai Hospital, New York*

În sala de aşteptare a lui Paul, ficusul nu este mort. Dar David nu s-a mai întors la el şi nu va mai vedea trece→

rea soarelui printre cei doi zgârie-nori, nici măcar soarele. Camera 344 de la Mount Sinai Hospital este orientată spre nord şi, fără îndoială, în câteva zile o va elibera. Moartea s-a instalat în trăsăturile feţei lui slăbite.

Împotriva durerii, pe lângă morfină, au testat un nanomedicament creat de francezi, care nu necesită creşterea constantă a dozelor. La lupta împotriva cancerului echipa medicală a renunţat. Prea virulent, prea invaziv, prea avansat.

O bătaie în uşă, dar nu răspunde nimeni: lângă David, aflat în stare de inconştienţă, Jody doarme într-un fotoliu, epuizată după atâtea nopţi de veghe. Copiii sunt cu Paul de trei zile. Uşa se deschide încet, lăsând să intre doi bărbaţi în costume negre, cu ecusoane aurii pe piept. În tăcere, primul se apleacă peste David, îi recoltează salivă din colţurile buzelor, pune beţişorul în eprubetă şi părăseşte imediat camera. Al doilea scoate un telefon, îl fotografiază pe muribundul intubat, trimite imaginea şi se aşază pe un scaun, incapabil să-şi ia ochii de la chipul

străveziu.

MAŞINA DE SPĂLAT

10 martie 2021, Coasta de Est a Statelor Unite ale Americii, în apele internaţionale, 42Q 8 50" N 65° 25 9" V

Toate zborurile calme se aseamănă. Fiecare zbor cu turbulenţe se manifestă în felul său. E ora 16: 13 când zborul AF006, de la Paris la New York, vede ridicându-se în faţa sa, în sudul Noii Scoţii, bariera de vată a unui imens cumulonimbus. Frontul de nori se înalţă şi este foarte

rapid. Mai are doar un sfert de oră de zbor, iar zidul se întinde spre nord şi sud pe sute de kilometri, într-un arc de cerc, şi atinge altitudinea maximă la aproape 13 716 de metri. Boeingul 787, care zboară la 11 887 de metri şi e pe cale să înceapă coborârea spre New York, nu poate să-l evite, iar cabina de pilotaj e cuprinsă brusc de agitaţie. Copilotul compară hărţile şi radarul meteo. Frontul noros masiv nu a fost raportat, iar Gid Favereaux nu se arată doar surprins, ci cât se poate de îngrijorat.

Peretele opac, cenuşiu, irizat în vârf de un soare orbitor, înaintează spre ei cu o viteză nebunească, înghite cu voracitate stratul de nori, care îl hrăneşte şi-l susţine.

Căpitanul Markle afişează frecvenţa Bostonului, examinează aparatele, radarul meteo, marcat cu roşu la 120 de mile nautice. Dă din cap şi pune deoparte cafeaua când Bostonul transmite pe frecvenţa sa.

— Către toate avioanele de pe Boston Control. Având în vedere condiţiile excepţionale de pe Coasta de Est, toate pistele de aterizare sunt închise, cu excepţia KJFK. Nicio decolare de pe Coasta de Est timp de jumătate de oră. Situaţia evoluează prea rapid pentru a putea avertiza vreun avion mai devreme. KJFK Canarsie rămâne deschis pentru aterizare.

— Boston Control, salut, sunt Air France 006, nivelul trei nouă zero în drum spre Kennebunk. Avem un monstru în faţă. Cerem direcţia trei cinci zero pentru următoarele 80 de mile nautice.

— Air France 006, aici Boston Control. Aveţi libertate de manevră. Contactaţi acum Kennedy pe 125.7. *Bye bye*.

Markle se strâmbă, priveşte cum se astupă orizontul, de la nord la sud, inexorabil. Dat fiind că e penultimul său zbor peste Atlantic, cerul îi oferă o amintire memorabilă. Se conectează la aeroport.

— Către Kennedy Approach, de la Air France 006, avem suficient kerosen pentru a străbate pe lung frontul de nori, deviind în direcţia sud, până la Washington.

Un clic, o altă voce feminină, mai gravă.

— Îmi pare rău, 006. Negativ. Sunt aceleaşi condiţii cu mult dincolo de Norfolk. S-ar putea să fie şi mai rău la sud acum. Coborâţi când puteţi la unitatea opt zero şi îndreptaţi-vă înapoi către Kennebunk. Păstraţi parametrii.

Markle clatină din cap, întrerupe comunicarea, apucă microfonul pentru cabina pasagerilor şi îi anunţă, cu voce liniştitoare, mai întâi în engleză, apoi într-o franceză destul de corectă:

— Aici căpitanul, vă rugăm să vă întoarceţi imediat la locurile dumneavoastră, să vă fixaţi centurile de siguranţă şi să opriţi orice dispozitiv electronic. Vom traversa o zonă de mari turbulenţe. Repet: turbulenţe foarte mari. Vă rugăm să depozitaţi bagajele şi computerele sub scaunul din faţa dumneavoastră sau în spaţiile prevăzute pentru depozitare. Nu păstraţi niciun lichid şi închideţi măsuţa din faţă. Însoţitori de zbor, vă rugăm să vegheaţi la siguranţa pasagerilor şi a cabinei şi să vă întoarceţi imediat la locurile dumneavoastră. Repet, după ce aţi verificat securitatea pasagerilor, vă rugăm să vă întoarceţi imediat la locurile dumneavoastră.

Cumulonimbusul se apropie, este o furtună supercelulară, dar una deloc clasică. Nu e o formaţiune solitară de nori sub formă de nicovală, care urcă în atmosfera înaltă, ci sunt zeci de potcoave, parcă ridicate de o mână invizibilă, care fuzionează la limita superioară a troposferei. Pe ocean, navele trebuie că sunt prinse într-o depresiune apocaliptică, în cei douăzeci de ani de pilotat

avioane de cursă lungă, Markle nu a mai văzut niciodată aşa ceva. Asta e furtuna anului, cel puţin. Domurile stratosferice ating altitudinea maximă la şaisprezece kilometri înălţime. Ar putea încerca să se strecoare printre două coloane, dar ar însemna să se grăbească spre cea care urmează. Radarul meteo afişează acum o lungă bară roşie oblică: un perete de apă şi gheaţă.

— Ai văzut cu ce viteză creşte? întreabă Gid îngrijorat. Vom avea parte de un curent descendent nemaipomenit imediat ce ajungem pe margine. Nu avem cum să trecem dincolo.

Gid e îndreptăţit să-şi facă griji, îşi spune Markle, chiar dacă nu are decât un an pe transatlantic şi trei pe avioane de cursă lungă. Porneşte din nou microfonul şi reia pentru cabină, pe un ton jucăuş, deloc dramatic.

— *Hello folks*, din nou comandantul Markle, vă rog iarăşi să rămâneţi aşezaţi, să vă închideţi centurile de siguranţă, să le verificaţi pe cele ale copiilor care stau lângă voi. Opriţi orice dispozitiv electronic, repet. Este foarte posibil să ajungem într-un gol de aer în minutul următor. Către întreg personalul de la bord, dacă siguranţa este asigurată, vă rog să vă întoarceţi la locurile dumneavoastră acum… Aştept confirmarea dumneavoastră.

— Toţi în poziţie de siguranţă, confirmare, se aude vocea şefului cabinei.

— OK, probabil că va fi impresionant şi vă garantez că vă veţi aminti de acest moment, dar vă promit că nu este periculos pentru nimeni dacă v-aţi legat corespunzător centurile. O plimbare în montagne russe, pentru cei cărora le plac distracţiile de la bâl…

Dintr-odată, chiar înainte de a atinge extremitatea frontului cald, Boeingul rămâne fără aer care să-l susţină şi plonjează. În ciuda izolării uşii cabinei, lui Markle şi Favereaux li se pare că aud pasagerii ţipând.

Avionul trece prin zece secunde interminabile de cădere liberă înainte de a intra în cumulonimbus prin cel

mai rău loc, prin sud-vestul coloanei, cu o înclinaţie înspăimântătoare, un unghi de treizeci de grade impus de pilotul automat, care a preluat controlul comenzii manuale. Imediat, Boeingul se rostogoleşte în curenţii turbionari ai norului şi, de asemenea, carlinga se luminează imediat, deoarece este noapte, o noapte neagră ca funinginea şi vuind înfricoşător: sute de boabe uriaşe de grindină mitraliază geamurile, lăsând urme de lovituri ici şi colo pe sticla blindată. Câteva momente care par nesfârşite şi, în ciuda rafalelor tornadei, Boeingul regăseşte curentul ascendent cald şi capătă un pic de portantă; de data aceasta se înfiripă o senzaţie intensă de zdrobire la baza toboganului uriaş.

Legat în scaun, Markle dă drumul la maximum celor două reactoare General Electric, pentru că, da, ce-i cu mizeria asta, o astfel de zonă de convergenţă intertropicală se întâlneşte într-un zbor Rio-Madrid, spre ecuator, ce-a apucat-o în Atlanticul de Nord? Să-mi bag puia, da' prost mai sunt, avem cele mai puternice generatoare, aripi incredibil de flexibile, nu ne lăsăm rupţi în două ca o machetă, nu se poate. La simulări, am ieşit de zeci de ori cu motoare care cedaseră, cu depresurizări şi cu computerele de la bord în pană, futu-i, cum să nu ne descurcăm în viaţa reală. Markle nu se gândeşte la copiii săi, nici la soţia lui, nu încă, poate şi piloţii mor întotdeauna fără să fi avut timp să-şi rememoreze viaţa, iar Markle nu se gândeşte deloc la pasageri acum, încearcă doar să salveze acest Boeing atât de greoi, de stângaci, repetă gesturi învăţate pe de rost, exersate iar şi iar, se bazează pe reflexe şi pe cei douăzeci de ani de experienţă. Dar e o blestemată de maşinărie.

Zdruncinaţi, răvăşiţi, livizi, Markle şi Favereaux se concentrează asupra aparatelor, se luptă cu furtuna, mai târziu vor afla că a fost cea mai violentă şi cea mai bruscă din ultimii zece ani, lumina turbinei din stânga indică o pierdere de putere de 15 procente, dar câmpul electric intens perturbă instrumentele electronice de la bord. Şi,

până la urmă, în tornada asta, avionul rezistă, se menţine aproape la orizontală, în cele din urmă se stabilizează şi, chiar dacă grindina nu-şi pierde din putere, iar parbrizul este ciuruit la suprafaţă, al doilea strat nu prezintă microfisuri îngrijorătoare.

De îndată ce zguduiturile se atenuează puţin, Maride se adresează pasagerilor. În ciuda zgomotului asurzitor care domneşte în cabină, încearcă să nu ţipe.

— *Sorry*, *folks*, pentru turbulenţe. Va trebui să ne continuăm călătoria spre New York trecând prin cumulonimbus şi să rămânem în maşina asta de spălat cel puţin…

Deodată, un soare orbitor inundă avionul, Boeingul accelerează brusc, tăcerea cade din nou, perturbările rămân imediat în spatele lor.

Markle verifică comenzile, stupefiat. Avionul zboară perfect, cu un zgomot constant, dar toate aparatele sunt dereglate. În ciuda căderii vertiginoase preţ de cinci minute bune, altitudinea afişează din nou 11 887 de metri, radarul meteo refuză să raporteze vreo perturbare cât de mică, iar direcţia de deplasare aparentă este de doi şi şase zerouri. Ia din nou microfonul interfonului din cabină.

— Ei bine, aşa cum aţi constatat odată cu mine, am ieşit din nor imediat, fără prea multe daune. Vă rugăm să rămâneţi aşezaţi până la alte instrucţiuni şi să ţineţi toate dispozitivele electronice închise. Însoţitori de zbor, vă puteţi dezlega, vă mulţumesc. Legătura la cabină, vă rog.

Markle taie microfonul şi afişează codul de urgenţă 7 700 pe transponder. Îşi pune casca la loc, apelează Kennedy Approach:

— *Mayday*, *mayday*, *mayday*, Kennedy Approach, aici Air France 006. În urma turbulentelor care traversează stratul şi a jivrajului considerabil, nu avem răniţi, dar nu mai avem aparate, nici altitudine, nici viteză, radarul este defect, parbrizul este grav deteriorat.

La turnul de control Kennedy, vocea este acum masculină şi uimită.

9

— *Mayday* recepţionat, Air France 006. Puteţi confirma codul transponderului 7 700?

— New York, Air France 006, confirm, transponder 7 700.

Vocea, care trădează o profundă neînţelegere, repetă:

— Air France, de la Kennedy Approach, confirmă transponderul pe 7 700. Înţeleg corect, Air France 006?

— Afirmativ, Air France 006, *mayday*. Confirm transponderul pe 7 700, am trecut printr-un nor mare de grindină, parbrizul este fisurat, radomul este sigur spart.

Comunicarea se întrerupe pentru câteva clipe lungi.

Markle se întoarce spre Favereaux, nedumerit. De trei ori a introdus codul transponderului, iar Kennedy încă nu reuşește să-i identifice. Brusc, conexiunea este restabilită.

9 9 7

O voce de femeie de data aceasta, dar mai puţin muzicală decât prima. Şi mai puţin prietenoasă.

— Air France 006 *mayday*, de la Kennedy Approach. Aici Air Traffic Control, care este numele căpitanului, vă rog?

Markle rămâne cu gura căscată. Niciodată în toată cariera sa nu a cerut un controlor numele unui pilot.

— Air France 006 *mayday*, de la Kennedy Approach. Repet: cine este comandantul, vă rog?

SOPHIA KLEFFMAN

Vineri, 25 iunie 2021, Howard Beach, New York State

Pe broasca Betty a găsit-o Liam în bucătărie, într-o sâmbătă după-amiază, în spatele caloriferului, lângă chiuvetă, complet uscată. E uşoară ca un fulg, translucidă, o foaie de calc ce a fost mototolită şi turtită pentru a schiţa o broască de copac din hârtie, cu picioarele şi degetele decupate corect. Liam îi spune surorii sale mai mici A crăpat Betty a ta, a crăpat de-a binelea, asta chiar îl amuză, începe să danseze cu braţele în sus, Betty a crăpa-

al, Betty a crăpa-al, iar Sophia începe să plângă.

Cu trei săptămâni în urmă, Betty a scăpat din vivariu, unde mai mult ca sigur că se plictisea, în ciuda muşchiului drăguţ şi umed, a plantelor verzi, lucioase şi a pietricelelor rotunde, cenuşii, pe care le alesese Sophia, precum şi a jumătăţii de nucă de cocos, care era piscina, şi, mai ales, a muştelor negre, vii, pe care i le dădea de mâncare seara, când se întorcea acasă de la şcoală. Sophia aşezase vivariul lângă patul ei pe o masă joasă şi, în fiecare seară, fetiţa se ridica, se înfăşură într-o pătură şi-i povestea în şoaptă broaştei, care stătea nemişcată sub ierburi, ce făcuse în ziua respectivă. Sophia îşi dorea ca Betty să fie în siguranţă, şi fericită, dar mai presus de toate în siguranţă, la adăpost de prădători, acesta e un cuvânt pe care l-a învăţat şi care-i place mult, poate pentru că sonoritatea lui este puţin neliniştitoare, şi pe drept cuvânt. Cu toate astea, broasca a evadat. Trebuie să fi ţopăit un pic peste tot în căutare de căldură şi umiditate înainte de a eşua» acolo, un etaj mai jos, lipită de metalul dezmorţit al convectorului. Îi era foame şi sete, pielea-i crăpase ca pământul grădinii când nu plouase de zile întregi şi, înţepenită de moarte, Betty a devenit o ectoplasmă de broască.

Sophiei îi e frică să o atingă, la fel şi lui Liam, deşi face pe grozavul şi se plimbă în jurul micului cadavru ţipând. Mama le spune Dar tăceţi odată, calmaţi-vă puţin, o să-l treziţi pe tati, dar tatăl coboară deja, în tricou, şi ţipă Ce-i cu balamucul ăsta, Avril, nu poţi să-ţi faci copiii să stea liniştiţi, măcar când sunt şi eu în permisie, şi apoi nu trebuia să mergi la cumpărături? Locotenentul Clark Kleffman o vede pe Betty moartă de-a binelea, pe fiica lui încă plângând şi glumeşte, la te uită, Sophia, broasca ta, ştii ceva? Zici că e un ravioli chinezesc stricat!

Clark o ridică între două degete de o labă şi o aşază indiferent într-o farfurie adâncă.

Împreună, cei din familia Kleffman hotărăsc să o îngroape pe Betty şi, deşi nu ştiu nimic despre religia ei,

Avril decide că este baptistă, la fel ca ei; la urma urmei, nu a primit ea adevăratul botez al credinciosului, dar petrece cea mai mare parte a timpului în apă. E foarte simplu. *Bom again frogNZ*. merge în paradisul broaştelor. Şi, în cele din urmă, Clark o va arunca la toaletă, e şi mai simplu aşa.

Betty a fost cadoul luat pentru Sophia când fetiţa a împlinit şase ani. De când cu ea, Sophia a învăţat multe despre broaşte. De exemplu, că există de trei sute de milioane de ani, că au cunoscut dinozaurii, că s-au descoperit mii şi mii de specii şi că, atrazina, un compus al insecticidelor, le pune viaţa în pericol, pentru că pielea lor este permeabilă, a broaştelor, care, totuşi, „sunt utile pentru că mănâncă insecte”. Că sunt amfâbieni, precum salamandrele şi broaştele-râioase. De altfel, pentru că Betty este o broască *anaxyrus debilis*, Sophia i-a recopiat cu atenţie numele pe o carte de vizită, pe care a lipit-o pe vivariu, şi chiar dacă poate că e de fapt o broască mascul, vânzătorul nu ştia prea bine – Domnişoară, a oftat Andy, Sophia citise Andy pe ecusonul lui, îmi pare rău, broasca asta este cât un deget, nu pot distinge organele de reproducere, să-i dai un nume potrivit pentru ambele sexe, cum ar fi Morgan sau Madison –, Sophia îi spune orice ar fi Betty. Betty se ascunde în vizuină sau sub pietre când Sophia se apropie de vivariu. Zgomotul aspiratorului o îngrozeşte şi el. Şi cel al avioanelor care decolează de pe LaGuardia şi zboară peste Howard Beach. Nu o poţi vedea niciodată, atât îi este de frică de orice. Ce căcăcioasă, a rânjit Clark. Nu vorbi aşa în faţa copiilor, a suspinat Avril.

Aşadar, Clark Kleffman o ia pe Betty din farfuria de supă, iar Sophia ţipă:

— Betty s-a mişcat, mami. Betty s-a mişcat!

— Ce? Nu, Sophia, doar a înclinat taică-tău farfuria.

— Ba da, s-a mişcat. Uite, e din cauza apei care a rămas pe fundul farfuriei! Asta a trezit-o. Mami, mami, pune mai multă apă, te rog!

Avril ridică din umeri, dar ia un pahar, pune apă de la robinet şi o toarnă pe Betty. Batracianul mişcă o labă,

cealaltă, în cele din urmă se reanimează, absoarbe toată apa ca un burete şi iată că se agită pe fundul farfuriei şi chiar şi pielea îşi recapătă puţin câte puţin culoarea verzuie.

— Ce nebunie, spune uluit Clark Kleffman.

— A făcut ca axoloţii în timpul secetei, mami, îţi aminteşti, nu-i aşa, axoloţii, i-am văzut, au făcut la fel, au intrat în letargie şi au aşteptat sezonul ploios.

— Ce nebunie, repetă Clark. N-am văzut niciodată aşa ceva, broasca asta idioată a fost 100% moartă, mortăciune, şi uite-o acum, ţopăie ca o curvă în călduri. Ce nebunie.

— Clark, te rog nu folosi cuvinte de genul ăsta în faţa copiilor, spune Avril.

— Sunt acasă la mine, futu-i, vorbesc cum vreau! Ce-s eu pentru voi, doar o maşină de plătit facturile şi carne de tun într-o tară de imbecili, nu-i aşa? M-am săturat, Avril, m-am săturat, auzi?

Avril coboară ochii în pământ, Sophia şi Liam încremenesc. Aerul se coagulează în jurul furiei lui Clark.

Clark strânge pumnii, se calmează, pentru că altfel ar sparge totul. La dracu', în Afghanistan era să moară de zece ori şi aşa îi mulţumesc ei. De zece ori, cel puţin, da. Toată lumea-şi bate joc de ei, numai buni să dea ortu' popii, ei nu-s fii de politicieni, ca idioţii ăia care deja în timpul Vietnamului se ascundeau în Garda Naţională. Anul trecut, bine, pentru a înlocui maşinile Humvee, care-s nişte sicrie pe roţi, regimentul a pus mâna pe nişte Oshkosh, vehicule masive, *bad boys*, care fac impresie şi al căror blindaj se presupune că opreşte şi un proiectil de 13 mm. Dar nu, nici pomeneală, în faţa perforantelor, nu-s altceva decât carton revopsit în culoarea nisipului.

Cu două săptămâni înainte de învierea lui Betty broasca, pe drumul dintre baza aeriană Bagram şi Kabul, Oshkosh-ul a încasat o rafală de Zastava, sigur, după zgomot, de la o semiautomată cu baza în Siria. Un glonţ a trecut prin geamul de la portiera din spate stânga, sticlă

indestructibilă, ziceau ei, şi a aterizat în pieptul lui Thompson, care şi-a dat brusc seama cât de repede transformă gloanţele oamenii în cadavre şi a început să zbiere ca din străfundurile iadului. Thompson era un mercenar de la firma paramilitară Academi, un amărât mai degrabă prost decât excentric, care-şi pierduse slujba împuţită într-o filială a Generat Motors când fabrica şi-a luat tălpăşiţa în altă ţară, în care un alt amărât făcea aceleaşi bujii pentru treizeci de cenţi pe oră. Tot ce-şi dorea Thompson era cabana lui în Montana, iar pentru asta le asigura protecţie apropiată inginerilor de la Albemarle Corp.: patru luni în care aceştia au prospectat litiul fără să îndrăznească să se îndepărteze de Kabul Serena Hotel, patru luni în care au încercat să semneze contracte de exploatare mai repede decât chinezii de la Ganfeng Lithium. Dar, din nefericire pentru Thompson, vehiculul de sprijin al celor de la Academi plecase fără el la Kabul. A fost nevoit să se scuture de două sute de dolari ca să fie primit în Oshkosh, doar pentru două ore de gropi în şosea, de moloz şi tablă ondulată într-o suburbie mizerabilă, devastată de zece ani de război.

În timp ce sergentul Jack avea grijă de Thompson, care-şi dădea la iveală albul ochilor şi-şi scuipa sângele horcăind, Clark s-a strecurat în turela rotativă şi a început să mitralieze în direcţia de unde credea că au venit împuşcăturile, urlând toate înjurăturile pe care le ştia. Proiectilele, cu sutele, s-au îndreptat spre două colibe de noroi uscat pe un deal sterp, două biete colibe care s-au transformat în praf la impact.

Oshkosh-ul s-a întors cu toată viteza către Bagram, unde îi aştepta sala de operaţie. Infirmeria era deja aglomerată: cu o zi înainte, unul dintre auxiliarii afghani, un tip de la curăţenie, se aruncase în aer cu o centură lângă cantină, strigând *Allahu akbar*, doi morţi, zece răniţi, pentru că se spunea că nişte soldaţi beţi s-au uşurat de zecile de doze de Bud[11] consumate peste nişte corane.

11 Prescurtare încetățenită a denumirii berii americane Budweiser.

Putea fi adevărată povestea asta: în Guantánamo, aruncau felii de jambon în cuşti. Gunoaiele îşi vor găsi întotdeauna refugiu în patriotism. În orice caz, nu a mai fost nevoie să se găsească un pat pentru Thompson, era mort la sosire, iar cabina se năclăise de sânge. Şi acolo, era sigur Clark, oricâtă apă ar fi turnat peste Thompson, tot nu l-ar fi sculat din morţi. Aşa că îmi pare rău, lui i se fâlfâie, i se fâlfâie pe bune dacă pronunţă cuvinte precum „căcăcioasă" sau „curvă în călduri" în faţa copiilor, într-o zi va trebui să înveţe şi ei pe ce lume de rahat trăiesc.

— M-aţi terminat cu tâmpeniile voastre, spune Clark, du-te să faci nenorocitele alea de cumpărături, Avril, şi ia-l şi pe ăla micu'. Liam, nu te mai juca cu căcatu' ăla de joc video, fugi s-o ajuţi pe mă-ta să care pungile. Hai, Sophia, să punem broasca înapoi în vivariu.

Sophia o priveşte pe mama, care ia în tăcere cheile maşinii, apoi îl apucă de mână pe Liam, care protestează, iar ea îl urmează pe tatăl ei, care urcă la etaj cu o Betty total revigorată în farfurie.

În vivariu se află şi un mic Turn Eiffel, lipit pe o pietricică, deoarece, în urmă cu patru luni, la aniversarea nunţii lor, Kleffmanii au plecat în Franţa, la Paris. Au rezervat un apartament cu două camere în Belleville, iar copiii au dormit pe canapeaua extensibilă din sufragerie. Au vizitat Notredame, Arcul de Triumf, au mers prin Montmartre şi pe Champs-Élysées. Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, Sophia a insistat să meargă la „batracieni". Avril a cedat, a dus-o la Jardin des Plantes şi acolo fiica ei a văzut pentru prima dată un axolot, acest animal extraordinar, capabil să-şi refacă un ochi sau chiar o parte din creier.

Apoi Sophia, Liam şi mama lor au plecat direct spre New York cu un zbor regulat, atât de agitat, că în ultima jumătate de oră copiii nu s-au oprit din urlat. Clark nu s-a întors acasă cu ei; a primit o nouă misiune, care l-a trimis de la Paris la Varşovia, apoi imediat de la Varşovia la Bagdad, de această dată pentru a însoţi, într-un C-17, două

tancuri Abrams şi o bombă cu suflu masiv de explozie, „mama tuturor bombelor”, zece tone, zece metri, un monstru. Clark a rămas acolo timp de nouă săptămâni şi, în cele din urmă, s-a întors la Howard Beach, purtând în continuare cu el mirosul cald şi metalic al sângelui lui Thompson.

April este mândră de inteligenţa Sophiei, însă se învinovăţeşte fiindcă e invidioasă pe propria fiică, pe vioiciunea ei, pe curiozitatea ei. La vârsta Sophiei, Avril stătea lipită de mama sa, colorând animale, în special mânji. Când ea şi surorile ei au fost nevoite să-şi mute mama, care îşi pierduse minţile, a găsit desene cu sutele. A fost o nebunie: mânji mov şi mânji indigo, mânji verzi şi portocalii, toate culorile curcubeului treceau prin ei, dar erau doar mânji după mânji. Nu-şi mai amintea. De altfel, nu-şi mai amintea nimic din acea perioadă. Plecase din casa părintească de foarte tânără, ca să se căsătorească cu băiatul ăsta fragil, atât de delicat, atât de amabil, care îi scrisese o poezie minunată, pe o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care i-o întinsese în tăcere, jenat de propria-i îndrăzneală:

Swing the bells Bateţi clopotele

Play hide andseek să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea

1 kissed April on her Am sărutat-o pe Avril pe *cheek* obraz

Da, Clark era delicat pe atunci. Întrucât nu avea studii, încercase să se facă agent imobiliar, apoi instructor la şcoala de şoferi, dar l-au lăsat rapid nervii, cu o clientă ezitantă sau cu un şofer începător, şi nu a putut să se ţină de niciun loc de muncă. Armata îi oferise un nou cadru de viaţă, îi redase mândria. La douăzeci şi doi de ani, acestui puşti care arăta de optsprezece i s-a ras capul, i s-a dat o beretă neagră şi, mai presus de toate, o primă de cincisprezece mii de dolari. Cu banii şi garanţia unei solde regulate, Avril a reuşit să negocieze un împrumut şi să cumpere, în plină criză imobiliară, o casă ieftină în Howard Beach, ai cărei proprietari ruinaţi tocmai fuseseră

evacuaţi; aceştia, de furie, au spart absolut tot ce s-a putut, chiuvetele, vasul de toaletă, bucătăria şi chiar şi peretele despărţitor al dormitorului lor. În câţiva ani, când gheţarul Thwaites din Antarctica, cubul acela uriaş de gheaţă, de dimensiunea Floridei şi gros de doi kilometri, s-ar fi desprins şi s-ar fi topit, casa lor ar fi avut picioarele în apă. Dar ea şi Clark nu aveau cum să bănuiască asta, aşa că refăcuseră totul; în ciuda burţii ei mari, Avril a refăcut singură zugrăveala.

April tender, *April shady*, Avril cea tandră, Avril cea înnorată.

O my sweet and cruel lady O, doamna mea dulce şi crudă

April blooming with pastel Avril înflorind în culori *colours* pastel

Pe măsură ce lunile au trecut, Clark devenise încrezător în sine, chiar autoritar. Avril nu-l mai recunoştea pe băiatul drăguţ, care îi scrisese poeme. Antrenamentul îl transformase, îl umpluse de muşchi, îi împietrise inima. Şi, când au făcut dragoste, şi-a dat seama că acest tânăr atât de temător cu trupul ei tânăr de femeie, atât de timid, devenise brutal, egoist. Atunci a început să-i fie frică de el. Însă, când Clark şi-a terminat pregătirea şi a trecut examenul final, Liam era născut şi Sophia era pe drum.

April caught in the icy storm, Avril prinsă în furtuna îngheţată.

April soft, *se sleepy warm*, Avril dulce, atât de caldă în somn.

Şi, câţiva ani mai târziu, Avril cea tandră, Avril cea înnorată a deschis din întâmplare o carte veche, aflată în casa surorii sale, şi a rămas cu gura deschisă ca un crap eşuat pe mal. Poemul ei, frumoasa ei poezie, scrisă doar pentru ea, se numea *Fall for April* şi aparţinea unui poet englez uitat, iar acea bucată de hârtie pe care i-o dăduse Clark la prima lor întâlnire, pe care încă o păstra ca o idioată, împăturită în portmoneu, el o studiase la clasă şi o copiase laborios. S-a întors acasă cu copiii şi şi-a petrecut

noaptea plângând de furie şi durere în faţa degradării supreme a acestei imagini din trecut, a acestei amintiri cu un Clark ţinând în mână cu stângăcia unui adolescent o pagină ruptă dintr-un caiet, amintire călcată de-acum înainte în picioare.

April, *Ifallforyou*. Avril, sunt îndrăgostit de tine.

*

Clark înalţă capacul vivariului, înclină farfuria, broscuţa cade, sare de pe muşchi şi plonjează imediat în coaja de nucă de cocos care serveşte drept iaz.

— Trebuie s-o hrănim pe Betty, tati. Probabil că-i e foame.

— Lasă-o să se odihnească, draga mea, hai să faci baie şi să te joci în cadă ca Betty.

Sophia nu răspunde. Aude uşa de la parter închizându-se, apoi paşii mamei şi pe ai lui Liam îndepărtându-se, portierele trântindu-se şi maşina demarând. Clark deschide robinetele, verifică temperatura apei, toarnă câteva cristale de săruri parfumate, îşi scoate pantofii. Sophia întârzie. Se încruntă.

— Grăbeşte-te, Sofi, ţup în apă, nu avem atâta timp ca la Paris…

Sună soneria şi tatăl se opreşte. Sună din nou, Sophia aude zgomotul unei uşi încercate, Clark dă ochii peste cap.

O voce de femeie:

— Domnule Kleffman? Doamna Kleffman? Agent Chapman, FBI.

— Bine, Sofi, eu ies. Intri în cadă, stai în spumă şi opreşti apa când ajunge la jumătate, bine?

Clark părăseşte camera, iar Sophia îi aude de la parter pe tatăl ei ridicând vocea, pe un bărbat care îi răspunde ferm, apoi pe un altul. Discuţia continuă, aude bătăi în uşa băii.

— Pot să intru, Sophia? zice vocea de femeie.

— Da, doamnă, răspunde fetiţa.

O doamnă intră, zâmbeşte, este negresă, are părul

îndreptat, tuns scurt, ca mama, îşi spune Sophia, dar arată mai puţin obosită decât ea. Ofiţerul FBI îngenunchează, îi mângâie obrazul cu blândeţe, profesionist: neuroştiinţa a demonstrat că atingerea este un vector esenţial pentru a linişti copiii şi a le înlătura teama.

Apoi ofiţerul îi întinde un prosop:

— Bună, Sophia, mă numesc Heather. Ofiţerul Heather Chapman. Şterge-te repede, îmbracă-te şi te aştept afară, bine? Ştii unde s-a dus mama ta?

— A plecat la cumpărături cu Liam.

Femeia iese din baie, deschide telefonul mobil:

— Sophia Kleffman este cu mine. Aflaţi unde se află Avril Kleffman chiar acum, probabil în cel mai apropiat Macy's, un Chevrolet Trax negru, aveţi numărul de înmatriculare. E cu băiatul ei, Liam.

Fetiţa este îmbrăcată, femeia o aşteaptă pe palier, îi întinde mâna. Jos, ţipetele s-au oprit, tatăl ei nu se mai află acolo.

— Hai, vino, Sophia, o să-ţi găsim mama, pe fratele tău, Liam, şi o să mergem împreună cu maşina.

— Şi venim acasă după? Pentru că trebuie să o hrănim pe Betty.

— Betty?

— Este broasca mea, doamnă. Credeam că a murit, dar era doar deshidratată. Ca axolotii.

Femeia şi-a scos deja telefonul mobil, dar îl pune deoparte.

— Nu-ţi face griji pentru broasca ta. Ne vom ocupa şi de asta. Totul va fi bine. Spune-mi Heather. Vrei, Sophia?

— Da, doamnă.

JOANNA

Vineri, 25 iunie 2021, Philadelphia

— Joanna, spune Sean Prior, creierul dumneavoastră este o catedrală gotică.

Joanna Wasserman îl priveşte în ochi pe Sean Prior şi îşi ascunde consternarea. Chiar aşa? Catedrală? Gotică?

Gotic flamboaiant[12] măcar, gândeşte avocata. De ce nu Taj Mahal, piramidele sau Caesars Palace din Las Vegas? O clipă, deconcertată, caută în primul rând un răspuns.

— Mai bine decât un creier de bărbat.

— Poftim?

— Simone de Beauvoir. Tatăl ei îi tot spunea că are „un creier de bărbat”.

Directorul general de la Valdeo chicoteşte cu aer superior, de parcă ar fi cel mai bun prieten al Simonei, al tatălui ei şi al câinelui lor. Joanna râde în sinea sa. Prior are, în cel mai bun caz, o vagă idee despre cine e tipa asta, Simone, dar stăpânul unui gigant farmaceutic de treizeci de miliarde de dolari nu-şi permite luxul să aibă nici cea mai mică lacună. O catedrală gotică… Ce mizerie!

Joanna s-a deplasat la sediul central al firmei Valdeo, în Philadelphia, împreună cu un tânăr avocat asociat, care se ocupă de dosare şi, de altfel, le şi cară. Compania farmaceutică este de şapte ani clientul firmei Denton & Lovell, în mare parte pentru chestiuni fiscale şi de preluare a altor firme, sunt trei luni de când ea lucrează cu ei şi două luni de când Prior este interlocutorul ei direct. De la prima întâlnire, Prior a întrebat-o, cu acea frazare lentă de Texas, pe care o mai păstrează, şi cu acel zâmbet de carnasier mare, căruia nu-i pasă de prădători:

— Spuneţi-mi, maestre, ştiţi de ce v-am ales dintre toţi imbecilii ăia de la Denton & Lovell?

— Lăsaţi-mă să ghicesc, domnule Prior. Pentru că am terminat prima din promoţie la Stanford, poate, pentru că sunt o femeie tânără, fără îndoială, pentru că sunt negresă, cu siguranţă. Şi, de asemenea, pentru că reuşesc să câştig toate procesele împotriva albilor de modă veche, cu care aţi fost la Harvard.

Prior a izbucnit în râs.

— Da, maestre, şi pentru că sunteţi singura care

12 Arhitectura în stil gotic flamboaiant (sec. al XV-lea) se caracterizează prin decorarea din abundență a fațadelor, cu sculpturi în relief (statui, gargui etc.), dantelării în piatră, vitralii etc. Catedralele din Amiens și Reims sunt reprezentative.

îndrăzneşte să-mi dea un astfel de răspuns.

— Eu, domnule Prior, v-am acceptat în calitate de client doar pentru că sunteţi capabil să mă suportaţi.

Prior a adăugat, deoarece nu ar fi tolerat niciodată să nu aibă el ultimul cuvânt:

— Nu uitaţi totuşi că am terminat la Carnegie Mellon University.

Meci nul. De la această confruntare, Joanna Wasserman şi Sean Prior simulează că ar fi cei mai buni prieteni de pe planetă. Că îşi vorbesc de la egal la egal. Prior îşi face din asta un punct de onoare, este momentul *lui* de amestec social şi rasial relativ, de care moştenitorul multimilionar este mândru, chiar se bucură că este capabil să discute fără a arăta nici cea mai mică urmă dispreţ cu o mică negresă supradotată din Houston, o bursieră merituoasă a *afirmative action*, fiica unui electrician şi a unei croitorese – i se furnizaseră toate informaţiile.)

În discuţiile lor, în ciuda a ceea ce îi separă – treizeci şi trei de ani, două miliarde de dolari în *stock-option* şi o proteză dentară sclipitoare –, cei doi abuzează de prenume, iar acest lucru le colorează conversaţia cu o notă rafinată de ipocrizie veninoasă. Parcă ar fi latini, atât de familiar se poartă unul cu altul. Ca un burghez care se declară prietenul grădinarului său, Prior crede în această prietenie fictivă, dar Joanna nu cade uşor în capcană. Ea distinge în rânjetul lui Prior amprenta Sudului pe care îl poartă în el, acele semne şi nuanţe simbolice care impregnează toate relaţiile rasiale, recunoaşte această postură spontană, care permite unei doamne albe bogate, coafată impecabil, să-i ofere şoferului ei negru cel mai radios zâmbet, un zâmbet de afecţiune zdrobitoare, în care poate fi descifrată certitudinea imperioasă a inferiorităţii naturale a acestui nepot de sclav, acel zâmbet otrăvit, care nu s-a mişcat niciun centimetru de *ia Pe aripile vântului* până acum şi pe care Joanna l-a văzut în toată copilăria ei desenându-se pe feţele pudrate ale clientelor albe ale mamei ei, croitoreasa.

1 Sintagma *Afirmative action* este folosită în Statele Unite odată cu emiterea Ordinului executiv nr. 10925, semnat de John F. Kennedy la 6 martie 1961, care stipulează obligaţia instituţiilor guvernamentale de a trata angajaţii corect, indiferent de rasă, religie, culoare sau origine naţională. În timp, i s-au adus numeroase îmbunătăţiri.

Într-o zi – se întâmpla la finalul secolului XX –, la ieşirea din liceu, în timp ce micuţa Joanna aştepta autobuzul şcolii, o limuzină neagră s-a oprit în faţa ei, geamul colorat din spate s-a deschis şi o colegă de clasă i-a propus să urce, cu un zâmbet care trăda pur şi simplu bucuria de a mai sta câteva minute împreună cu ea.

— Absolut, Joanna, se fandosea mama ei, urcă, facem un mic ocol şi te lăsăm acasă, nu-i nimic.

„Nu-i nimic”. Joanna a înţeles: mama contrariată cedase insistenţelor fiicei sale. Şi copilul s-a urcat în spate în marea berlină germană, alături de prietena ei. Doamna de la volan a vrut să arate că e politicoasă, făcând conversaţie:

— Deci, Joanna, ce vrei să te faci când vei fi mare? Nu croitoreasă ca mama ta, nu-i aşa?

Joanna nu a răspuns. Când a ajuns acasă, s-a aruncat în braţele mamei, cu ochii umezi, a strâns-o la piept, apoi şi-a scos caietele. Aroganţa unei propoziţii tocmai crease cea mai recunoscătoare dintre fete şi cea mai sârguincioasă elevă din şcoală.

Douăzeci de ani mai târziu, Joanna ştie de unde vine şi încotro se îndreaptă. Mai presus de toate, ştie că în acest proces al heptaclorului, unde majoritatea manipulatorilor sunt femei, aproape toate de culoare, o avocată neagră, atât de combativă, îşi va depăşi limitele şi va împiedica agresivitatea adversarilor. Prior pe asta se bazează oricum. Joanna a ghicit chiar că el a vrut atât de mult să fie avocata lui, încât a reuşit să facă să fie recrutată de D & L, în ciuda pretenţiilor ei salariale, pe

care aceasta te spera descurajante; i s-a repartizat imediat un client şi unul singur: Valdeo. Ba mai mult, cabinetul de avocatură, fapt extrem de rar, a avansat-o direct la gradul de *partner*.

Ferestrele largi ale biroului lui Prior, situat la ultimul etaj al unei clădiri înalte din anii ’30, au vedere la Delaware River. În prezenţa unui vizitator, Prior nu se poate abţine să străbată camera în lung şi-n lat, în postura satisfăcută de proprietar, pretinzând că este absorbit de priveliştea oferită de râu, cu braţele încrucişate şi cu bărbia ridicată *à la* Mussolini. De fiecare dată, avocata îi oferă acele lungi secunde de pozã în aparenţă meditativă, din moment ce sunt doi de la cabinetul de avocatură în birou, iar acest fapt ridică minutul la o sută de dolari. Odată, îi atrăsese atenţia. Prior îşi smulse din memorie o frază foarte»

cinică: Dacă banii nu ar fi atât de supraestimaţi, le-am acorda mai puţină valoare… Formularea nu-i aparţine, dar lui Prior îi place s-o citeze. Într-o lume de gestionari, în care toată cultura literară este incongruentă, el a făcut din ea un instrument puternic de dominaţie simbolică. Şi, când a apărut ameninţarea unui proces penal în legătură cu heptaclorul, acest insecticid lansat fără validarea tuturor testelor, când consiliul de administraţie a dat semne de îngrijorare, Prior a pulverizat principiul de precauţie cu abilitate: „Dragii mei colegi, mă gândesc întotdeauna la poemul atât de frumos al lui Ralph Waldo Emerson, care se termină astfel: «Nu mergeţi într-acolo unde vă duce drumul. Mergeţi într-acolo unde încă nu există drum şi lăsaţi o urmă nouă». Deci da, vom lăsa o urmă în lupta fără sfârşit de a hrăni omenirea”.

Heptaclorul… Motivul pentru care Joanna se află în biroul ăsta este această moleculă activă, care împiedică unele insecte să treacă dincolo de stadiul larvar. În anii 2000, Valdeo a sintetizat-o, de atunci brevetul a intrat în domeniul public, aşa că îl produc şi alte firme. Dar s-a dovedit foarte clar că e un puternic cancerigen, chiar şi în

doze mici, şi este, de asemenea, un perturbator endocrin. Acum, când Austin Baker a lansat o *class action*, Valdeo riscă să plătească sute de milioane.

— Să vorbim despre cazul nostru, dacă nu vă deranjează, Sean. Cu şaizeci şi cinci de bolnavi care acuză până acum Valdeo de imprudenţă, acest proces ne poate costa scump.

Joannei îi place mult cuvântul *imprudenţă*, acest neologism care presupune absenţa intenţionalităţii. Nu detestă deloc pronumele „noi”, care semnifică în ce măsură firma ei este solidară cu interesele clientului. Continuă:

— Spuneţi-mi, Sean: există riscul ca Austin Baker să prezinte dovezi că Valdeo cunoştea pericolul acestei molecule şi l-a ascuns celor care au manipulat-o?

— Nu văd cum.

— Dacă vi se pune o întrebare similară la proces, răspundeţi orice în afară de: „Nu văd cum”. După cum am spus, formularea este perversă şi aş obiecta la ea. Începeţi prin a repeta că această moleculă este inofensivă.

— Bineînţeles că este. Testele noastre terapeutice actuale contrazic studiile independente prezentate de Austin Baker.

— Perfect. Spuneţi-o din nou oricum. Va fi expert contra expert, Sean. Problema noastră este fostul vostru inginer, Francis Goldhagen. Potrivit acestuia, Valdeo ar fi hotărât să nu păstreze testele care dovedeau nocivitatea heptaclorului.

— Am avut rezerve fată de documentele lui şi i-am» respins concluziile. De altfel, am cercetat, iar viaţa privată dovedeşte că poate minţi, cel puţin pe soţia sa.

Avocata oftează. Câştigarea acestui proces cu astfel de proceduri ar putea afecta imaginea cabinetului pe termen mediu. Dar nici pierderea sa pe termen scurt nu este o opţiune.

— Nu vreau să-l discreditez astfel. Valdeo nu ar ieşi cu obrazul curat din procesul ăsta, şi nici justiţia.

— Ştiţi, Joanna, justiţia este ca dragostea maternă, toată lumea ar fi mai degrabă pentru… Dacă tot vorbim despre familie, Joanna, ce mai face sora dumneavoastră?

Ştie, îşi dă seama imediat avocata. Evident. Prior, care i-a cercetat punctele slabe, Prior ştie că, în februarie trecut, sora ei mai mică a fost diagnosticată cu colangită sclerozantă primară. Ştie, de asemenea, că o tânără studentă ca Ellen a încheiat evident o asigurare de sănătate clasică înainte de a constata, nedumerită, că nu acoperă această boală rară care este CSP. Prior crede că doar pentru Ellen a acceptat Joanna postul bine plătit la Denton & Loveli. Fără acel transplant de ficat, facturat la două sute de mii de dolari, Ellen ar fi fost deja moartă, iar acum va trebui să verse cel puţin o sută de mii în fiecare an, o sută de mii de dolari doar ca să supravieţuiască, nu-i aşa, zece ani, poate cincisprezece, cu speranţa că trupul ei fragil rezistă la colangită, că va rezista până vom găsi poate un remediu. Prior se înşală. Salariul a contat, desigur, dar Joanna dorise acea poziţie înaltă, acea movilă de bani din vârful căreia putea contempla amploarea revanşei sale.

Directorul continuă, cu o voce profundă, în care strecoară toate regretele de care este capabil:

— Este groaznic prin ce trece ea. Credeţi-mă, vă sunt alături din toată inima.

— Sunt… foarte impresionată.

— Dacă sora dumneavoastră are nevoie de ceva, Joanna, suntem cei mai în măsură să ajutăm. Clinică, medicamente, noi proceduri.

— Mulţumesc, Sean. Deocamdată trebuie să fim siguri că transplantul de ficat a reuşit. Dar reţin propunerea făcută. Vă rog, să revenim la acţiunea colectivă împotriva heptaclorului. O să-l rog pe colegul meu, maestrul Spencer, să vă prezinte un rezumat al planului nostru de apărare.

De îndată ce tânărul avocat şi-a terminat prezentarea, Sean a semnalat, cu o mişcare a bărbiei, că

acceptă strategia de apărare a casei de avocatură Denton & Loveli. Le strânge mâinile, ceea ce înseamnă că, din partea lui, întâlnirea s-a încheiat. Când Joanna urmează să părăsească şi ea biroul, o retine.

— Joanna, aş dori să vă propun o oportunitate. Anume, să vă alăturaţi nouă la reuniunea de la Dolder Club de mâi→

neseară, sâmbătă. Aţi auzit de Dolder, nu-i aşa?

Joanna dă din cap. Auzise. Un club foarte privat, chiar mai confidenţial decât modelul său, Bilderberg. Fiindcă, în timp ce Bilderberg adună în fiecare an, în spatele uşilor închise, o sută de personalităţi din lumea afacerilor şi politică, la Dolder au acces doar douăzeci de patroni, elita *pharma*": de cincizeci de ani, nimeni nu ştie când se ţin aceste întâlniri, nici ce se discută acolo. Este posibil să fie negociat preţul medicamentelor, să se facă mici aranjamente între prieteni, să se decidă direcţiile pe termen lung. Conspiratorii îşi îndeplinesc misiunea din tot sufletul. Prior surâde.

— Vă voi prezenta în calitate de consilieră personală, ceea ce după mine chiar sunteţi. Reuniunea anuală se ţine de această dată în Statele Unite, aşa că îmi revine mie, un 7 7 american, onoarea să rostesc discursul principal. Tema vă va interesa, este „Sfârşitul morţii". Un viitor laureat al Nobelului, vorbesc serios, îşi va prezenta cercetările despre filogenetica embrionului, iar apoi vor mai fi două intervenţii, ceea ce veţi auzi vă va ului. Iertati-mă că v-am anunţat atât de târziu, ştiţi bine paranoia de la noi. Va fi în Manhattan, în salonul Van Gogh, în Surrey, Upper East Side. Puteţi să ajungeţi în jurul orei opt?

Joanna încearcă să-şi dea seama cum să-i răspundă că Da, este o onoare, Sean, dar, din păcate, îmi spuneţi puţin cam târziu şi mă tem că nu voi… Dar, instinctiv, îşi pune mâna pe burtă într-un gest protector de când lumea. Pentru că e un lucru pe care Prior nu-l ştie: Joanna este însărcinată.

A aflat fix acum şapte săptămâni: şi-a făcut testul în

toaleta de la Denton & Lovell, între sashimi-ul mâncat pe fugă şi întâlnirea dintre *parteners*. Şi, când cele două dunguliţe grena au apărut afişate pe bandă, Joanna a simţit că-i tresaltă inima de bucurie.

Bărbatul pe care îl iubeşte Joanna este ilustrator şi lucrează în presă. La sfârşitul lunii octombrie a anului trecut, un lider neo-nazist a depus o plângere pentru unul dintre desenele sale pe care la considerat jignitor, ea a reprezentat ziarul în instanţă şi a câştigat prin K.O. „Keller *vs*. Wasserman" serveşte acum drept referinţă pentru cazurile asemănătoare: a scrie, într-un desen sau în altă parte, că unui susţinător al supremaţiei albe îi lipseşte materia cenuşie nu este o insultă, ci o opinie, chiar un diagnostic. A fost uşor. În aceeaşi seară, Aby Wasserman a invitat-o la cină la Tomba's, un restaurant prea scump pentru el şi, la sfârşitul mesei, la îndemnul inimii, a întrebat-o, 7, 7

bâlbâindu-se încontinuu, ce planuri de viitor are. Se abţinuse să-i spună că s-a născut pentru a o iubi şi a i se supune, deşi chiar aşa gândea. Nici Joanna nu se îndoia de asta. El i-a oferit un stilou, Poftim, Joanna, este de la Waterman, nu e prea departe de numele meu nemţesc, ah… numele meu pe care aş vrea să-l porţi, dar ştii, vreau şi eu să-l port pe al tău. Joanna luase stiloul, îl deschisese şi, pe faţa de masă albă din bumbac, scrisese pur şi simplu Joanna Woods-Wasserman, evitând să fie prea lacrimogenă. Patronul le-a permis să plece cu faţa de masă.

Au vrut un copil imediat şi au făcut ceea ce este necesar pentru a-l avea – foarte des, îndelung şi în numeroase locuri. Doctorul a fost categoric: s-a întâmplat după întoarcerea Joannei din Europa, la începutul lunii martie, cu zborul acela abominabil, în care se hotărâse că, dacă va supravieţui, se va căsători cu el, iar înainte de nuntă, la începutul lunii aprilie, gârneţii lor s-au întâlnit şi au decis pe loc să fuzioneze. Nu putem mulţumi suficient susţinătorului supremaţiei albe. Şi, în plus, evreul Aby, diminutivul pentru Abraham, a propus să îl numească

Adolf dacă e băiat. Ca a al doilea prenume, l-a temperat Joanna râzând. Şi imediat s-a învinovăţit pentru că era atât de veselă, când sora ei se pregătea să aibă parte de o agonie lentă. Dar o fericire de câteva grame a crescut în ea şi a invadat totul.

Prior insistă.

— Joanna? La Dolder?

Mâine-seară? Complicat: plănuia să-şi sărbătorească a treia lună de sarcină împreună cu părinţii… Pe de altă parte, să te întâlneşti cu diavolul, ca să dansezi cu el, nu este lipsit de interes.

Avocata nu apucă să ia o decizie, fiindcă un telefon negru, grosolan, o vechitură din bachelită, sună pe biroul lui Prior. El ridică imediat şi răspunde, iritat:

— Am cerut să nu fiu deranjat… OK… Îi comunic.

Prior se întoarce spre Joanna, cu un zâmbet mirat.

— Probabil că vă va surprinde, Joanna, dar sunteţi aşteptată în spatele acestei uşi de doi ofiţeri FBI. Încă mă bazez pe dumneavoastră pentru mâine, dacă vor hotărî să vă elibereze, desigur.

AFACEREA MIESEL

22 aprilie, ziua în care Victor Miesel cade de pe balcon, pică într-o joi.

Prânzul lui Clémence Balmer la Rostand a fost amânat, şi aceasta se pregăteşte să iasă la plimbare prin apropiere, în Jardin de Luxembourg, tocmai când e-mailul lui Miesel declanşează un sunet de notificare în calculatorul >

ei. Clémence ţine mult la Victor: este un autor talentat, care poate da impresia că improvizează, însă are o gândire justă. Cărţile sale sunt întotdeauna atent construite, au un stil fluid şi sunt foarte bine scrise, niciodată la fel, Miesel îi oferă lui Balmer un motiv de bucurie să-şi facă meseria. Celebritatea lui întârzie, de acord, dar poate într-o zi cititorii… Nimeni nu este ocolit de succes. În orice caz, lui Miesel nu-i pasă. *Eşecurile care au dat greş*, ultimul lui roman, s-a aflat pe lista lungă a

Premiilor Médicis, Goncourt şi Renaudot, ca apoi să dispară cincisprezece zile mai târziu din a doua selecţie: îl sunase, pe cât de enervată, pe atât de dezamăgită, pentru a-l consola, dar, după câteva secunde, el era cel care o îmbărbăta şi o întrebă dacă e liberă a doua zi, fiindcă are două invitaţii la Teatrul Odéon. Nu, pe el nimic nu-l atinge, trece ca gâscă prin apă.

Clémence transferă pe tabletă documentul ataşat, din reflexul editorului. Şi, destul de curioasă datorită titlului, *Anomalia*, mai dur, mai tăios decât oricare dintre titlurile lui anterioare, neavând niciun mesaj care să prezinte cartea, îl deschide imediat: este uluită.

Clémence Balmer citeşte repede, e meseria ei doar, şi într-o oră a terminat. *Anomalia* nu seamănă cu nimic din ceea ce a scris Victor până acum. Nu este un roman, nicio mărturisire şi nicio succesiune de propoziţii luminoase sau formule sclipitoare, lipsite de legătură. Este o carte stranie, cu ritm torturant, pe care nu o poţi lăsa din mână, şi recunoaşte în ea, în filigran, tot ceea ce l-a influenţat pe Miesel, de la Jankélévitch la Camus, Goncearov şi atât de mulţi alţii. Un text negru, fără distanţă, în care chiar şi persiflarea este dureroasă: „Doamne, câtă prostie exală spiritul religios. Fiecare certitudine înjunghie inteligenţa. Pentru a face din moarte o nenorocire oarecare, fără caracter definitiv, credinciosul şi-a pierdut raţiunea. Dacă îndoiala a făcut din mine un autodidact în materie de viaţă, mă voi bucura cu atât mai mult de fiecare moment. Nu sunt niciodată copleşit de emoţie mistică, nici chiar în faţa sclipirilor glorioase ale unui nor. În pragul înecului, încerc să înot, dar nu mă voi ruga lui Arhimede. Şi, în această zi, când alunec, ochii mei se deschid spre abisuri unde nu există nicio teoremă”.

Brusc îngrijorată, Clémence Balmer decide să-l sune urgent pe Miesel. Pe telefonul mobil, apoi pe cel fix. Îi răspunde poliţia. Aflând despre gestul lui Miesel, Balmer este distrusă, zdruncinată de durere. Răspunde la întrebările ofiţerului şi o copleşeşte o tristeţe imensă, o

furie sumbră. Când l-a văzut oare ultima dată pe Victor? La începutul lunii martie, au sărbătorit premiul de traducere luând masa la Lipp, el, ca de obicei, caltaboş franţuzesc tradiţional, ea, salata ei pariziană, au băut un vin Pic-Saint-Loup, dar nu a remarcat nimic, nimic, nu a descifrat în vreo propoziţie a prietenului ei nici cel mai mic indiciu. Reciteşte *Anomalia*, prin prisma dezastrului pe care îl anunţa. Observă că este semnată de Victor Miesel, cu un o care este doar simbolul mulţimii vide. O tragică originalitate.

Balmer contactează pe cine poate. Părinţii lui Miesel nu mai sunt în viaţă, nu are nici frate, nici soră. E într-adevăr Ilena Leskov, o tânără profesoară de limba rusă la Langue O [13], care l-a părăsit după un an de relaţii furtunoase, şi, de asemenea, strănepoata lui Nikolai Leskov, pe care îl tradusese Victor. Aceasta repetă „*Boje Moir*, „E îngrozitor!”, „Cum este posibil aşa ceva?”, cu o convingere remarcabilă şi se grăbeşte să-şi ia la revedere. Clémence se gândeşte la această frază, ieşită de sub pana lui Meisel, pe care tocmai a citit-o: „Nimeni nu trăieşte suficient de mult pentru a şti în ce măsură nimănui nu-i pasă de nimeni”.

Editoarea ia frâiele în mână, apelurile către prieteni, înmormântarea, laică, desigur, şi comandă ferparul în secţiunea de anunţuri din *Le Monde*.»

Editions de l’Oranger, prin Clémence Balmer şi întreaga echipă, anunţă cu tristeţe dispariţia dintre noi a lui Victor Miesel, scriitor, poet, traducător şi prietenul lor.

A scris un lung comunicat de presă pentru agenţia France-Presse, care aminteşte cele mai prestigioase traduceri şi cărţile care au avut parte de recenzii critice favorabile. Şi adaugă că în scurt timp va apărea un manuscris excepţional, că Miesel l-a revăzut pentru ultima oară înainte de a comite gestul. Strecoară trei fragmente

13 L’Institut national des langues et civilisations orientales (INALCO), cunoscut și drept Langue O’ (Institutul Național de limbi și civilizații orientale).

din *Anomalia* şi apoi, ea, care nu bea, îşi toarnă un pahar de whisky pe care îl soarbe încet, un single malt scoţian, preferatul lui Victor.

A doua zi dimineaţă, la „comitetul restrâns”, o formulă zeflemitoare pentru că de fapt tot personalul editurii este acolo, chiar şi cei doi stagiari, ea citeşte cu convingere începutul textului. Cei doi directori editoriali aprobă, directorul de vânzări insistă să scoată cartea foarte repede, fără a îndrăzni să formuleze dovezi necrofile: criticii şi 9 publicul vor fi înnebuniţi de povestea acestei cărţi, care a fost predată chiar înainte de marele salt. Are şi un exemplu în minte, în urmă cu treisprezece ani, cum îl chema oare pe acel autor? Am putea modifica cel puţin titlul pentru a reflecta acest sfârşit tragic? sugerează responsabilul cu difuzarea. Nu, nu putem, răspunde sec Clémence Balmer. O banderolă, atunci, sau o supracopertă? Nici asta. Şi măcar să scriem Victor în loc de Victor; pentru referenţii de la Électre[14], ar fi mult mai practic ca ortografie, nu? Nu.

Cartea este corectată în weekend, paginată luni, fotocopiile primelor probe merg imediat la presă, la sfârşitul săptămânii se dă bunul de tipar, iar tipografia începe tipărirea în aceeaşi zi în care Miesel este incinerat la crematoriul 9

Père-Lachaise. Nici nu i s-a risipit bine cenuşa când cartea pleacă la distribuitor. Este un record, de la biografia lui Lady Di, rareori s-a mai întâlnit o asemenea reacţie. În prima miercuri din mai, *Anomalia* stă aşezată în teancuri în toate librăriile. Balmer a decis un tiraj de zece mii de exemplare, pentru a-i oferi toate şansele, cu o banderolă albastră simplă: MIESEL.

Devine imediat un succes. Departamentul de cultură de la *Libération* îi oferă pagina dublă pe care i-o

14 Électre — Éditions du Cercle de la Librairie editează săptămânal revista Livres-Hebdo, care anunță ultimele apariții de carte și urmărește activitatea sectorului editorial. Hebdomadarul a apărut în 1979, prin fuziunea publicațiilor Bibliographie de la France, Biblio și Bulletin du livre, și este destinată editorilor, librarilor și bibliotecarilor.

promisese, *Le Monde des livres*, care i-a trecut toate cărţile sub tăcere, se răscumpără cu un lung necrolog lăudătoriu, în care se poate citi că „trebuie să felicităm Editions de l’Oranger pentru că a avut grijă să-l publice pe Miesel”, *La Grande Librairie* dezgropă toate înregistrările video cu Victor, pentru a-i face un portret, France Culture îi dedică trei emisiuni: afacerea Miesel demarează. Clémence reeditează de urgenţă *Eşecurile care au dat greş* și chiar romanul de acum cinci ani, *Munţii vor veni după noi*, ale cărui ultime exemplare din stoc riscau să fie date la topit.

Se organizează întâlniri, Balmer este de acord să susţină câteva. Actori citesc pasaje în librării, are loc o „Noapte Miesel” la Maison de la Poésie din Paris, unde, în faţa unei săli pline, un actor celebru, cu timbrul vocii plăcut şi grav, pe care *Anomalia* La „bulversat”, citeşte cartea integral preţ de patru ore. Ilena se află în public, scăldată în lacrimi. Să publici un volum în luna mai nu este cea mai bună strategie pentru participarea la cursa de premii literare din toamnă, dar Miesel a devenit – se murmură deja printre membrii juriilor – „de neocolit”. Cuvântul Médicis circulă deja.

Tot în luna mai, se înfiinţează Societatea Prietenilor lui Victor Miesel, un grup pestriţ de tovarăşi şi admiratori care, evident, nu toţi îl cunoscuseră şi nici nu-l citiseră. Victor Miesel are acum o mulţime de „cei mai buni prieteni”, de la un domn T., un dandy cu o voce ascuţită, îmbrăcat tot timpul cu o haină neagră, strâmtă, până la un anume Salerno – Silvio, Livio? –, „vechiul lui prieten”, de care Clémence Balmer nu a auzit niciodată. În curând, această societate s-a rebotezat Avimi, apoi „Anomaliştii”. Ilena este membră şi, printr-o rescriere rafinată a poveştii lor de dragoste prea puţin glorioase, domnişoara Leskov se ridică treptat la statutul tragic şi demn de văduvă oficială.

Clémence Balmer priveşte toate acestea de la distanţă şi cu o vagă senzaţie de greaţă. Succesul la cincizeci de ani este deja muştarul care soseşte la desert.

Această faimă postumă a lui Miesel o copleşeşte pe prietenă chiar mai mult decât a mâhnit-o înainte, ca editoare, invizibilitatea lui nedreaptă. Cum scria Victor? „Orice glorie nu poate fi decât impostură, cu excepţia, poate, a curselor de alergare. Dar pe cel care pretinde că o dispreţuieşte îl bănuiesc că turbează de furie numai pentru că a fost nevoit să renunţe la ea”.

SLIMBOY

Vineri, 25 iunie 2021, Eko Atlantic, Lagos, Nigeria

Consulul Italiei la Lagos se poticneşte la fiecare pas care îl aduce mai aproape de apetitive. Nici Nigeria, nici alcoolul nu i se potrivesc. Ugo Darchini se clatină şi se împleticeşte pe picioare, iar atunci când un strop de şampanie îi scapă din pahar şi pătează parchetul exotic al acestei săli de recepţie disproporţionate de la hotelul Eko Atlantic, îşi cere scuze cu o voce răguşită de beţiv.

Darchini se apropie de doamna consul al Franţei lângă bufet, ca un naufragiat de o geamandură. Descoperă rochia ei hipnotică, galbenă ca lămâia, cu spirale aurii, care amintesc de burdihanul lui taica Ubu[15]. De când costumele Versace şi smochingurile Armâni au fost înlocuite la seratele nigeriene cu hainele tradiţionale, *dashiki* multicolore şi *aghada yoruba*, trebuie să te străduieşti dacă nu vrei să fii invizibil. Cei trei nigerieni care discută cu doamna consul o abandonează pe aceasta imediat ce îl observă pe italian, de parcă ar fi ciumat. Privirea consulului este absorbită în turbioanele rochiei, care-i provoacă o vagă greaţă.

— *Buona sera*, Hélène. Aveţi o magnifică ţinută tapafizică… patafizică. Scuzaţi-mă, nu am băut decât două pahare totuşi.

— Bună seara, Ugo, voiam să aflu noutăţile. Am crezut că v-aţi întors în Italia după cele întâmplate. Ştiu că fiica dumneavoastră s-a întors la Siena cu mama ei.

15 Dom’ Ubu, în traducerea lui Romulus Vulpescu a piesei Ubu rege de Alfred Jarry, părintele patafizicii. Burdihanul — La Gidouille — este în formă de spirală și aduce cu o pară. Este emblema oficială a Colegiului de Patafizică.

Ugo Darchini schiţează un zâmbet, dar nu, Hélène Charrier nu poate să înţeleagă, nu-şi poate imagina zilele în care a negociat cu răpitori drogaţi cu metamfetamină eliberarea fiicei sale de paisprezece ani, nici să îndrăznească să-şi imagineze prin ce a trecut Renata, de teamă că unul dintre aceşti nebuni i-ar tăia un deget, i-ar tăia o ureche, ca să primească mai repede cele şaptezeci de mii de dolari. I-a încredinţat banii unui „consultant de securitate”, Taiwo, un tip absolut dubios, dar recomandat de un director adjunct, care se ocupă de prospectarea petrolului la ENI. Îi servise şi lui drept intermediar cu doi ani în urmă, când îi fusese răpit fiul. Schimbul cu *area boys* s-a făcut cu kalaşnikovurile în bandulieră de ambele părţi, pe o alee din Apapa, lângă docuri, în faţa unei biserici evanghelice pe care pâlpâia intermitent îndemnul „*Pray as you go*”. Pe atunci erau doar cincizeci de mii de dolari. Totul s-a scumpit.

Cu toate acestea, de la ambasadorul din Abuja până la telefonista de la consulat, toată lumea i-a zis, Domnule consul, fiţi foarte atent cu fiica dumneavoastră când merge la liceul internaţional, aici oamenii supravieţuiesc cu un dolar pe zi, deci *kidnappingul* este o afacere ca oricare alta, chiar mai bună decât celelalte. Dar postul în Lagos era o etapă obligatorie dacă voia să aterizeze în Atena peste un an sau doi. Maria insistase să meargă cu el, astfel încât Renata să poată descoperi Africa. Într-o zi, doar într-o zi, el nu a avut curajul să-i interzică fiicei sale să se aventureze dincolo de terenul păzit al casei fără o escortă înarmată. O singură zi.

— Au făcut bine să se întoarcă în Italia, oftează doamna consul a Franţei, pentru că la Lagos vă pot garanta că este din ce în ce mai rău. Electricitatea funcţionează treizeci de minute şi se opreşte brusc, ore întregi. Nu ştiu cum păstrează oamenii mâncarea fără frigider. La consulat, fără generator, nu s-ar putea lucra, iar fără cisternă, nu ar fi apă. Şi totul este aşa, Ugo. *Tutto*.

Da, totul este aşa. Ugo ştie asta. A văzut pentru

prima oară Lagosul de deasupra, prin hublou, prin norul întunecat al poluării, i-a văzut kilometrii pătraţi de mahalale lipite unele de altele, cu milioanele de acoperişuri de tablă ruginită, o reţea anarhică şi, de asemenea, imensul ambuteiaj, colorat în galbenul şi negrul gândacului de Colorado, provocat de miile de microbuze atât de periculoase, pe care municipalitatea încearcă în zadar să le interzică. Şi în fiecare vară, când vin ploile torenţiale, străzile se transformă în mlaştini pestilenţiale, iar Lagos le aminteşte tuturor că înseamnă „lacuri” în portugheză. Decenii în care oraşul a fost abandonat lui însuşi, corupt până într-atât încât companiile străine de lucrări publice refuză orice contract cu primăriile. Chiar şi statul a dezertat şi în cinci ani niciun preşedinte nigerian nu a vizitat Lagosul.

Poveşti tragice, Ugo învaţă una pe zi. Povestea unei adolescente care, pentru a ajunge la singurul robinet de apă potabilă, traversează autostrada, este călcată de o maşină şi peste ea trec zeci de vehicule fără ca măcar unul să oprească. Povestea bărbatului lovit de o criză epileptică, care se prăbuşește – s-a întâmplat ieri, Naruma, bucătăreasa, La văzut cu ochii ei –, iar trecătorii îl lasă pe jos, scuturat de spasme, cu spume la gură, poate chiar mort. Povestea bătrânului din mahalaua Oshodi, care se aruncă sub senilele unui buldozer ca să salveze trei haine, fără ca monstrul să schiţeze vreo intenţie de a opri.

Dacă te crezi tare, vino în Lagos şi vei vedea.

Doamna consul pune jos paharul şi salută o tânără negresă înaltă, cu forme generoase, într-o rochie dashiki purpurie, care se apropie şi o sărută cu entuziasm.

— Ah, Hélène! îl caut pe directorul Fashion Week Lagos, dar nu ştiu unde poate…

— Swahila, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Ugo Darchini, omologul meu italian. Swahila Odiaka este ataşata noastră culturală în Lagos de un an.

Femeia zâmbeşte şi strânge mâna moale, întinsă de consul. La intrarea în încăpere se declanşează blitzurile,

răsună strigăte.

— Vai, este Slimboy! exclamă ataşata culturală, are un concert peste două ore pe Insula Victoria. îl ştiţi, desigur, pe Slimboy, Hélène.

Nu, Hélène nu-l ştie. Ataşata culturală fredonează râzând:

— *JYloney not worth it worth it worth it*". Dar, Hélène, nu vă uitaţi niciodată pe YouTube? A avut notorietate locală acum trei sau patru luni, dar acum e o nebunie, cu piesa *Yaba Girls* a depăşit un miliard de vizionări în câteva săptămâni. O explozie mediatică, precum cea a coreeanului de acum zece ani, ce ziceţi? Ce ziceţi… Slimboy? îl ştiţi, domnule consul al Italiei?

Ugo neagă politicos:

— Îmi pare rău, doamnă, nici n-am auzit vreodată vorbindu-se despre asta. Eu sunt mai degrabă cu Verdi, Puccini şi cel mult Paolo Conte. 9

De data aceasta, Swahila este cea care – o mică răzbunare – mimează ignoranţa.

— *Yaba Girls* e pe un ritm foarte hip-hop R & B, de fapt mai degrabă afro-pop. Este un omagiu adus mamei sale, care conducea un butic în Yaba, în *fashion district*.

Îi pune în mişcare cu un gest.

— Deci, urmaţi-mă. Să mergem şi noi, susţine o conferinţă de presă. Ministerul a contribuit la producţia unuia dintre concertele sale la Paris, în martie anul trecut.

Cei doi consuli o urmăresc: ea îşi face drum emoţionată prin mulţimea din ce în ce mai compactă, până la cântăreţ şi însoţitoarea lui, până la ţipetele stridente ale fanilor şi ale paparazzilor.

— Slimboy! Slimboy! Pentru poză! Sărut-o pe Suomi!

Regele populului african se supune fotografilor, o sărută pe tânăra actriţă sub sclipirile blitzurilor, îngenunchind, părând cu atât mai înalt cu cât noua lui logodnică este mică de statură. Pozează pentru o lungă perioadă de timp, cu docilitate şi amabilitate. Poate asta este fericirea.

Lui Femi Ahmed Kaduna, alias Slimboy, încă nu-i vine să creadă. Cu trei luni în urmă, notorietatea sa se limita la Little Lagos, adică Peckham, în sudul Londrei, în cel mai bun caz la Westehase, în suburbiile Houstonului, şi, în ciuda faptului că a preluat titluri consacrate de la Fela Kuti, nici concertul de la Paris, nici cel de la New York, de după aceea, nu s-au bucurat de un mare succes.

În ultima oră a zborului Paris-New York, după ce a crezut că acolo o să-i rămână oasele şi a folosit din belşug pungi pentru vomitat, lui Slimboy i-a venit ideea pentru *Yaba Girls*. Un cântec care ar vorbi în cuvinte simple despre ataşamentul faţă de cartierul copilăriei sale, faţă de fetele cu „ace şi foarfece”, un cântec care ar cânta recunoştinţa micului Femi faţă de mama lui, care vindea coliere în piaţă, care se ruga pentru el în fiecare zi şi care tocmai murise, ar fi un cântec dulce, uimitor şi melodios.

Şi, în zborul de întoarcere la Lagos, a decis că de data asta videoclipul nu va mai arăta maşini puternice, bărci cu motor, nici fete superbe, pe jumătate goale, dansând pe o plajă, fâţâindu-se cu el pe un pat dintr-o vilă somptuoasă, iar el nu va mai arbora lanţuri de aur şi nu-şi va mai număra dolarii zâmbind. Nu, toată lumea făcea asta, el îşi dorea altceva, aşa că va arăta demnitatea oamenilor obişnuiţi, a muncitorilor obosiţi, a buticarilor, a croitorilor, a călcătoreselor la muncă, care râd cu toţii şi dansează la patruzeci şi cinci de grade la umbră, încinşi, ca nişte pete de culoare, ca nişte fâşii din olandă. Şi el, Slimboy, îmbrăcat în alb pe străzile murdare, ar cânta în engleză şi în yoruba, i-ar saluta pe unul şi pe altul, respectuos, umil chiar, în semn de recunoştinţă a ştrengarului care a fost fericit în copilărie. El, Slimboy, ar sparge codurile *vibe-\Ani* afro-rap, ar evita procesoarele audio de modificare a tonului, reverberaţia, *delay-ul* şi alte efecte tocite de la atâta folosire, iar peste melodie ar veni un saxofonist, ar susţine contrapunctul şi s-ar legăna uşor. Slimboy la şi găsit pe muzician, era un bărbat alb,

scheletic, cu plete rare, un virtuoz din Québec, care uneori cânta cu rapperul canadian Drake, el ar simboliza lumea veche ce dă mai departe ştafeta.

Au filmat clipul în două zile pe străzile din Yaba, l-au încărcat instantaneu şi piesa a făcut înconjurul lumii. Există deja patru remixuri ale *Yaba Girls*, inclusiv unul de Franks, Slimboy a fost surpriza de la Coachella, a cântat alături de Beyoncé, a făcut un duet cu Eminem, a fost invitat la Oprah. Da, poate că asta este fericirea.

După ce s-a întors dintr-un turneu în Marea Britanie, în mai, a cumpărat cu orice preţ un Lamborghini galben şi un apartament uriaş la ultimul etaj al unui bloc turn din Eko Atlantic, a cărui piatră de temelie nici măcar nu a fost pusă; năravul din fire n-are lecuire. Oricum, asta vor tinerii nigerieni, să li se vândă vise, vor să bea şampanie în maşina de curse, vor să viziteze penthouse-uri cu vedere la mare, iar, când se trezesc în fiecare dimineaţă în cocioaba lor din tablă ruginită, în mijlocul anvelopelor abandonate şi al şobolanilor morţi, vor să li se spună că bogăţia şi faima se găsesc la colţul străzii, da, aşa e, pentru unul dintr-un milion, dar ce le pasă, fiindcă ei vor fi acela, bineînţeles.

Cei doi consuli şi ataşata culturală au reuşit să se apropie de platforma pe care se află Slimboy. Nu pot auzi bine întrebările, dar cântăreţul din spatele microfonului pare să se gândească şi răspunde:

— Am speranţa că Eko Atlantic va fi o oportunitate extraordinară pentru Lagos şi Nigeria şi că toţi cei care trăiesc în jur vor beneficia de construcţia celui mai ambiţios oraş din Africa.

Doamna consul dă din cap, oftează: absurda teorie *trickle downX* are încă un viitor luminos în faţă. Se întoarce *Y*

spre Darchini.

— Chiar aşa, Ugo, ce părere aveţi despre situaţia asta oribilă, în care inaugurăm *building* după *building*, îndopându-ne cu apetitive?

1 Teoria de scurgere (*théorie du ruissellement*,

trickle down theory) susţine printre altele că reducerea impozitelor celor bogaţi va aduce beneficii tuturor straturilor societăţii, prin stimularea economiei.

Consulul italian a strâmbat din nas. Da, Eko Atlantic, această insulă artificială în apele oceanului, este o oroare. E încă un pustiu uriaş, dar două sute de mii de hiperbogaţi din Lagos se vor refugia în zgârie-nori strălucitori, protejaţi de violenţa din megalopolis cu ajutorul podurilor păzite de gărzi înarmate. În acest castel fortificat, vor avea centrala lor electrică, staţia lor de epurare, restaurantele lor, palatele lor, piscinele lor, portul lor de agrement pentru a-şi acosta iahturile…

— Dubaiul african, după cum se spune, continuă Hélène Charrier. Au ridicat-o chiar cu nişte metri în plus, în eventualitatea creşterii apelor. Şi, de la înălţimea acestor clădiri de lux, vom vedea Lagosul şi cele patruzeci de milioane de locuitori înecându-se, de la Kuramo Beach până la mahalalele din Makoko, cloaca aia sub cerul liber… îmi pare rău, Ugo, mi se pare monstruos. Şi ştiţi ce e cel mai rău? Că asta este lumea de mâine. Am aruncat prosopul, am abandonat lupta, încercăm să stăm fiecare la locul lui şi totuşi nimeni nu va fi salvat. Nu Lagos se îndepărtează de civilizaţie, ci noi toţi, peste tot, ne apropiem de Lagos.

— Exageraţi, Hélène.

— Ce bine ar fi, Ugo.

Deodată, în sala unde se ţine conferinţa de presă, zgomotul scade în intensitate. Un reporter i-a pus lui Slimboy o întrebare.

— Eze Onyedika, de la *Punch*. Slimboy, se spune că vei cânta o piesă nouă, cu Doctor Fake? Este un cântec pro homosexualitate? Eşti homosexual?

Se lasă tăcerea, grea ca o cărămidă. Dacă întreaga Africă este un infern pentru homosexuali, Nigeria poate fi considerată al nouălea lui cerc. Este legea, care îi ameninţă cu paisprezece ani de închisoare, este poliţia, care îi urmăreşte şi îi stoarce bani, este o întreagă

populaţie care îi respinge cu repulsie şi oroare, alimentate de ură şi zvonuri de către episcopii şi preoţii evanghelici în sud şi în nord de musulmanii care aplică legea islamică, şaria. Nu trece zi fără ca un tânăr să nu fie ucis, linşat, nicio zi fără ca un cântăreţ, un actor, un sportiv cu teroare în glas să nu fie nevoit să nege că e gay. Aşa că, da, acum trei luni, foarte rafinatul Doctor Fake, fără a merge atât de departe încât să îndrăznească să-şi arate gustul pentru bărbaţi, a încălcat tabuul cu hitul său cu versuri destul de anodine şi totuşi ambigue, *Be Yourself*.

— Mi-ai pus o grămadă de întrebări, răspunde Slimboy. Da, voi cânta o melodie cu Doctor Fake, se numeşte *True Men Teii the Truth*. Dar asta nu înseamnă deloc că e un cântec „pro homosexualitate”. Când cânt *My Nollywood Girl*, cânt o piesă despre dragoste, nu o piesă „pro heterosexualitate”. Înţelegi nuanţa? Şi, în plus, am o ştire în exclusivitate: chiar acum câteva minute am aflat că înregistrez foarte curând la Londra cu Elton John. Avionul lui vine să mă ia poimâine.

Jurnalistul insistă:

— Totuşi, eşti gay, Slimboy?

— Vrei o întâlnire?

Jurnaliştii râd, Slimboy revine:

— De ce nu-i adresezi lui Suomi întrebarea asta?

Tânăra zâmbeşte amabil şi îl sărută imediat pe Slimboy pe gură cu o voracitate pe cât de jucată, pe atât de jucăuşă. În aplauzele jurnaliştilor, sărutul nu durează la nesfârşit. Slimboy îi pune capăt cu galanterie şi adaugă:

— Dar când citeşti că oamenii dintr-un sat au ucis cu pietre doi copii de şaisprezece ani după ce un predicator i-a denunţat într-o predică, pur şi simplu pentru că s-au sărutat, eu zic că avem ceva de schimbat în ţara noastră. Eu şi Suomi suntem total de acord în această privinţă. Nu poţi obliga pe nimeni să fie ceea ce nu este. Avem nevoie de toleranţă, avem nevoie de dragoste. Cum putem crede că vom fi mai fericiţi rănindu-i pe alţii?

E o hărmălaie generală, alte întrebări. Slimboy se

întoarce către managerul său îngrijorat, care scurtează conferinţa de presă. Cu toate acestea, dacă ar fi după cântăreţ, ar vorbi despre soarta lui Tom, primul său iubit, de la cincisprezece ani, Tom, care a fost ars de viu sub ochii lui de către mulţimea dezlănţuită, despre propria lui fugă desculţ în noapte, înnebunit, terorizat, cu faţa plină de sânge, goana lui în Ibadan, urmărit de mulţimea ostilă, despre întâlnirile sale, de acum atât de periculoase şi de scurte, şi despre suferinţa homosexualilor din Nigeria şi din alte părţi din Africa, care au ajuns să fugă, să plece în exil pentru totdeauna în ţările reci ale albilor, unde, de bine, de rău, au dreptul să respire. Cu Doctor Fake va cânta *True Men Teii the Truth*, dar ce ironie, ce minciună, ce trădare chiar! Slimboy ştie foarte bine că, pentru a continua să locuiască în Lagos, a trebuit să inventeze o altă existenţă pentru el însuşi, făcând acest pact de conivenţă cu Suomi, steaua în devenire a Nollywoodului, delicioasa Suomi, care, desigur, iubeşte la fel de mult femeile ca el, bărbaţii.

Deodată, Hélène Charrier observă un bărbat negru, înalt, în costum întunecat. Rămâne discret în lateral, observându-l pe tânărul cântăreţ. Se întoarce spre consulul italian şi i-l arată cu bărbia:

— Ugo? Tipul care tastează pe telefonul mobil şi face fotografii, îl vedeţi? Vi-l prezint pe ataşatul comercial britanic. John Gray. Nu aş paria că acesta este numele său real, dar sunt sigură că lucrează pentru serviciile britanice. Şi nu e singur. Mai sunt încă doi de la personalul de securitate al consulatului. Şi, cel mai important, încă o jumătate de duzină de băieţi ciudaţi, pe care nu i-am văzut niciodată. MI6, v-o spun eu.

— Aveţi un ochi… Spuneţi-mi, Hélène, nu sunteţi şi dumneavoastră din serviciile franceze?

— Nu, Ugo, bineînţeles că nu. Dovada: dacă eram, vă daţi seama că v-aş fi spus că nu.

— Cu siguranţă. Hélène, ştiţi povestea spionului

american într-o misiune în URSS – ce vremuri –, care vrea să se denunţe? Se duce la Lubianka.

9

— La ce?

— La Lubianka… sediul KGB din Moscova… Pe scurt, spune: „Sunt spion şi vreau să mă predau.

— Pentru cine lucraţi? întreabă tipul de la recepţie.

— Statele Unite ale Americii.

— Bine, mergeţi la biroul doi”. Spionul american merge în biroul doi şi spune: „Sunt spion american şi vreau să mă predau.

— Sunteţi înarmat?

— Da, sunt înarmat.

— Mergeţi la biroul trei, vă rog”. Se duce la biroul trei şi spune: „Sunt spion american, sunt înarmat şi vreau să mă predau.

— Sunteţi într-o misiune?

— Da, sunt în misiune”, agentul american începe să enerveze. „— Atunci, la biroul patru”. Se duce la biroul patru şi spune: „Sunt spion american, sunt înarmat, sunt în misiune şi vreau să mă predau!

— Sunteţi într-adevăr într-o misiune?

— Da.

— Atunci, mergeţi să vă îndepliniţi nenorocita de misiune! Şi lăsaţi oamenii să lucreze!”

Ugo zâmbeşte la propria glumă.

— E foarte bună, recunoaşte Hélène, care o ştia, fiindcă se povestea şi la „piscină”, sediul contraspionajului francez. Înainte de numirea sa în funcţia de consul la Lagos, ea a fost ochii Direcţiei Generale de Securitate Internă din Kenya şi Africa de Sud.

Agenţii nu s-au mişcat din loc, sunt cu ochii pe Slimboy.

— Asta nu înseamnă că ne dăm seama ce fac acolo, apoi, de când se interesează Intelligence Service de afro-rap şi R & B?

ADRIAN ŞI MEREDITH

J

Joi, 24 iunie 2021, Fine Hall, Princeton University, New Jersey în faţa Departamentului de Matematică de la Princeton, o clădire elegantă din sticlă şi cărămidă roşiatică, de un modernism deja de modă veche, studenţii au aşezat mese puse pe capre, au instalat un cort alb, cu acoperişul ascuţit, şi au aprins grătarul. Se sărbătoreşte cu cârnaţi obţinerea Medaliei Fields[16] de către Tanizaki, iar Adrian Miller, specialist în calculul probabilităţilor, îşi dă seama că o priveşte pe colega lui, Meredith Harper, cu un zâmbet crispat, care alternează cu un aer de sentimentalism prostesc. La prima întâlnire, Adrian a găsit-o de-a dreptul urâtă pe Meredith. O astfel de impresie este trecătoare, cei mai buni autori i-ar putea-o confirma. Au trecut două luni de la sosirea lui Meredith, matematiciană britanică, specialistă în topologie, iar acum, mereu distanta Meredith, cu picioarele ei prea subţiri şi părul castaniu prea lins, cu nasul prea lung şi cu ochii prea posomorâţi, îl atrage într-un mod iraţional.

Pentru a-şi da curaj să o abordeze, Adrian a băut o bere, apoi alta. Pe stomacul gol, poate să-şi facă vag iluzii – Meredith i-a spus odată, fără răutate, că are „un fizic *à la* Ryan Gosling, într-o versiune degradată şi puţin cheală” –, dar acum nu pare decât un tip beat. El îşi estimează şansele de succes la 27%. Ar fi putut atinge şi 40% dacă nu ar puţi atât a alcool, dar, pe de altă parte, beţia va reduce suferinţa provocată de refuz cu aproximativ 60%. Probabilistul a conchis că, având atâtea şanse de a suferi un eşec, mai bine să fie beat.

Adrian şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii elaborând probabilităţi şi, din când în când, ascultând Bach şi Beach Boys. Nu şi-a întemeiat o familie, niciun copil nu îi poartă numele, decât dacă ridică la rang de progenitură vreo teoremă obscură. Meredith este prima sa

16 Medalia Fields este, alături de Premiul Abel, cel mai prestigios premiu pentru matematică, echivalând cu Premiul Nobel.

emoţie amoroasă de foarte mult timp, şi în clipa asta îşi spune chiar, cu o anumită emfază: dintotdeauna. Este singură sub salcâmul înalt, graţioasă într-o rochie lungă, de bumbac negru. El se chinuie să meargă cât de cât drept spre ea.

— Am băut, spune el imediat.

— Confirm, răspunde Meredith, care într-adevăr a considerat mersul lui foarte nesigur.

— Şi miros a bere, îmi pare rău.

— Nu-mi dau seama, Adrian, pentru că şi eu miros.

Îi arată sticla goală din mână, se apleacă cu un gest delicios şi imprecis şi îi suflă în nas o răsuflare caldă, cu parfum de hamei.

— Inspiră, Adrian, e parfumul supărării şi al plictiselii.

Pentru că Meredith se plictiseşte la Princeton. Londonezei nu-i place acest oraş de provincie, unde restaurantul japonez – cel care rămâne deschis „târziu” – stinge şi aprinde lămpile la nouă şi jumătate, pentru a semnala că urmează să închidă, nici acest campus care încearcă să semene cu Hogwarts[17], cu donjoanele şi clopotele ei medievale de secol al XIX-lea, nu se obişnuieşte cu aceşti studenţi care se cred născuţi direct din coapsa lui Jupiter şi care, pe motiv ca părinţii lor au cheltuit şaizeci de mii de dolari pe taxele de şcolarizare, îi trimit pe mail tot timpul întrebări triviale despre teorema de necompactare a lui Gromov, întrebări la care cer un răspuns imediat, dacă nu, să-i ia naiba, ce, nu trebuie decât să consulte intrarea respectivă de pe Wikipedia, foarte bine scrisă de altfel, îi detestă pe profesorii care o privesc de sus, St. Andrews – universitatea de la care a venit – evident că nu poate egala Princetonul, iar ei sunt de acolo, de la Princeton, Q.E.D. Adrian nu este aşa, iar, dacă ar fi fost mai puţin mototol, ar fi înţeles că Meredith îl plăcea de multă vreme. Pentru un specialist în teoria

17 Poudlard, în versiunea franceză, școala fictivă pentru vrăjitori, creată de J. K. Rowling pentru seria de romane Harry Porter.

probabilităţilor, este cam visător, are ochii verzi, ceea ce te-ar putea face să-l iei drept un teoretician al numerelor, chiar dacă poartă părul la fel de lung ca un teoretician al jocurilor, ochelarii troţkişti, cu rame de oţel, ai unui logician şi tricouri vechi, cu găuri, ca un algebrist – cel pe care îl poartă acum este neobişnuit de lăbărţat şi ridicol. Ea bănuieşte că are o minte sclipitoare. Dacă ar fi fost un ticălos, ar fi lucrat de mult timp în domeniul financiar. Este sclipitor, dar timid şi, atunci când se bâlbâie, „Meredith, am vrut să te întreb… ăăă… lucrezi acum la… spaţiile local simetrice nemanniene şi la…”, ea îl întrerupe:

— Nu, Adrian, nici pomeneală. Acum trag tare ca să mă îmbăt conştiincios. Nu mai pot de bucurie să văd că Tanizaki şi machoul ăsta de Brenner de la Stanford şi-au primit Fields-ul pe probleme de interfaţă topologie-geometrie algebrică, domeniu în care am fost coautoare la aproape toate lucrările lor, asta când nu le-am scris chiar eu. În plus, locuiesc la Tren ton într-un bungalou putred, unde apa este rece într-o zi şi călâie în următoarea, Toyota mea hibrid este în pană de şase zile, se pare că are o problemă cu bateria, am rupt-o cu bărbatul vieţii mele – în orice caz, aşa credeam eu – deja de un an şi asta înseamnă, stai un pic să calculez, patru luni de când nu am mai făcut dragoste. Suntem la sfârşitul lunii iunie, nu? Atunci, nu, şase. Şase luni… Şi nici n-a fost chiar atât de rău. Şi, tu, Adrian, te simţi bine? Casa, maşina, sexul?

Conversaţia abia a început, că a şi luat o întorsătură destabilizatoare pentru Adrian. El articulează cât poate de bine:

— Aăă… Maşina mea nu e în pană. Am apă caldă. Eu…

— Atunci, de ce ai tot timpul mecla asta tristă de cocker care se îneacă în blid? Cred că termin berea şi mai >

beau încă una.

— Dacă vrei să intri mai repede în comă, Meredith, găseşti tequila în sala Turing, în dulap, în spatele

rechizitelor.

— Excelentă idee!

Meredith pune sticla jos, face zigzaguri de-a lungul peluzei până la uşa din hol, pe care o împinge stângaci. Adrian o urmăreşte puţin îngrijorat, încercând să nu se uite – nu prea mult – la fundul ei în timp ce se grăbeşte pe scări. Se opreşte în faţa uşii sălii, se sprijină de perete.

— Sunt englezoaică, Adrian, te avertizez că, dacă încerci să mă violezi, nu voi spune nu şi mă voi gândi la regină.

— Ai băut prea mult, Meredith.

— Iar tu n-ai băut suficient.

Meredith întoarce mânerul uşii şi intră învârtindu-se, gata să se prăbuşească cât e de lungă, şi se aşază pe un scaun, cuprinsă de ameţeală. Se uită în jur.

— Unde-i tequila aia?

— Nu ştiu dacă este potrivit…

— Aşază-te lângă mine. Şi nu-mi mai vorbi despre procesele stohastice, dacă ai şti cât de puţin îmi pasă de ele.

Adrian se supune, se uită la ea, descumpănit.

— Of, la dracu', sărută-mă odată, Adrian. Arzi de dorinţă să faci asta şi chiar acum nu-mi pasă dacă săruţi ca o coadă de mătură.

— Eu… Meredith, te asigur… Bineînţeles, te plac, dar eu…

— Bun, înţeleg că nu e foarte romantic, şi ce dacă? Vom râde de asta mai târziu, împreună cu copiii noştri. Sărută-mă sau încep să plâng. Sau să strig. Ha! Ajutor!

— Meredith, te rog, spune Adrian, brusc foarte îngrijorat. Nu glumi cu asta.

— Ah! Te-am păcălit. Glumeam numai. De ce voi, bărbaţii, vă pierdeţi imediat când o femeie ia iniţiativa?

Meredith îl trage brusc spre ea şi îşi lipeşte buzele de ale lui. Au gust de căpşune, ea închide ochii şi rămân lipiţi unul de celălalt câteva clipe lungi, neîndrăznind nici măcar să se sărute, când buzunarul interior al jachetei lui Adrian

vibrează şi sună tare. Deodată, se îndepărtează de o Meredith la fel de zăpăcită ca el, apoi scoate un smartphone gri metalic, pe care îl priveşte uimit.

— E soţia ta? întreabă Meredith imediat – nu se >
sinchiseşte deloc în cazul de faţă.

— Nu sunt căsătorit.

După trei apeluri, smartphone-ul tace brusc, rămâne timp de cinci secunde mut, înainte să sune şi să vibreze din nou. De data aceasta, apelantul îl lasă să sune o dată şi închide. Adrian nu-şi poate lua ochii de pe telefon. Serios, tocmai acum?

— Dacă nu este soţia, sigur e cineva foarte, foarte insistent.

— Rahat, rahat. Îmi pare rău, trebuie cu orice preţ… Meredith, trebuie…

Se repede afară, aleargă pe coridorul departamentului, au trecut zece secunde şi telefonul sună din nou. Trei apeluri, un apel, trei apeluri. Acesta este codul convenit: răspunde. O voce de bărbat, în acelaşi timp sigură pe sine şi fără expresie, cazonă.

— Profesorul Adrian Miller?

— Aăă… Da, răspunde el ezitant.

— Toto, mi se pare…

Vocea aşteaptă, mai aşteaptă puţin, iar Miller răspunde, pe un ton absent:

— …că nu mai suntem în Kansas.

„Toto, mi se pare… că nu mai suntem în Kansas…” Nu contează. Adrian nu-şi poate reproşa decât sieşi, puştiul cu umorul elevului de liceu care era acum douăzeci de ani şi *y* care a ales această replică trunchiată din *Vrăjitorul din Oz*, fără să-şi imagineze că într-o zi va trebui s-o completeze pentru a-şi confirma identitatea. Tot de douăzeci de ani are şi acest smartphone care îi este schimbat în mod regulat, acest smartphone care trebuie, în schimbul a o mie de dolari pe lună, să fie permanent deschis, pe care nu are voie să-l părăsească niciodată, astfel încât Adrian să poată în orice circumstanţă –

absolut, iată dovada – să răspundă şi să fie disponibil pe loc. Nu a mai sunat niciodată până acum.

— Adrian, strigă Meredith, întoarce-te şi sărută-mă chiar dacă e soţia ta!

— Vă rog să fiţi gata, domnule profesor Miller, continuă vocea. O maşină de poliţie ajunge în faţă la Fine Hall în minutul următor şi vă va duce la punctul de contact.

— În faţă la Fine Hall? Ştiţi unde sunt?

j)

— Desigur, domnule profesor Miller. Sunteţi geolocalizat la mai puţin de trei metri. Când veţi fi pe drum, vă vom suna înapoi pentru a vă pune în legătură cu centrul operaţional.

— Adrian? ţipă Meredith din Sala Turing. Mă scoţi din sărite, Adrian, chiar că mă scoţi din sărite.

Adrian iese în fugă pe uşă, Meredith nu s-a mişcat, stă înfiptă în scaun, cu părul ciufulit, cu un aer furios.

— Îmi pare rău, Meredith. Este ceva foarte important, eu… o să-ţi explic.

Adrian coboară scările din patru în patru, Meredith urlă o propoziţie despre probabilişti însângeraţi şi despre o călătorie în iad pe care îl roagă să o facă, dar el este deja în hol.

Pentru a înţelege de ce Adrian Miller trebuie să răspundă la un smartphone blindat antracit în această zi de 24 iunie 2021, trebuie să ne întoarcem în 10 septembrie 2001, în ziua în care Adrian, cel mai tânăr postdoctorand din echipa de probabilişti a profesorului Robert Pozzi, îşi sărbătoreşte a douăzecea aniversare la Massachusetts Institute of Technology. A doua zi va fi identificat un caz de vacă nebună în Japonia, se vor da declaraţii politice după atentatul sinucigaş împotriva comandantului Massoud, comis de doi susţinători tunisieni ai al-Qaida şi anunţul revenirii lui Michael Jordan la Washington Wizards. Dar, mai presus de toate, va fi prima zi de serviciu a lui Ben Sliney. El tocmai a preluat postul de director de operaţiuni

pentru FAA, Federal Aviation Administration. La două ore după cafeaua şi gogoşile din bolul de bun venit, va bloca la sol patru mii două sute de avioane, o decizie unică, fără precedent. Mai sunt şi zile de genul ăsta.

Pe data de 11 septembrie, la ora 8: 14, unul dintre controlorii din Boston se îngrijorează constatând că transponderul aeronavei American Airlines 11 este decuplat. Şase minute mai târziu, o însoţitoare de bord din avion sună la numărul la care are acces – numărul biroului de rezervări American Airlines. Ea avertizează cu privire la o deturnare, mai multe crime în cabină. Până când i se verifică identitatea, se face ora 8: 25, iar un supraveghetor îi înştiinţează pe cei de la Air Traffic Control. Ben Sliney şi controlorii de trafic aerian descoperă apoi, prin radar, că AA11 se îndreaptă ţintă către sud, spre New York. Protocolul în cazul unei deturnări impune – a se ignora manualul care spune că pilotul, înjunghiat în cazul de faţă, introduce codul 7.500 pe transponder – să fie avertizat comandamentul aviaţiei civile. La sediul central, un coordonator „specialist în deturnări" trebuie să contacteze apoi un serviciu al Pentagonului, care trebuie să dea raportul la biroul secretarului Apărării, care îl înştiinţează pe ministru, a cărui decizie trebuie să se întoarcă de-a lungul aceluiaşi traseu. Astfel că, în cele din urmă, responsabilii Centrului Naţional al Comandamentului Militar pot lansa luptători pentru a intercepta avionul. Şi, din moment ce, după Războiul Rece, numărul bazelor aeriene gata de intervenţie a scăzut de la douăzeci şi şase la şapte, singurele două baze rămase pe Coasta de Est sunt cea din Otis, lângă Boston, şi cea din Langley, sediul central al CIA-ului, lângă Washington.

Totul durează atât de mult, încât, în 11 septembrie 2001, însuşi supraveghetorul din Boston sună de urgenţă la baza militară Otis. Întrucât nu lui îi revenea această îndatorire, Otis îi pretinde să se adreseze Comandamentului Militar Regional de Nord-Est din Roma, statul New York. El sună şi i se atrage încă o dată atenţia

că nu urmează procedura. Cu toate acestea, convins şi acţionând fără autorizaţia Apărării, colonelul Robert Marr cere bazei din Otis să se pregătească pentru lansarea avioanelor de vânătoare.

Cu mult înainte de concluzia oficială a *9/11 Commission*, Pentagonul ştie că în acea zi întregul lanţ decizional a funcţionat greşit. Se creează un grup de lucru intern, a cărui sarcină va fi să propună un alt mod de acţiune în situaţie de criză. Şi acest grup subcontractează tot ceea ce ţine de formalizare în Departamentul de Matematici Aplicate de la Massachusetts Institute of Technology. Aici apare numele lui Adrian Miller.

În 2001, Adrian este un probabilist foarte tânăr din echipa lui Pozzi, şeful „matematicilor aplicate" de la MIT. Adrian tocmai şi-a susţinut teza, la vârsta de douăzeci de ani, despre lanţurile Markov, notaţia lui Kendall… Ca să se mişte mai rapid, se interesează de teoria statului la coadă, îi place în mod deosebit Legea lui Little, care spune că numărul mediu de unităţi dintr-un sistem stabil este egal cu frecvenţa lor medie de sosire, multiplicată de timpul petrecut în sistem. Dar să trecem mai departe.

Pentru că toată lumea din laborator este foarte ocupată, iar contractele cu Departamentul Apărării îl enervează profund pe Pozzi, i se încredinţează lui Adrian, ca ritual de iniţiere, sarcina de a modela blocajele şi de a găsi soluţii ca să reducă numărul de etape şi timpii de intervenţie. Adrian solicită ajutorul Tinei Wang, doctoranda foarte inteligentă a lui Pozzi, pentru a-l ajuta la partea teoriei graficelor, pe care nu o prea stăpâneşte. Lucrează până târziu, mănâncă repede şi prost, dorm puţin, se plâng de toate lucrurile rele pe care le cred despre Departamentul Apărării şi, când nu se mai simt capabili de nimic, iau vechea Honda a lui Adrian şi se duc la bowling în plină noapte, la Lucky Strike Social Boston, care nu se închide niciodată. Într-o noapte, după o ceartă asupra ipotezei ergodice şi a distribuţiei staţionare, trec printr-o păţanie mai mult sexuală decât erotică. Una peste

alta, o amintire frumoasă.

În primul rând, Adrian şi Tina identifică toate variabilele care pot afecta traficul aerian, le atribuie valori statistice, specifică tot ce poate constitui cauza unei catastrofe – sau pur şi simplu să perturbe fluxul – şi depăşesc aşteptările Pentagonului. Modelul lor ia în considerare absolut *totul*. Înlănţuirea evenimentelor, modul de comunicare, neînţelegerea lingvistică, diferenţa unităţilor de măsură – picioare, metri? –, eroarea de pilotaj, pana mecanică, problema tehnică, prognoza meteo, sabotajul, deturnarea, piratarea informatică, orientarea greşită, lipsă de întreţinere şi multe alte lucruri… Cei doi cercetători identifică treizeci şi şapte de protocoale de bază cu, de fiecare dată, între şapte şi douăzeci de căi contingente, sau aproape cinci sute de situaţii de bază şi tot atâtea răspunsuri. Când, în decembrie 2001, Richard Reid reuşeşte să treacă de controlul de securitate cu explozivi ascunşi în tălpile pantofilor, avem de-a face cu o variantă a protocolului 12A; accidentul Birmingham-Málaga, unde parbrizul cabinei de pilotaj explodează, este un exemplu al protocolului 7K; Airbusul care iese de pe pistă la aterizarea în Halifax, din cauza zăpezii, 4F; vulcanul islandez care îşi scuipă cenuşa şi interzice orice decolare, 13E; pilotul deprimat de la Germanwings, care se izbeşte cu avionul de munte, 25D.

După cinci luni de muncă, îşi înregistrează recomandările într-un memorandum de apărare secretă de aproximativ 1.500 de pagini, intitulat în mod sobru *Trafic aerian civil*: *diagnostice de criză*, *optimizarea lanţului decizional şi protocoale de răspuns*! *securitate*. Şi, deşi au împreună patruzeci şi unu de ani (sau poate de aceea), ei se semnează „Pr T. Wang & Dr. A. Miller &*alii*, Departamentul de matematici aplicate, Departamentul de teorie a graficelor, Departamentul de probabilităţi, Massachusetts Institute of Technology”. În Wang & Miller &*alii*, Alii este numele hamsterului din laborator. O copilăreală.

Nimic nu le scapă; când Pentagonul le-ar fi cerut să prezinte toate răspunsurile posibile la datul cu banul, ei ar fi luat în considerare trei: capul, pajura şi rarul caz în care moneda ar hotărî să se oprească pe muchie, la verticală, însă la zece zile de la predarea raportului, în aprilie 2002, Departamentul Apărării li l-a trimis înapoi, cu o întrebare marcată cu roşu: „Dar dacă ne confruntăm cu un caz care nu se supune niciuneia dintre situaţiile studiate?”

Tina ridică ochii spre cer: ar merge ipoteza că moneda aruncată rămâne suspendată în aer.

Ei adaugă peste cinci zile un protocol final pentru acest din urmă „caz care nu se supune niciuneia dintre situaţiile studiate”. Dacă până atunci Tina şi Adrian au indicat peste tot ca un responsabil unic, civil sau militar, să supervizeze protocolul, acum matematiciană decide că „dată fiind natura iraţională a evenimentelor care justifică un astfel de protocol”, acesta va fi încredinţat unui tandem de oameni de ştiinţă. Şi propune numele ei şi pe cel al lui Adrian Miller. Ea recomandă echiparea lor cu telefoane mobile blindate dedicate acestui protocol, pe care trebuie să le poarte în permanenţă, fără a le putea opri. Şi, cum Adrian Miller se consacră cultului cărţii lui Douglas Adams, *Ghidul autostopistului galactic*, şi „marii sale întrebări despre viaţă, univers şi restul”, o întrebare la care „Gândire Profundă[18], cel de-al doilea computer ca mărime din Universul Timpului şi Spaţiului”, răspunde, după şapte milioane şi jumătate de ani de calcul: „42”, va fi protocolul 42.

Pentru a fi serios sau pentru distracţie sau pentru a fi serios pentru distracţie, Adrian a adăugat o propoziţiesecventă de cod de iniţializare:

?

1. Operator: Toto, mi se pare…
2. Responsabil: „că nu mai suntem în Kansas.

18 Deep Thought, computerul imaginat de autorul romanului Ghidul autostopistului galactic (traducere de Eugen Dumitrescu, Editura Nemira, 2014), însărcinat să răspundă la „marea întrebare“.

Când iese din laborator, pe Adrian îl aşteaptă deja o maşină de poliţie, chiar în faţa grătarului unde se prăjesc vioi cârnaţii. Ofiţerul îl salută de parcă ar fi un general de patru stele, iar ochii colegilor se îndreaptă către el. Îi întoarce ofiţerului un salut stângaci şi aproximativ şi urcă în spate, dând cu capul de cadrul portierei. Maşina porneşte cu sirena urlând şi girofarele aprinse. Adrian se îndepărtează de sexul cu Meredith şi intră în necunoscut.

Cineva, undeva în galaxie, a aruncat aşadar o monedă, iar aceasta chiar a rămas suspendată în aer.

GLUMA

Coasta de Est a Statelor Unite, apele internaţionale.

41° 25 27" N65° 49 23" V

Markle îşi verifică microfonul, dar nimic. Kennedy a întrerupt comunicarea. Se aude un pârâit în conexiune, din nou o tăcere foarte lungă, apoi o voce diferită, mai profundă.

— Air France 006 *Mayday*, mă numesc Luther Davis, comandant al operaţiunilor speciale al Federal Aviation Administration. Puteţi să vă mai identificaţi o dată, vă rog? Introduceţi codul transponderului 1 234.

Markle se strâmbă, Gid bate codul indicat. Nu în fiecare zi vorbeşti cu un comandant al operaţiunilor speciale al FAA… O altă întrerupere. Apoi vocea revine.

— Mulţumesc, aici este Luther Davis, FAA. Îmi puteţi spune data şi locul naşterii, comandante Markle?

Markle oftează şi se conformează: 9

— 12 ianuarie 1973, Peoria, Illinois.

— Puteţi să-mi daţi numele şi prenumele tuturor membrilor echipajului acestui zbor?

— Kennedy, nu ştiu dacă vi s-a spus, încerc să aterizez cu un 787 deteriorat…

O altă tăcere lungă, o altă întrerupere de semnal şi o altă voce de femeie.

— Air France 006? Kathryn Bloomfield, Norad. Mă auziţi?

Norad, apărarea aeriană, pe bune? Markle se încruntă.

— Air France 006, ce pot face pentru voi, Norad?

— Din motive de securitate, trebuie să deconectaţi wi-fi-ul de la bordul aeronavei.

Markle nu obiectează şi se supune. Vocea continuă:

— Mulţumesc. Acum, vă rugăm, cereţi tuturor pasagerilor să oprească telefoanele mobile şi orice dispozitiv electronic.

— S-a făcut de mult, Norad, am avut ceva turbulente şi noi…

— Perfect. Prim ofiţer Favereaux, în următoarele câteva minute, dumneavoastră şi personalul de la bord veţi aduna totul, mă refer la *toate* dispozitivele care permit comunicarea cu exteriorul: tablete, telefoane, bipuri medicale, console de jocuri, computere etc. Nu uitaţi de ochelarii pentru realitate augmentată şi de ceasurile conectate. Fără excepţie. Comandante Markle, ne confruntăm cu un pericol foarte grav de piratare externă, care vizează sistemul de navigaţie, iar dispozitivele electronice pot servi drept releu… Puteţi oferi de altfel toate aceste informaţii şi pasagerilor dacă vi se pare că este nevoie, ca să coopereze.

— Dar asta îi va nelinişti…

— Nu contează. Anunţaţi-i că toate aceste dispozitive vor fi returnate într-o oră, odată ce aţi aterizat la New York. Ofiţer Favereaux, dacă întâmpinaţi vreo rezistenţă, insistaţi asupra securităţii aeronavei, asupra pericolelor de interferenţă cu instrumentele. Aveţi autoritatea deplină pentru a intra în posesia tuturor dispozitivelor electronice. Urmăm un protocol foarte exact.

— Dar… dispozitivele… cum le vom stoca? Se îngrijorează brusc Favereaux. Toate telefoanele mobile arată la fel, cum le vom identifica?

— Folosiţi pungile pentru vomitat, indicaţi numerele scaunelor cu un marker, descurcaţi-vă. Liniştiţi pasagerii, aceştia le vor ridica după aterizare.

Copilotul mormăie un nou „da” vag. Se ridică, pleacă să dea instrucţiunile echipajului, în timp ce Markle le explică la microfon, fără a omite nimic. În cabină, copilotul se aşteaptă la un val de proteste, dar frica retrospectivă de turbulenţe, de ameninţările de piratare electronică sau autoritatea incontestabilă a vocii căpitanului i-a făcut pe majoritatea covârşitoare a pasagerilor să respecte cererea sa. Cei câţiva recalcitranţi sunt chiar forţaţi de vecini să se»

conformeze. Operaţia, care ar fi putut fi delicată, durează în mod surprinzător doar câteva minute. După primirea confirmării că dispozitivele de comunicaţii sunt stocate în carlingă, ofiţerul de la Norad reia:

— Această măsură se referă în aceeaşi măsură şi la personalul de la bord. Şi la voi. Telefoanele mobile, computerele voastre. Comandante Markle, aveţi deplină autoritate asupra acestui avion. Puteţi comanda, delegat de către…

— Eu sunt căpitanul, doamnă de la Norad! Se enervează Markle. Este evident că am autoritate deplină asupra acestui avion, dar dumneavoastră sunteţi cea care…

— Comandante Markle, este vorba despre o problemă care priveşte securitatea naţională. Vom urma împreună protocolul 42.

Markle rămâne interzis. Nu a auzit niciodată de un protocol 42.

— Air France 006, noua voastră destinaţie este McGuire Air Force Base, New Jersey. Repet: McGuire Air Force Base, New Jersey.

Fort McGuire… Acolo unde, în 1937, dirijabilul german Hindenburg, agăţat de turnul de staţionare până să fie ancorat, a luat foc şi a fost complet distrus. Markle face un viraj lent către sud-est şi se resemnează să anunţe pasagerii că, *sorry*, *folks*, din cauza avariilor majore, zborul este redirecţionat către New Jersey. De data aceasta, mulţi protestează, unii huiduie, cu atât mai mult

cu cât, la apusul soarelui, batjocură supremă, îi sfidează zgârie-norii sclipitori din Manhattan. Markle ar putea amuza pasagerii istorisindu-le povestea dezastrului de pe Hindenburg, dar îşi dă seama că nu e în niciun caz momentul potrivit.

New York-ul revine pe intercom:

— Kennedy Approach din nou. Comandante Markle, vă pun în legătură cu Centrul Naţional de Comandament Militar de la Pentagon.

Markle nu apucă să răspundă că aude deja o altă voce masculină. Accentul este nazal, trenant, tipic yankeu, tipic New Hampshire.

— Comandante Markle, sunt generalul Patrick Silveria, National Military Command Center. Vorbesc sub autoritatea secretarului Apărării. Vi se vor alătura în trei minute două avioane de vânătoare ale Marinei. Tocmai au decolat de pe USS Harry S. Truman şi vă vor escorta până în apele naţionale. În cazul unei încercări de evadare sau a nesupunerii la instrucţiunile lor, au ordin să doboare avionul.

De data asta e prea mult. Markle izbucneşte în râs. A înţeles în cele din urmă.

— Comandante Markle? Aici generalul Silveria de la NMcC. Sunteţi acolo?

Markle nu se poate opri din râs, i-au dat lacrimile. Ce glumă imensă. Mama mă-sii, ce şleahtă de controlori de rahat la JFK, ce adunătură de imbecili împingători de aluminiu, chiar că a înghiţit tot, Noradul, protocolul 42, iar acum Pentagonul… Preia intercomul.

— Salut, generale Silveria, mânca-mi-ai ouăle[19]! De atât sunteţi în stare? Sincer, am picat în plasă, dar ameninţarea că veţi doborî avionul e deja prea mult. Credeţi că acum e momentul, cu furtuna pe care tocmai am îndurat-o? în plus, v-aţi înşelat, ultimul meu zbor este poimâine, nu azi. Dar recunosc: e mai bine asta decât un

19 în original, „de mes deux“ („de cele două ale mele“), expresie vulgară fără echivalent în limba română.

carrot cake de rahat drept cadou de plecare.

— Air France 006? Aici generalul Silveria de la Pentagon. Vă fac legătura cu portavionul USS Harry S. Truman.

— Şi eu sunt *captain* Speaking[20]! Frankie[21], tu eşti? Dar ce accent futut de yankeu borât ţi-ai tras… Sunteţi de-a dreptul… cu căcaturile voastre, am strâns pe bune toate telefoanele mobile din cabină. Voiaţi să fim linşaţi de pasageri, asta era ideea?

O voce nouă pe intercom, mai puternică, iar accentul este texan de data aceasta.

— Air France 006? Sunt amiralul John Butler de la USS Harry S. Truman.

Zâmbetul ironic nu părăseşte buzele lui Markle.

— Salut, John Butler, circar de doi bani. E de-ajuns, Frankie, poţi să închei numărul de imitat accente acum. Nu mai e deloc amuzant.

— Comandant Markle? Amiralul Butler din nou. În prezent, vă aflaţi sub protecţia a doua dintre F/A-18, Hornet. Unul este chiar în spatele Boeingului dumneavoastră, în poziţie de interceptare, iar celălalt… Uitaţi-vă la tribord, vă rog.

Markle ridică ochii spre tavan, dar întoarce capul. La câţiva metri de extremitatea aripii drepte zboară un Hornet, înarmat cu cele zece rachete aer-aer. Din cabină, pilotul îi face semn cu mâna.

— Acum vă rugăm să respectaţi toate instrucţiunile.

ANDRÉ

Duminica, 27 iunie 2021, Mumbai, India

„Fotografei voce na minha Rolleiflex…” În holul spaţios al Grand Hyatt Mumbai se aude în surdină bossa-nova siropoasă a lui Stan Getz, Jobim şi João Gilberto. Cântecul are vârsta bărbatului care iese din lift, cu umerii

20 Aluzie la modul de adresare al comandanților de avion: „this is your captain speaking“.

21 Frankie desemnează de obicei un bărbat foarte atrăgător sau chiar o femeie.

căzuţi, cu respiraţia sacadată. Când, sub lumina crudă a neonului din cabină, oglinda i-a arătat cei şaizeci de ani, acesta şi-a ferit privirea.

André Vannier nu a dormit. Diferenţa de fus orar cu care nu se mai obişnuieşte odată, tristeţea, gândurile negre, înainte de a părăsi camera, i-a scris lui Lucie un e-mail foarte lung, pe care a reuşit să se abţină să i-l trimită. Nu simboliza decât tot o sticlă ridicolă, aruncată în mare, după ce, dintr-un Paris în care era încă noapte, aceasta i-a dat o replică brutală la telefon, cu o voce slabă: „am trecut la altceva”. El i-a scris, ştiind că este inutil şi, mai ales, să spunem, neproductiv. Dar, când bateriile telecomenzii sunt descărcate, apăsăm întotdeauna mai tare. E omenesc.

Arhitectul iese din hotelul internaţional – reprezintă tot ce detestă el: proporţii lipsite de dinamism, materiale alese la întâmplare, fără gust, volume pompoase şi apăsătoare –, părăseşte suflul arctic al aerului condiţionat, pentru a se încleia în dogoarea verii tropicale indiene.

Zgomotul devine brusc asurzitor, aerul sufocant nu merită numele de aer. Mumbai miroase a anvelope arse şi a motoare la capătul puterilor. Pe aglomerata Pipeline Road opreşte o ricşă de un verde murdar, vehiculul e chiar în faţa lui, în urletul a zeci de claxoane. André dă adresa şantierului din cartierul Kamathipura, propune un tarif generos şi se apleacă mult pentru a reuşi să intre cu trupul lui înalt, încă subţire, în spaţiul îngust de deasupra celor trei roţi. Ricşa o ia din loc în grabă – claxoane din nou – şi plonjează în traficul intens, urmând o cărare cunoscută doar de ea.

— De ce iei mereu ricşa? L-a întrebat Nielsen cu o zi >

Înainte. Taxiurile sunt mult mai puţin stresante.

Da, dar Nielsen, cu părul său lung şi blond, costumele impecabile Hugo Boss, croite pe silueta lui atletică, şi cu cei doi ani scurţi de birou, acest Nielsen proaspăt ieşit de pe băncile şcolii – ah, cum sună „după proiectul dumneavoastră din Grand Mississippi Center,

domnule, visez să lucrez la Vannier & Edelman” – nu ştie deocamdată că >

minutele de sufocare în trafic sunt lux pentru Vannier. Pe bancheta din spate a tricicletei caută, şi uneori şi găseşte, cei douăzeci de ani în Sri Lanka, era acolo cu fata aceea cam într-o ureche din Napoli, al cărei prenume nu-i vine acum în minte, cu sânii ei grei şi cu zâmbetul orbitor, Giulia? da, a nimerit-o, Giulia, aproape că nu-şi mai amintea.

Ricşa se strecoară spre şantierul Sùryavă Tower prin fluxul zgomotos şi puturos, cu acceleraţii bruşte şi claxoane ascuţite, iar André se miră de absenţa zgârieturilor pe aripile maşinilor, de supravieţuirea oglinzilor retrovizoare. Conducătorul ricşei nu este, de data asta, unul dintre acei adolescenţi epuizaţi, care au cumpărat o tricicletă împreună şi o călăresc prin rotaţie în deplină ignoranţă faţă de codul rutier, încredinţându-şi soarta Waze-ului. Nu, de data asta este un om îndesat, fără vârstă, cu ochelari mari de soare Aviator, care se fofilează cu o dexteritate agresivă printre camioane şi maşini, care trece cu îndrăzneală peste linia continuă, fără teama de a înfrunta zecile de vehicule care se năpustesc asupra lui. Înaintarea sa, teafăr, prin mijlocul puhoiului este de-a dreptul un miracol, Buddha din plastic translucid, lipit de ghidon, nu stă degeaba.

Süryavă Tower este unul dintre cele mai ambiţioase proiecte câştigate de cabinetul Vannier & Edelman, o demonstraţie de stăpânire a meseriei şi de estetică: o clădire din sticlă şi bambus de optzeci de metri, întărită în punctele strategice de linii lungi din oţel. Faţada nordică condensează apa curgătoare şi irigă peretele verde, plantat în est, peretele de sud-vest alternează luminatoare şi panouri solare – deoarece *süryavă* înseamnă soare – şi alimentează clădirea cu electricitate. Va fi podul simbolic între cartierul muzeelor şi cel al universităţilor, va găzdui *start-up*-*wù* în căutare de imagine, iar toate nivelurile sunt deja rezervate. Nicio înfloritură nu vine să distrugă

simplitatea turnului: este o perfecţiune cucerită prin eliminări succesive. Chiar şi concurenţii lor chinezi au trebuit să se încline.

Dar un subcontractor indian a minţit în legătură cu calitatea betonului din fundaţie, bietul Nielsen a observat prea târziu, iar şantierul are de acum două săptămâni de întârziere. André Vannier profită de vizita de două zile pentru a ameninţa, a negocia, a rezolva, şi nu-i pasă dacă lucrurile acestea se întâmplă duminică, înainte de a zbura în aceeaşi după-amiază spre New York şi Ring.

Am trecut la altceva": André are oroare de toate aceste cuvinte pe care Lucie le-a ales cu un instinct foarte sigur, trecutul este mort şi îngropat, el ghiceşte ce înseamnă acest „altceva", care poate că se află deja încarnat acolo. Lucie şi-a dorit să fie crudă, pentru că de acum nu mai voia să fie între ei nimic în afară de ireparabil şi a preferat să reducă puţinul pe care îl trăiseră în trei luni la o experienţă banală, scurtă şi nouă – culcându-se cu un bătrân încă satisfacă→

tor, în ciuda pielii lui fanate şi a prenumelui demodat, care în ziua de azi nu îi mai este dat niciunui copil. Poate că îşi schiţează un portret mai feroce decât cel făcut de o Lucie mai puţin severă.

O cunoaşte de trei ani. Se afla la o cină la Blum. Se >

plictisea, urma să plece, când a sosit o femeie foarte tânără, îmi pare rău că am întârziat, a trebuit să calibrez luminile la o scenă dintr-un lungmetraj. Lucie realiza montajul la filme. În ciuda eforturilor de a fi discret, André nu-şi putea lua privirea de la ea, era „genul lui". Intensitatea din vocea ei la subjugat: nu ridicase niciodată tonul, fiecare propoziţie îi ieşea de pe buze clară şi echilibrată, îşi impunea cuvintele şi, imediat ce îşi desfăşura discursul, cu concentrare, o venă minusculă îi pulsa pe tâmplă. Mai târziu a aflat că la douăzeci de ani a făcut un băieţel, Louis, pe care l-a crescut din prima zi singură. Din responsabilitatea de mamă singură i se trăgea lipsa totală de frivolitate, se gândea André.

Da, este puţin spus că Lucie îl dăduse total peste cap. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, i-ar fi propus să-i facă un copil. Din cauza diferenţei de vârstă, totul era neverosimil. Jeanne, fiica lui, va avea în curând vârsta lui Lucie. Nu cu mult timp în urmă, a întrebat în glumă o femeie: „Vreţi să fiţi văduva mea?”. Presupusa văduvă nu a râs. Şi de ce amicele lui sunt de acum atât de tinere? *y*

Prietenii lui îmbătrânesc împreună cu el, dar nu şi femeile pe care le iubeşte. El fuge, îi este frică. Poate lua masa cu moartea care va veni, dar nu reușește să se culce cu ea.

S-au văzut timp de doi ani. Îi era imposibil să nu se vadă cu ea. Într-o zi miraculoasă, ea l-a sărutat, iar miracolul a durat câteva luni.

Arhitectul enumeră ceea ce, în viziunea tinerei, l-a distrus încetul cu încetul şi conchide că totul se reduce la problema corpului. De când a văzut moartea la orizont, adică de multă vreme, el plasează dorinţa în centrul a ceea ce numeşte dragoste. Lucie o localiza evident la periferie.

Când Lucie ajungea acasă epuizată de lungi ore de montaj, iar el se ridica zâmbind pentru a o îmbrăţişa, citea în fiecare dintre gesturile ei o reţinere – care poate nu era decât oboseală; imediat ce se culcau, el se temea că o mişcare prea intruzivă o va face să fugă; îşi petrecea noaptea departe de Lucie, care îl alunga din ceea ce ea numea „spaţiu vital”, termen care, evident, pentru generaţia ei, nu mai evoca *Lebensraum-ul* nazist. Dormea, iar lui îi era deja dor de ea. Apoi se îneca în melancolie, temându-se ca nu cumva să sforăie şi să-i sporească disconfortul, sau, şi mai rău, să adoarmă, iar ea să se trezească şi să descopere, aţipit lângă ea, un bătrân urât, cu gura căscată şi urât mirositoare.

Dimineaţa, abia suna ceasul că Lucie se şi scula, fără să-l sărute vreodată; el privea fără ochelari, în lumina vagă a zorilor, cum acest trup atât de dorit părăseşte camera îndreptându-se spre baie. Asculta mult timp, cu ochii închişi, apa curgând, şi-o imagina goală sub ploaia

fierbinte, iar inima i se strângea de durere şi, poate, de umilinţă.

Dacă ar fi avut treizeci de ani şi pielea aceea fermă, încă nemuritoare, pielea aceea, care nu se teme nici de riduri, nici de moarte, şi părul încă des şi negru, ar mai fi fugit Lucie de iubitul frumos spre duşul de dimineaţă? Dacă ar fi fost frumosul Nielsen, da, da, Nielsen, de ce nu, şi se cutremură

2 7 2 2 2 din tot corpul gândindu-se la imaginea trecătoare a unui maiestuos Nielsen călărind-o pe dulcea sa Lucie. În schimb, a primit răspunsul ei, care îl torturează.

Totuşi, uneori Lucie punea mâna pe el, se asigura de rigiditatea cilindrului de carne, apoi îl încăleca. El se scufunda adânc în ea şi, pentru că această poziţie interzicea orice sărutare, încerca să o tragă la pieptul lui; dar ea se îndrepta aproape imediat, juisa repede. Întregul ei trup zvelt, acoperit de sudoare, îi spunea atunci că plăcerea lui bărbătească trebuie să vină acum. André încerca să obţină imediat plăcerea eliberatoare, luând-o cu brutalitate. Dar nici această frecvenţă, nici această cadenţă nu erau cu siguranţă ale lui.

Dorinţa, tristeţea, angoasele l-au făcut pe André să-şi piardă încetul cu încetul prudenţa şi a insistat de mai multe ori cu stângăcie – dar e, oare, insistenţa abilă? Negat în fiinţa sa, dezamăgit de corpul său, nu mai ştia unde să găsească un al doilea centru de greutate. Cât timp îi mai rămânea să fie bărbat? Vârsta îl fragilizase, cu acest blestemat de şase ca număr al zecilor. Dacă Lucie nu-l dorea astăzi cu >

O sinceritate absolută, anii ce vor veni cu siguranţă că nu-l vor face mai seducător.

Ricşa intră în şantier fără să ezite, merge în zigzag, împroşcând cu noroi, peste scândurile de lemn, până la imensul bungalow modular împodobit cu majusculele V şi E ale biroului de arhitectură. André urcă în sala mare de 9

la primul etaj, unde îl aşteaptă Nielsen. Lucie, cu

Nielsen? Nu, deja nu mai poate crede asta.

— Au ajuns inginerii de la Singh Sunset Construction, spune tânărul arhitect.

— Să aştepte. Lasă-mă câteva minute.

André îşi pune o cafea neagră, se instalează în faţa ferestrei, privirea sa străbate şantierul turnului Sùryavă. Este zece, întâlnirea era programată la nouă. Nimic nu mai poate fi lăsat la voia întâmplării de acum: întârzierea lui indecentă, sandalele, blugii decoloraţi şi cămaşa albă, de bumbac, cu guler Nehru[22], rucsacul de pânză. Vizita sa la faţa locului fusese planificată de mult timp, dar el şi Nielsen au decis să le spună că s-a deplasat în India doar pentru ei.

Un mic grup de ingineri de la Singh Sunset Construction, aşezaţi în jurul patronului. Şase costume negre, strâmte, şase cravate bine înnodate, şase feţe încordate. Toată lumea se ridică la intrarea lui André în cameră. Fără ezitare, arhitectul merge direct către Singh, pe care nu l-a cunoscut niciodată, dar pe a cărui fotografie i-a trimis-o Nielsen. Un bărbat cu părul cenuşiu şi lins, uscat şi musculos, pe la cincizeci de ani, cu privirea vioaie. Înainte ca bărbatul să se poată înclina, să încrucişeze mâinile peste piept, în tradiţionalul salut indian, Vannier îi strânge mâna cu putere. Chiar şi accentul *à la* Maurice Chevalier, cu care i se va adresa, este bine calculat.

— *Good morning, Mr. Singh.*

— *Very honored, Mr. Vannier, very honored.*

— Domnule Singh, avem două ore pentru a rezolva această problemă. Trebuie să mă întorc la New York diseară.

Este foarte grav. Foarte. Înţelegeţi. În primul rând, aş dori să vizităm şantierul împreună.

— *Mr. Vannier, we think that…*

Fără să aştepte, Vannier se întoarce şi iese. Toţi îl

22 Gulerul Nehru, gulerul mandarin, numit după Jawaharlal Nehru, prim-mi- nistrul Indiei între 1947 și 1964, care purta haine cu un astfel de guler, este folosit la cămășile sau sacourile omonime.

urmează. Vannier merge repede, cu Nielsen pe urmele lui, iar inginerii, în şir indian, în spatele lor. Nielsen se întoarce spre şeful său şi îi şoptește:

— Azi-dimineaţă, am primit rezultatele de la laborator pentru probele de beton din micropilonii de fundaţie. În ceea ce priveşte rezistenţa la compresiune, suntem departe de normele C 100/115 cerute. Suntem mai degrabă la C 90, chiar şi puţin mai jos. Putem recupera instalând alţi micropiloni şi rezolvăm cu totul.

Vannier dă din cap. Nielsen este arma lui secretă în India. De o lună, de când tânărul a ajuns la Mumbai, de o lună, organizează în fiecare zi, într-o engleză bine stăpânită şi tehnică, întâlniri tensionate cu furnizorii, de o lună, băiatul acesta cu alura unui surfer australian aiurit ascultă ce se vorbeşte în jurul său în hindi, pe care o stăpâneşte perfect, este limba copilăriei lui petrecute în Goa, oraşul balnear de la Oceanul Indian, unde mama sa conduce o *guest-house*. Cunoaşterea perfectă a acestui idiom a fost, oare, hotărâtoare pentru angajarea lui la Vannier & Edelman, la două săptămâni după ce firma a câştigat licitaţia pentru Suryavă Tower?

Ajuns la baza stâlpului, Vannier îşi deschide geanta, scoate un computer, un receptor de satelit, un telemetru laser. Face conexiuni, verifică datele, manipulează telemetrul de cinci ori, de zece ori, recalculează şi îl îndreaptă din nou spre vârful unuia dintre micropiloni, apoi al altuia, în timp ce oamenii din Sunset Singh transpiră în soare. Face ca totul să dureze mai mult decât este necesar, apoi pune instrumentele la loc, cu meticulozitate, fără grabă, şi toată lumea se întoarce la bungalow-ul de la bază.

Vannier se aşază şi, cu un gest, îi invită pe toţi să facă la fel. Lasă să se scurgă câteva secunde şi spune, într-o engleză brusc fără accent:

— Domnule Singh, a fost făcută o greşeală şi deja are consecinţe. Acum este momentul să corectăm, după care va fi prea târziu. Arhitectura, vedeţi dumneavoastră, este

un joc, un joc dificil, dar un joc, nu vom vorbi despre asta. Construcţia nu e un joc, ci înseamnă a face treabă împreună… înţelegeţi? împreună…

Singh dă din cap.

La prânz, Vannier a obţinut tot ce a venit să obţină. Singh Sunset Construction se angajează pentru un nou termen de scadenţă, iar penalităţile reduse, pe care le impun Vannier & Edelman, sunt destinate doar să acopere taxele de expertiză şi avocatul. Nu schimbi caii la căruţă în mijlocul albiei râului. Noile foraje vor începe în aceeaşi după-amiază, betonul nou va fi injectat sub presiune la noapte, când scade temperatura. Având în vedere urgenţa, Vannier cere nu numai o normă C 115, ci şi o XS2, pentru rezistenţă la apele sărate. Datorită căldurii, betonul va fi uscat într-o săptămână, se poate începe deasupra în trei.

În timp ce inginerii de la Singh Sunset încep să discute asupra noului program, Vannier se apleacă după tradiţia indiană şi părăseşte camera împreună cu Nielsen.

Se îndepărtează de şantier, iau două beri Kingfisher reci de la un vânzător ambulant, se îndreaptă spre cheiuri. Vannier mai are încă trei ore până la zborul spre New York. Dintr-odată, din politeţe, Niels întreabă: „André, ce mai face Lucie? A terminat montajul la filmul lui von Trotta la care lucra?”

Vannier zâmbeşte. E mai degrabă o grimasă. Apoi face digresiuni, evită, îşi dă seama că îi ascunde ruptura dintre ei, de parcă, dacă i-ar fi mărturisit lui Nielsen, ar fi făcut-o definitivă. Este umilit şi, pentru prima dată în viaţa lui, se simte bătrân şi ruşinat de nedreptatea pe care i-o face viaţa.

9

Lucie la părăsit cu adevărat, iar arhitectul îşi repetă formularea ei: „am trecut la altceva”. *Sic transit*. André îşi dă deja seama: până la urmă, să regreţi în fiecare zi o femeie care nu mai este acolo va fi mai puţin dureros decât să o doreşti fără oprire pe cea care îţi doarme alături, într-o penumbră indiferentă şi călduţă, la ani-lumină distanţă

fată de tine. 9

În zborul United către New York, Vannier recitește chiar acest scurt text pe care-i la oferit Lucie, *Anomalia*, de Victor Miesel, un autor de care, acum două luni, nu avea habar. Încearcă să lucreze, dar nu se poate abține să își rescrie, pentru a zecea oară, e-mailul disperat. E la pământ. Nu anticipase nimic din prăvălirea asta vertiginoasă.

Această suferință exprimată și etalată ostentativ este cea care a exasperat-o pe Lucie, care a sfârșit prin a-l părăsi, dar André s-a dovedit incapabil să se controleze. Confruntat cu durerea eșecului, el se învinovățește, își blestemă nerăbdarea. Se credea un bun amant, tandru și priceput, își imagina că sexul cu el o va cuceri și va deveni pentru ea sinonim cu o plăcere rafinată. Așa că, în mod stupid, pentru că nimic nu este la fel de stupid ca dorința, tocmai această esență a vieții, potrivit lui Spinoza, André a vrut să o atragă fără încetare spre un pat pe care ea a ajuns să-l evite.

„Dorința ta mă sufocă. A reușit să o ucidă pe a mea”, i-a spus Lucie și i-a cerut o „pauză”, care, desigur, nu a fost doar una.

Miss Platon împotriva Dr. Spinoza. Și Spinoza a pierdut. Sah și mat.

André nu scrie asta, nu, el scrie un e-mail fără îndoială ridicol. „Mi-aș fi dorit să străbat alături de tine cel mai lung drum posibil și chiar cel mai lung dintre drumurile posibile”. Urăște toate aceste cuvinte și totuși le scrie și le trimite.

Cât este ceasul la Paris? E deja luni. Ea încă mai doarme.

Apoi, melatonina își face efectul, Nielsen se cufundă în somn, fără să viseze nimic. La JFK, în timp ce trece prin vamă, încă somnoros, ofițerul îi scanează pașaportul, îl urmărește cu atenție și îl reține pentru câteva minute, în timp ce un bărbat și o femeie li se alătură. Sunt tineri,

îmbrăcaţi *casual chic*, el, costum negru, ea, taior gri, seamănă cu ceea ce şi sunt: agenţi FBI. în plus, scot legitimaţia albăstruie şi acea insignă aurie de şerif, pe care Justiţia, cu o faţă de Playmobil, ţine o balanţă şi o sabie.

— Domnul André Vannier? întreabă femeia.

El dă din cap, ea îi arată o imagine pe ecranul telefonului.

— Cunoaşteţi această persoană?

Este Lucie. Lucie aşezată într-o cameră mică, cu neoane galbene. E speriată, terorizată, da, se vede clar din postura, din privirea ei. Ceva nu este în regulă cu această imagine a lui Lucie.

— Da, o cunosc. Desigur. Lucie Bogaert, este o prietenă. I s-a întâmplat ceva? Nu se află acum la Paris?

— Nu am primit decât ordinul să vă cerem să ne urmaţi, domnule Vannier. Un membru al consulatului dumneavoastră ar fi trebuit să fie aici pentru a vă întâmpina. Ni se va alătura în locul unde trebuie să vă conducem. Aveţi dreptul să refuzaţi, dar, în cazul acesta, îl vom aştepta împreună în zona de reţinere.

Vannier dă din cap. Evident că nu refuză.

Ies din aeroport, merg spre o limuzină neagră; îi aştepta un bărbat, care îi ia valiza şi o bagă în portbagaj. Toţi se urcă în spate. De îndată ce sunt instalaţi, bărbatul bate în peretele de sticlă colorată care îi separă de şofer. Maşina demarează, André observă că geamurile sunt complet opace.

— Vă rog să închideţi telefonul mobil şi să mi-l predaţi, continuă femeia. Îmi pare rău. Aceasta e procedura.

André se supune. Şi el este speriat. Şi pentru Lucie, şi pentru sine.

PRIMELE ORE

Joi, 24 iunie 2021, McGuire Air Force Base, Trenton, New Jersey

Un Boeing 787 cu fuzelajul deteriorat staţionează la

capătul pistei 2, nu departe de elicopterele Black Hawk şi de uriaşele bimotoare gri ale US Air Force. Trei vehicule blindate aşteaptă în poziţie lângă avionul de cursă lungă, o noapte fierbinte cu miros de mare cade peste un pustiu invadat de tufe de drobită şi salvie.

În apropierea antrepozitelor, camioanele militare se succed, imitând un balet neîntrerupt. Într-un amestec de urgenţă şi disciplină, sute de soldaţi aranjează nu se ştie ce într-un hangar imens, din care tocmai a fost evacuat masivul avion-cargo Lockheed C-5 Galaxy, ce fusese la revizie. Lângă uşile glisante enorme se decupează, minuscule, trei siluete. Atitudinea femeii, care purta o imitaţie nereuşită de costum Chanel, şi a unuia dintre bărbaţi, în costumul întunecat de»

Men in Black, lasă puţin loc îndoielii: aparţin serviciilor. Ultimul individ este mai atipic: are părul lung şi cam slinos, ochelarii rotunzi, cu ramă de oţel, îi alunecă de pe nas, iar tricoul său găurit proclamă „I V zero, one and Fibonacci”. De asemenea, miroase puţin a sudoare şi mult a bere.

Chiar dacă a băut două sticle de apă, lui Adrian Miller tot i se învârte capul. Imediat ce a coborât din maşina poliţiei, cei doi agenţi s-au apropiat de el, s-au prezentat, iar Miller le-a uitat imediat numele, şi pe cel al tipului de la CIA, şi pe cel al femeii de la FBI. Le întinde o mână moale, fără să simuleze nici cea mai mică energie.

Ofiţerul i-o strânge reticent, chiar rigid, cu vârfurile degetelor, ca pe înotătoarea lipicioasă a unui peşte de nămol un pic alterat:

— Trebuie să recunosc, profesore Miller, că nu mi-am imaginat că sunteţi atât de… atât de tânăr.

Femeia de la FBI, o latino-americancă la vreo treizeci de ani, cu trăsături fine, ochi vioi îl măsoară pe matematician în tăcere. La început îi găseşte un aer de John Cusack, să zicem un John Cusack sărac şi mai flasc, apoi se răzgândeşte: nu, nici măcar. Cu toate astea, spune cu un amestec de uimire şi respect:

— Cunoaştem raportul dumneavoastră pe dinafară, profesore Miller. O lucrare remarcabilă. Avem aşteptări mari de la experienţa dumneavoastră. Îmi imaginez că dumneavoastră şi dr. Brewster-Wang v-aţi confruntat deja cu protocolul 42.

Adrian Miller bombăne un „nu" inaudibil. Are atât de puţine veşti de la Tina Wang, care îl ignoră de când un anume Brewster a intrat în viaţa ei, şi nu, nu s-a confruntat niciodată cu protocolul 42. După câte ştie el, niciunul dintre evenimentele prevăzute prin protocoalele „probabilităţii limitate" nu a perturbat vreodată traficul aerian: nici sosirea extratereştrilor, căreia îi sunt alocate trei protocoale – „întâlnire de gradul trei", „Războiul lumilor", „Intenţie necunoscută" – de fiecare dată cu o duzină de variante, inclusiv Godzilla, pentru a-i face pe plac Tinei; nici invazia aeriană a zombilor şi a altor vampiri – sau a oricărei epidemii aerobe fulgerătoare, cum ar fi febra hemoragică de tip Ebola sau un coronavirus – prevăzută în alte cinci protocoale; în ceea ce priveşte ipoteza unei inteligenţe artificiale malefice care să preia controlul traficului – indiferent dacă acţionează autonom, protocol 29, sau ghidat de la distanţă de o putere străină, protocol 30 –, asta nu s-a întâmplat încă, cu toate că e din ce în ce mai plauzibil.

Dar protocolul 42… *Nu ne-am fi putut* confrunta cu protocolul 42. Miller ia o înghiţitură de apă şi începe:

— Ştiţi, doamnă… îmi pare rău, v-am uitat numele.

— Agent senior Gloria Lopez. Şi omologul meu CIA, Marcus Cox.

— Ei bine, agent senior Gloria Lopez, ca să fiu sincer, protocolul 42 este… cum să vă spun…

Adrian Miller mai ia o gură de apă, nu-i vin deloc cuvintele. Nu poate recunoaşte totuşi că este doar o glumă răutăcioasă de matematicieni, care la costat deja pe contribuabil o jumătate de milion de dolari, dacă socotim doar cei douăzeci de ani în care statul i-a plătit pe cei doi farsori ca să aibă în permanenţă telefoane mobile blindate,

care nu ar fi trebuit să sune niciodată. Examinează Boeingul, un trabuc mare din aluminiu, de acum luminat de reflectoare puternice.

— Ştiţi exact de ce suntem aici? Ce este atât de special la acest avion? Cu excepţia parbrizului şi a botului spart.

— Radomul, îl corectează agentul special. Botul avionului. Se numeşte radom. 9

Tânăra îi întrerupe.

— Nu ştim mare lucru, profesore Miller. Şi se apropie elicopterul profesorului Brewster-Wang. Este punctul acela negru, acolo, la nord.

— Apropo, vă rugăm să semnaţi în partea de jos a acestei foi, profesore Miller, adaugă agentul Cox, deschizând un plic. Acesta este un angajament de confidenţialitate: orice informaţie care vi se oferă de acum încolo este cla*y* sificată. Dacă refuzaţi să îl semnaţi, veţi fi deferit tribunalului militar pentru subminarea securităţii naţionale. Şi încălcarea acestuia după semnare, în conformitate cu 18 US code § 79, ar fi considerată crimă de înaltă trădare. Vă mulţumim pentru colaborare.

De când – cel puţin – cu regele Arthur şi cavalerii săi, celor din armată le-a plăcut să se reunească într-un cerc, fără îndoială pentru că cercul proclamă merite egale, fără a ascunde nimic din ierarhiile reale. Baza McGuire are, prin urmare, masa sa mare, rotundă, în centrul camerei subterane de comandă, cu lumini crude şi pereţi tapetaţi cu ecrane mari: mai mulţi afişează imaginea lui 787, imobilizat la pământ, filmat din toate unghiurile de o puzderie de camere.

Tina şi Adrian au preferat să stea unul lângă altul, pentru a înfrunta împreună o mulţime de generali înstelaţi, femei şi bărbaţi din toate agenţiile imaginabile, cu numele şi referinţele lor notate pe plăcuţe din plexiglas. Pe lângă FBI şi Apărare, mai sunt şi Afacerile Externe, US Air Force, CIA, NSA[23], Norad, FAA şi multe alte sigle de care

23 National Security Agency.

Miller nu a auzit niciodată. El şi Tina au şi ei dreptul la titlurile lor, prenume şi nume, deasupra unui „Massachusetts Institute of Technology”, unde niciunul dintre ei nu mai lucrează.

Tina Wang nu s-a schimbat prea mult, deşi a adoptat o ţinută mai cuminte decât cea a doctorandei gotice care fusese. A avut timp să-i spună că nu mai predă, că da, s-a căsătorit cu un Georg Brewster, un fizician întâlnit în cafeneaua de la Columbia şi, tot aşa, cu o perfidie surâzătoare, că l-ar fi recunoscut cu greu pe Adrian, din moment ce nu mai seamănă atât de mult cu Christian Stater din *Numele trandafirului*. Acum îi găseşte totuşi o mică asemănare cu un Keanu Reeves care şi-a pierdut părul, dar păstrează constatarea pentru ea.

O voce puternică acoperă hărmălaia. Acest bărbat înalt şi slab nu are nevoie să-şi etaleze rezultatele obţinute la» West Point, Colorado Springs, nici faptele de arme de la Homs şi Mogadiscio: părul său alb, tuns periuţă, trăsăturile voluntare, muşchii şi, în cele din urmă, cele trei stele negre, brodate pe guler, sunt echivalente cu un curriculum vitae. În camera aceasta cu lambriuri din lemn, lustruite, uniforma de camuflaj gri-verde nu-i serveşte la mare lucru.

— Doamnelor şi domnilor, sunt generalul Patrick Silveria, de la National Military Command Center, şi reprezint secretariatul Apărării în deplină autoritate. Situaţia trebuie să rămână secretă, iar preşedintele a preferat să nu-şi modifice deloc programul din Rio, dar să ştiţi că este informat în permanenţă. Fac un tur în jurul mesei: în stânga mea, generalul Buchanan, care comandă baza McGuire şi ne găzduieşte câteva zile. Cred că nu-i cunoaşte nimeni pe profesorii Miller şi Brewster-Wang din dreapta mea: sunt doi matematicieni şi le datorăm protocoalele de criză pe care le urmăm de la unsprezece septembrie încoace.

Cei doi în cauză salută stângaci, într-un freamăt aprobator, iar Silveria continuă:

— Profesorul Miller predă la Princeton, profesorul Brewster-Wang este consultant pentru NASA şi Google Corp. Vor avea deplină libertate de acţiune în aplicarea protocolului 42, iar eu voi fi coordonatorul acestei operaţiuni, înainte de a mi se atrage atenţia că CIA nu este autorizată să acţioneze pe teritoriul naţional, precizez că protocolul impune cooperarea tuturor agenţiilor.

Pe măsură ce un ofiţer îi înmânează fiecărui participant o tabletă şi un dosar gros, etichetat „Classified Information”, Silveria îi prezintă rând pe rând pe agentul principal FBI şi pe toţi ceilalţi, de la agentul special al CIA la şefa supravegherii digitale de la NSA, o tipă la vreo treizeci de ani, cu capul ei enervant de fondator *geek* al unei reţele de socializare, şi până la o femeie micuţă, cu o voce blândă şi clară, cu părul scurt, alb ca zăpada, în ciuda celor cam patruzeci de ani: Jamy Pudłowski de la Special Operation Command, Psy Op, specialistă în Operaţiuni psihologice. Toţi sunt implicaţi, în felul lor, în gestionarea protocolului 42. Lui Miller îi revine memoria: agenţiile guvernamentale implicate, gradul tuturor celor din jurul acestei mese şi chiar ordinea de zi a acestei întâlniri… nimic nu lipsea din ceea ce el şi Tina Wang au specificat în raportul lor.

— Echipa noastră va fi serios consolidată în următoarele ore, continuă Silveria. În acest moment, numeroase persoane din diferite sfere de activitate se îndreaptă spre bază şi ne vor ajuta să facem faţă situaţiei. Câţi agenţi ne trimite FBI PsyOps, agent special Pudłowski?

— Mai mult de o sută. De asemenea, operăm dintr-una din clădirile noastre din New York.

— Mulţumesc. Aveţi în faţă etapa actuală în care ne aflăm vizavi de ceea ce ştim despre situaţie. Boeingul 787 de pe pista de staţionare ne aduce pe toţi aici: a luat legătura cu aeroportul Kennedy exact la 19: 03, astăzi, 24 iunie. El s-a identificat ca zborul Air France 006, care operează pe ruta Paris-New York. Acest avion a raportat

pagube importante şi a fost redirecţionat către această bază în următoarele minute. Comandantul de bord afirmă că este David Markle, copilotul se numeşte Gideon Favereaux şi veţi găsi lista completă a personalului de bord şi a pasagerilor. Îi voi da imediat cuvântul lui Brian Mitnick de la NSA. Câte ceva despre tablete, Brian?

Bărbatul de la Agenţia Naţională de Securitate se ridică. În picioare, pare şi mai băieţel, mai ales că flutură, cu entuziasm adolescentin, un dreptunghi subţire, negru.

— Bună ziua tuturor, aveţi în faţă, ca şi mine, o tabletă. A dumneavoastră este personală şi nu e închisă. Pe pagina principală, aveţi harta avionului Boeing 787. Faceţi clic pe fiecare scaun şi un nume va apărea într-o fereastră *pop-up*, scaun cu scaun, inclusiv cele ale însoţitorilor de zbor. NSA vă actualizează tabletele în timp real, pe măsură ce sunt colectate datele fiecărei persoane care a fost îmbarcată la bordul acestui avion. Imediat ce există un link către o pagină nouă, într-o imagine sau un fragment al textului, acesta este afişat în albastru. Faceţi clic şi apare pagina. Pentru a reveni, apăsaţi pe săgeata de întoarcere. E foarte simplu. Uitaţi-vă acum la monitoare.

Cu o mişcare din deget, Mitnick prezintă fotografiile lui Markle şi Favereaux, apoi pe cele ale însoţitoarelor de bord şi ale stewarzilor. În timp ce Mitnick se distrează cu jucăria sa, Silveria vorbeşte din nou.

— Dacă protocolul 42 a fost declanşat, asta se petrece din cauza faptului că un alt zbor Air France 006 a aterizat astăzi, cu mai bine de patru ore în urmă, la JFK, la ora programată, 16: 35. A fost operat de un alt avion, cu un alt pilot şi un alt copilot la cârmă. Pe de altă parte, un Boeing 787 Air France, sub aceeaşi referinţă Air France 006, avariat, la fel ca acesta, şi pilotat de acelaşi căpitan Markle, asistat de acelaşi Favereaux, şi care transportă acelaşi echipaj de zbor şi aceiaşi pasageri, pentru a rezuma, exact aceeaşi aeronavă ca aceasta, pe care o vedeţi aici, aceeaşi aeronavă, aşadar, a aterizat pe aeroportul JFK, dar s-a întâmplat în 10 martie, la ora 17:

17. Fix acum o sută şase zile.

Se iscă un vacarm general, iar agentul CIA îi pune capăt ridicând mâna:

— Nu înţeleg. Acelaşi avion a aterizat de două ori?

— Da. Repet: este acelaşi avion. Unul dintre tehnicienii de întreţinere ne confirmă: a intervenit aici, exact în acest caz, acum aproape patru luni; după el, pagubele sunt mai mici, de parcă avionul ar fi trecut prin grindină jumătate din perioada de timp, dar recunoaşte cu certitudine anumite lovituri asupra parbrizului, anumite deteriorări ale radomului etc. Intru în legătură directă cu pilotul.

În sala de comandă se simte o uşoară microfonie.

— Bună ziua, comandante Markle. Din nou generalul Patrick Silveria. Sunt cu statul-major de criză. Pot să vă rog încă o dată să vă prezentaţi? Să ne daţi din nou data naşterii.

Vocea lui Markle răsună în cameră. Este obosită.

— David Markle, născut în 12 ianuarie 1973. Generale, pasagerii se află la capătul răbdării, vor să debarce.

— Îi vom evacua în următoarele minute. O ultimă întrebare, comandante Markle: în ce zi suntem, cât e ceasul?

— Instrumentarul nu funcţionează. Este 10 martie şi, după ceasul meu, 20: 45.

Silveria întrerupe comunicarea. Ceasul luminos afişează data de 24 iunie şi ora 22: 34. Pe cel mai mare dintre ecrane apare brusc imaginea unui pacient intubat, pe un pat de spital.

— Această fotografie a fost făcută acum zece minute de un agent FBI, în camera 344 a Mount Sinai Hospital. Acest om se numeşte şi el David Markle. El a fost pilotul zborului Air France din 10 martie. Acest David Markle este pe moarte, din cauza cancerului pancreatic, diagnosticat acum o lună.

Silveria se adresează lui Adrian Miller şi Tina

Brewster→

Wang, care stau muţi.

— Înţelegeţi de ce am declanşat protocolul 42? Şi acum, ce-i de făcut mai departe?

II

Viaţa e vis, se spune

(24 iunie – 26 iunie 2021)

Existenţa precede esenţa, şi, în plus, nu cu puţin.

Anomalia.

Victor Miesel

MOMENTUL CÂND

Joi, 24 iunie 2021, McGuire Air Force Base, Trenton, New Jersey

În şir indian, încadraţi de două coloane de soldaţi înarmaţi şi echipaţi cu combinezoane galbene anticontaminare, pasagerii se îndreaptă spre hangar. Trec printr-un portic de testare a radioactivităţii, printr-un compartiment antibacterian şi intră sub cupola uriaşă, cu precauţie; un şir de soldaţi le notează numele, prenumele, numărul locului. Puţini dintre ei protestează. Nervozităţii şi furiei le-au urmat epuizarea şi anxietatea. Doar o avocată extenuată mai găseşte energie pentru a împărţi cărţi de vizită.

În hangar, soldaţii au instalat duşuri, toalete mobile, au ridicat o sută de corturi, au aşezat mese lungi. Li se servesc mese calde, unii pasageri încearcă să se odihnească pe saltelele instalate în corturi, dar totul răsună sub bolta de oţel, copiii ţipă, izbucnesc certuri. Zeci de soldaţi patrulează, filtrează fiecare mişcare; în colţul de nord, o echipă medicală dispune de un laborator într-un cort steril, iar o duzină de infirmieri prelevă câte o probă de salivă de la fiecare pasager; în modulele instalate în colţul estic, psihologii Psy Op, sosiţi în număr mare, încep interogatoriile faţă în faţă, respectând chestionarul elaborat în grabă de Miller şi Wang. În ultimele ore, protocolul 42 a fost îmbogăţit în mod semnificativ.

În partea de vest, la cinci metri deasupra solului, o

vastă platformă metalică domină hangarul. Echipa de la Task Force s-a mutat într-una dintre sălile cu vedere în afară, de unde fiecare dintre ei poate supraveghea, prin fereastra largă de sticlă, furnicarul zgomotos şi haotic. Tabletele afişează fără oprire date noi. NSA a geolocalizat majoritatea pasagerilor şi a membrilor echipajului zborului Paris-New York din 10 martie. Aproximativ o sută sunt deja consemnaţi la domiciliu sub supravegherea poliţiei. Biologii le compară ADN-ul cu cel al omologilor lor reţinuţi în hangar: sunt perfect identici. Avionul imobilizat la McGuire este exact replica celui care a aterizat în urmă mai puţin de patru luni.

Mitnick, re-ul de la NSA, proiectează o imagine duplicată a cabinei pe un ecran.

— Iată, una lângă alta, înregistrările video ale camerei situate la clasa întâi: în stânga, imaginea primului avion, din zece martie, în dreapta, cea a celui care a aterizat astăzi. Pauză… Cele două *timecodes* arată ora 16, 26 de minute şi 30 de secunde… Cele două imagini sunt similare. Suntem în mijlocul turbulenţelor. Şi acum cadru cu cadru…

Pe ecran, la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde şi 20 de sutimi de secundă, înregistrările video diverg şi ecranul divizat se transformă într-un joc de şapte erori: în stânga, un pasager îşi vede ochelarii zburând în timp ce în dreapta îi păstrează pe nas, aici, un compartiment pentru bagaje se deschide, în timp ce, acolo, rămâne închis. Şi, cel mai bizar, în stânga este întuneric, în timp ce, în imaginea din dreapta, un soare strălucitor luminează cabina. Primul avionâşi continuă zborul agitat în furtuna groaznică din 10 martie, pe când al doilea apare brusc pe cerul calm al zilei de 24 iunie, la ora 18: 07.

Vacarmul este de aşa natură, încât Mitnick trebuie să ţipe pentru a fi auzit:

— Iată, jubilează el cu un glas surescitat. Totul se întâmplă în acel moment: la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde şi 20 de sutimi de secundă… Şi incredibilul con

ţină: am selectat trei camere interioare din Boeing 787: una, în faţă, una, în centru, una, în spate. Între fiecare dintre ele sunt zece metri. La viteza de 900 de kilometri pe oră, sau 250 de metri pe secundă, Boeingul parcurge acei zece metri în a douăzeci şi cincea parte dintr-o secundă, iar, în mod miraculos, aceste camere înregistrează douăzeci şi cinci de imagini pe secundă… Mă urmăriţi? Nu primeşte niciun răspuns. Mitnick continuă.

— Împart ecranul în trei. În stânga, înregistrarea de la prima cameră. În centru, de la cea de-a doua, în dreapta, ultima. Deci, la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde şi 20 de sutimi de secundă, soarele inundă brusc cabina, pentru prima cameră. Acelaşi fenomen apare la a doua cameră, dar în următoarea imagine: la ora 16, 26 de minute, 34 de secunde şi 24 de sutimi de secundă. Şi pe a treia cameră, din dreapta, soarele este acolo la treizeci şi patru de secunde şi douăzeci şi opt de sutimi de secundă.

— Şi? Ce înseamnă asta? întreabă Silveria.

Mitnick triumfa.

— Putem observa un decalaj de douăzeci şi cinci de sutimi dintr-o secundă între fiecare cameră. Este ca şi cum cel de-al doilea avion al nostru ar fi apărut de nicăieri printr-un plan vertical imobil. Înainte de plan, furtuna, după ce a traversat-o, cerul albastru. Conform sateliţilor noştri de observaţie, acest plan se găsea la 10 martie exact la 42° 8 50” N 65° 25 9” V, dar avionul a reapărut astăzi puţin mai la sud-vest, şi sunt aproximativ 60 de kilometri între ele.

— Ce concluzii tragi, Mitnick?

— Cine, eu? Niciuna, absolut niciuna. Sunt nişte date în plus care să fie prelucrate de capetele luminate de la Princeton, a spus el, întorcându-se către cei doi matematicieni.

— A funcţionat cam ca o fotocopie, da, o scanare într-o parte, o imprimare în altă parte, ca o foaie care iese din aparat? întreabă Tina Wang.

Mitnick ezită. Ideea i s-a părut prea absurdă ca să o

sugereze.

Revine tăcerea. Aparatele de aer condiţionat nu sunt încă instalate şi în aer domneşte o căldură umedă. Un 9 9

mesaj face să vibreze telefonul mobil al bărbatului de la Securitatea Naţională, care citeşte şi oftează:

— Preşedintele Statelor Unite cere ca NSA să verifice 9

dacă, în ziua de 10 martie, nu s-a aflat lângă coastele noastre atlantice vreo navă rusă sau chineză, care să fi efectuat un experiment de călătorie în timp…

Pe generalul Silveria îl cuprinde o demoralizare enervantă. Îşi sprijină capul de geam, se uită la hangarul scăldat într-o lumină crudă.

— Dar de unde a venit acest avion? oftează Silveria. Aveţi cu siguranţă o teorie, profesore Wang? Un profesor fără teorie este ca un câine fără purici.

— Îmi pare rău, în momentul acesta, nu am niciun purice.

— Sperăm să fie aici toată lumea în patruzeci şi opt de ore, continuă Silveria, inclusiv pasagerii de origine străină care s-au întors în ţările lor începând cu 10 martie. Până atunci, faceţi rost de o explicaţie.

— Trebuie să îmbogăţim echipa ştiinţifică, sugerează Adrian. Fizică cuantică, astrofizică, biologie moleculară… Echipa ar trebui să fie la faţa locului până în zori.

— În treizeci de minute, continuă Tina Wang, vă oferim o listă de oameni de ştiinţă. Doi sau trei filosofi, de asemenea.

— I-auzi! De ce? întreabă Silveria.

— Şi de ce, mă rog, să fie oamenii de ştiinţă întotdeauna singurii treziţi noaptea?

Silveria ridică din umeri.

— Nu staţi pe gânduri la niciun nume, am autoritatea deplină de a răpi oricare Premiu Nobel prezent pe teritoriul ţării. Expresia exactă este „pentru a-i solicita să coopereze la cererea expresă a preşedintelui Statelor Unite”.

— Găsiţi-ne şi o sală de ipoteze: o cameră de lucru colectiv, foarte mare, cu o mulţime de spaţii separate, mai multe mese, fotolii, canapele, table negre, cretă, ei bine, vedeţi voi…

— Tablele vor fi albe şi interactive, vă convine? spuse Silveria, fără nici cea mai mică urmă de ironie în glas.

— Şi, de asemenea, pastile împotriva somnului.

— Veţi fi îndopaţi cu modafinil. Avem sute de cutii…

— Avem nevoie de o specialistă în probleme de continuitate în spaţiu şi de teoria graficelor, îndrăzneşte Adrian.

— De ce „o”? Aveţi pe cineva în minte?

Adrian are pe cineva în minte.

— Profesorul Harper, de la Princeton. Meredith Harper. Cu câteva ore în urmă, noi… tocmai discutam despre… topoii lui Grothendieck în geometrie.

— Trimit imediat un vehicul militar să o caute. Este… de încredere? în materie de securitate naţională?

9

— Absolut. Mai ales că e englezoaică. E vreo problemă? Generalul Silveria pare nesigur.

— Oricum sunt treisprezece englezi în blestematul ăsta de avion. Atâta timp cât nu e rusoaică, chinezoaică sau franţuzoaică… Şi, oricum, vom colabora cu serviciile 9 9 7 7

britanice.

— Şi un aparat de cafea, unul adevărat, care face espresso, adaugă Adrian Miller.

— Nu cereţi imposibilul, se strâmbă generalul.

Cu puţin înainte de ora 23, în colţul de nord al hangarului se ridică un vârtej de fum cenuşiu, o simplă volută la început, dar care se înnegreşte şi se îngroaşă. O voce de bărbat strigă: „Foc!”, şi un val de panică se răspândeşte prin mulţime: pasagerii se reped spre uşile închise, îi îmbrâncesc pe soldaţii care îi păzesc, echipele de securitate se înghesuie să le sară în ajutor.

Focul a fost înăbuşit rapid, iar Silveria a apucat un

microfon.

— Sunt generalul Patrick Silveria. Vă rog să nu vă panicaţi. Am să cobor să vă dau explicaţiile cuvenite.

Din încăpere se ridică un vuiet.

— Ce aveţi de gând să le spuneţi acestor oameni? întreabă Tina Wang, în timp ce ofiţerul se pregăteşte să coboare de pe platformă. Vă sfătuiesc să nu le spuneţi că toţi au deja un duplicat pe undeva şi că n-au ce dracu' să caute pe Terra…

— Voi improviza. Până la urmă, cine ştie ce facem cu toţii pe planeta asta futută?

În timp ce, la microfonul din faţa a două sute de pasageri, Silveria se lansează în explicaţii false, vorbind despre securitate naţională, piraterie, sănătate publică, soldaţii examinează pagubele: focul s-a aprins sub o canapea şi s-a răspândit imediat în tot cortul. Un act voluntar.

La 30 de metri distanţă, o uşă îngustă de metal care dă spre exterior a fost forţată cu un levier. În timpul panicii, soldaţii care o păzeau au slăbit supravegherea. Peste zece minute se constată că gardul care înconjoară baza a fost rupt pe o suprafaţă de cinci metri, spulberat de un vehicul. De culoare gri, după cum indică urmele de vopsea; dar parcarea, aflată nu departe de hangar, de unde a fost cu siguranţă furată maşina, găzduieşte mai mult de trei sute de astfel de modele.

Un pasager a fugit şi a dispărut în noapte.

La miezul nopţii, lista echipei multidisciplinare este alcătuită: Premii Nobel, Premii Abel, medalii Fields, laureaţi sau potenţiali. O jumătate de oră mai târziu, FBL-ul începe să sune la uşi, întrerupând orice activitate nocturnă, cel mai frecvent somnul. „Cererea expresă a preşedintelui Statelor Unite" şi girofarurile care străpung noaptea au efect. Şi nici nu se face bine ora unu dimineaţa când un întreg balet de maşini, elicoptere şi avioane transportă oamenii de ştiinţă către baza McGuire.

Meredith este şi ea acolo, poate fi recunoscută după

parfumul de vodcă şi pastă de dinţi. Evident, a fost smulsă din pat, iar, când Adrian se lansează într-o prezentare – confuză – a situaţiei, furia i-a dispărut de mult. îl ascultă, încruntându-se, privind mulţimea de jos, fără să scoată o vorbă. Adrian este surprins:

— Nu-mi pui nicio întrebare?

— Ai vreun răspuns?

Adrian clatină din cap, nedumerit, şi îi dă o pastilă de modafânil. Ca să nu adoarmă, vrea el să adauge, dar ea o şi înghite fără să protesteze.

— Ar fi trebuit să-mi spui că eşti agent secret, Adrian.

— Asta… nu e vorba chiar despre asta. Ăăă… Haide, te duc în sala de comandă.

— Gata, gata. Matematician la Princeton, ce acoperire ciudată pentru un spion…

Când Adrian împinge uşa, Meredith rămâne perplexă în faţa peisajului.

— O, Adrian, îmi place, şoptește ea, suntem în *Doctor Strangelove*".

Pe ecrane, fiecare nouă dată confirmă imposibilul. Avionul de pe pistă este, din toate punctele de vedere, identic cu acel 787 care a aterizat pe 10 martie. Desigur, aeronava a fost reparată, bineînţeles că pasagerii au îmbătrânit: în aceeaşi seară, la Chicago, se sărbătoresc cele şase luni ale unui bebeluş care în hangar este un nou-născut urlător, de două luni. În cele 106 zile care separă cele două aterizări, dintre cei 230 de pasageri şi treisprezece membri ai echipajului, o femeie a născut şi doi bărbaţi au murit. Dar, genetic, sunt aceiaşi indivizi. Silveria face bilanţul într-un comitet restrâns şi nu le dă nicio atenţie» matematicienilor.

— Interogatoriile?

1 Comedia neagră *Dr. Strangelove sau cum am învăţat să nu-mi mai fac griji şi să iubesc bomba* (1964), în regia lui Stanley Kubrick, este o satiră la adresa Războiului Rece.

— Îmbogăţim chestionarul dezvoltat de profesorii

Wang şi Miller, răspunde Jamy Pudłowski, femeia de la Operaţiuni psihologice. Introducem detalii greşite, pentru a provoca reacţii care vor valida identităţile. Pentru început, numele pasagerilor trebuie să rămână secrete.

Bărbatul de la NSA îşi agită din nou tableta.

— Monitorizăm reţelele sociale, cu alerte pentru cuvinte-cheie de la „Boeing" la „McGuire". Când criza va exploda, putem identifica emiţătorii şi putem limita diseminarea informaţiilor. Dar nu suntem în China sau în Iran, ca să putem bloca internetul. Până în prezent, o singură pagină, cea a unui soldat de la bază, menţionează această aeronavă şi 9 9

am şters-o. Slavă Domnului… 9

— Din moment ce vorbim despre Dumnezeu… spune Pudłowski.

Cuvântul „Dumnezeu" are calitatea de a crea tăcere. Femeia de la FBI clatină din cap şi, la lumină, în părul ei alb se zăreşte o cordeluţă subţire, neagră.

— Ei bine… Dumnezeu ar putea fi o problemă în sine. La noi în ţară, ca şi în multe altele, se vorbeşte despre intervenţia lui Dumnezeu. Sau a diavolului. Nu vom putea opri puseurile de superstiţie, actele necugetate ale iluminaţilor. Am luat iniţiativa de a convoca un consiliu de lideri spirituali ai tuturor cultelor. Consilierii religioşi ai preşedintelui sunt toţi evanghelişti; nu ar fi bine să fim criticaţi pentru că ne limităm doar la ei. La bordul acestui avion sunt creştini, musulmani, budişti… Timpul nu ne este aliat, iar religia este imprevizibilă prin natura ei.

— Aveţi mână liberă, Jamy, spune generalul. Cu bugetul său de nouă miliarde de dolari, Biroul dumneavoastră ar trebui să reuşească să încropească ceva.

— Şi, pentru francezi, ceilalţi europeni, chinezi şi toţi ceilalţi… ce facem? întreabă Mitnick. Îi înştiinţăm pe ambasadori?

— Să le spui că îi reţinem ilegal pe cetăţenii lor? Nu vom face nimic. Vom aştepta o hotărâre din partea preşedintelui. Altceva?

Din fundul camerei, Adrian ridică un deget, timid.

— Pentru a distinge oamenii din primul avion, aterizat în martie, de cei din de-al doilea, avem nevoie de un cod: unu şi doi? Alfa şi beta? Culori: albastru şi verde,» albastru şi roşu?

— Tom şi Jerry? Stan şi Bran? sugerează Meredith.

— Idei grozave, dar nu, decide Silveria. Să simplificăm: March pentru primul, care a aterizat în martie, June, pentru cel din iunie.

Timpul este esenţial, Blake ştie asta. Cincisprezece minute în hangar îi sunt suficiente pentru a exploata o breşă în dispozitivul de securitate, să scape, încă şapte minute ca să conducă spre New York un Ford F vechi, cel mai bun vehicul de teren, pe care l-a împrumutat din parcarea bazei. Întotdeauna să vă luaţi un singur rucsac ca bagaj. Desigur, nu le-a dat însoţitorilor de zbor telefonul mobil de unică folosinţă cum

părat la Paris, evident că a evitat testul ADN. Soseşte la New York la ora două dimineaţa, aruncă într-o pubelă paşaportul australian de la sosire, abandonează maşina pe o stradă întunecată, curăţă toate urmele de pe volan, de pe scaun, înainte de a-i da oricum foc, pentru mai multă siguranţă.

Este o noapte obişnuită de vară, chiar caniculară, iar Blake, care descoperă stupefiat într-un ziar data de 24 iunie, găseşte că cel puţin temperatura are o logică. Într-o cafenea nonstop din Manhattan, parcurge ştirile din ultimele luni. Află astfel că în Quogue, pe 21 martie, un anume Franck Stone a fost asasinat; cineva şi-a respectat contractul. Vrea să-şi verifice conturile bancare secrete, dar codurile au fost schimbate. Intră pe pagina de Facebook a restaurantului său parizian, apoi pe cea a Florei. Într-o fotografie postată pe 20 iunie, un bărbat care arată ca el îşi ţine fiica pe genunchi şi are un bandaj pe frunte, iar Flora a scris: „Poneiul, acest prădător feroce”. Îşi examinează propria frunte: fără cicatrici, fără vânătăi. Pentru o clipă, ca explicaţie banală şi lipsită de temei,

Blake s-a gândit la amnezie. Acum nu mai este o opţiune.

Pragmatismul câştigă, ca întotdeauna. Trebuie să se mobilizeze: ia un taxi pentru JFK, apoi cumpără în numerar şi sub o nouă identitate un bilet la primul zbor spre Europa. New York-Bruxelles decolează la 6: 15. Sâmbătă, la nouă seara, se va întoarce pe pământ european, unde un autobuz pleacă în fiecare oră spre Paris. Blake are la dispoziţie ore întregi ca să doarmă şi, dacă nu, să încerce să înţeleagă sau cel puţin să se gândească.

ŞAPTE INTERVIURI

Fragmente din interviul cu David Markle

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42

Convorbire efectuată de: Ofiţer Charles Woodworth, Psy Op., SOC.

Dată: 25/06/2021 / Oră: 00: 12 AM / Loc: McGuire Airbase, US Army

Nume: Markle / Prenume: David Bernard *I* Cod: June Data naşterii: 12/01/1973 (48 de ani) / Naţionalitate: USA Post Echipaj: Comandant de bord / locul: 1

Ofiţer CW: Ziua a doua, ora 12: 12. Bună ziua, co9 7 7

mandante Markle, sunt ofiţerul Charles Woodworth, Special Operation Command, US Army. Sunteţi David Bernard Markle, născut la 12 ianuarie 1973, în Chicago, Illinois. Cu permisiunea dvs., întreaga noastră conversaţie este înregistrată şi urmărită de NSA.

DBM: De acord. M-am născut în Peoria, nu în Chicago.

Ofiţer CW: Vă mulţumim pentru clarificare. V-aţi început cariera la Delta Airways, în 1997. V-aţi alăturat companiei Air France în martie 2003. Aţi petrecut trei ani pe distanţe scurte pe Airbus A319/320/321, apoi pe avioane de cursă lungă, pe A330/340, şi acum sunteţi pe Boeing B787. Exact?

DBM: Da.

Ofiţer CW: Comandant Markle, putem să ne întoarcem la ultimul zbor, să descriem norul cumulonimbus

şi să revenim la turbulenţe, vă rog?

DBM: La aproximativ 16: 20, ora New York-ului, la sud de Noua Scoţie, a trebuit să traversăm un nor cumulonimbus, nemarcat în buletinul meteo, un monstru, pe un front larg. Am urcat la peste 15.000, ceea ce era neobişnuit pentru luna martie. Am căzut – după părerea mea, la o mie de metri – într-un unghi de cel puţin 25 de grade. Ne-am izbit de un perete de grindină, ne-am redresat şi, după cinci până la şase minute, am ieşit din cumulonimbus violent, într-un cer senin.

Ofiţer CW: Când eraţi în Peoria, aţi mers la şcoala primară?

DBM: Poftim?

Ofiţer CW: V-aş fi recunoscător să-mi răspundeţi la întrebare, vă rog, comandante Markle. Vă amintiţi numele acelei scoli?

DBM: Kellar Primary School. O să vă uitaţi încontinuu pe tableta aia?

Ofiţer CW: Acesta este protocolul: întrebările sunt deliberat de natură personală. Răspunsurile pe care le daţi sunt validate direct. Vă amintiri numele învăţătorului?»

DBM: A fost acum mai bine de patruzeci de ani. Ah, da… doamna Pratchett.

CW: Mulţumesc, comandante. […] În timpul liber sunteţi pictor, muzician?

DBM: Nu.

Ofiţer CW: Când aţi ieşit din nor, aţi simţit vreo tulburare, indispoziţie?

DBM: Nu.

Ofiţer CW: Auziţi sunete persistente, plăcute, melodice în urechi?

DBM: Nu.

Ofiţer CW: Aveţi dureri de cap, migrene?

DBM: Nu.

Ofiţer CW: Iritării ale ochilor, ale sinusurilor?

DBM: Da, mi se mai întâmplă. Ce este cu aceste

întrebări?

Ofiţer CW: Urmez doar un protocol, comandante Markle. Aveţi mâncărimi, arsuri pe faţă?

DBM: Nu.

Ofiţer CW: O recunoaşteţi pe tânăra din fotografia pe care tocmai am primit-o şi care apare pe ecranul din faţa dumneavoastră?

DBM: Aşa cred, da.

Ofiţer CW: Puteţi să-mi spuneţi numele ei?

DBM: Cred că este doamna Pratchett.

Ofiţer CW: Este Pamela Pritchett, nu Pratchett, acum * cincizeci de ani. Acum are 84 de ani şi încă locuieşte în Peoria.

DBM: Aş dori să-l contactez pe superiorul dumneavoastră. Şi suna-ţi-o pe soţia mea, trebuie să fie îngrozitor de îngrijorată.

Ofiţer CW: În curând, comandante Markle. Aţi făcut recent investigaţii medicale? […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 00: 43

Fragmente din interviul cu André Vannier

Confidenţialitate: Top secret *I* Protocol: nr. 42 Convorbire efectuată de: Lt. Terry Klein, Psy Op., SOC. Dată: 25/06/2021 / Oră: 7: 10 AM / Loc: McGuire Airbase.

US Army

Nume: Vannier / Prenume: André Frédéric / Cod: June Data naşterii: 13/04/1958 (63 de ani) / Naţionalitate: Franţa Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: K02

Ofiţer TK: Ziua 2, ora şapte şi zece. Bună ziua, sunt ofiţerul Terry Klein, Special Operation Command, US Army. Sunteţi domnul André Vannier, născut pe 13 aprilie 1958 la Paris?

AFV: Da.

Ofiţer TK: Domnule Vannier, din motive de securitate, înregistrez conversaţia noastră.

AFV: Aş vrea să-mi avertizez partenerul. Avem un şantier în New York. Trebuie să-l anunţ despre reţinerea mea aici.

Ofiţer TK: Nu vă pot promite nimic chiar acum, domnule Vannier.

AFV: Bine, atunci vă cer să contactaţi Quai d'Orsay.

Ofiţer TK: Care Kay, domnule Vannier?

AFV: Ministerul francez al Afacerilor externe. Şi între→

baţi-l pe şeful vostru de la Special Operation Command, el îl cunoaşte sigur pe Armand Mélois.

Ofiţer TK: Transfer informaţiile. Îmi puteţi descrie călătoria şi mai ales turbulenţele? […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 7: 25

Fragmente din interviul cu Sophia Kleffman

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42

Convorbire efectuată de: Lt. Mary Tamas, Psy Op., SOC. Dată: 25/06/2021 / Oră: 8: 45 AM / Loc: McGuire Airbase.

US Army

Nume: Kleffman / Prenume: Sophia Taylor / Cod: June Data naşterii: 13/05/2014 (7 ani) / Naţionalitate: USA Pasager: cabina 1 Economy class / Loc: F_3

Ofiţer MT: Este ora nouă şi un sfert dimineaţa, ziua 2. Bună, Sophia, mă numesc Mary, sunt ofiţer al forţelor de securitate. Te simţi bine în această dimineaţă?

STK: Da, doamnă.

Ofiţer MT: Ştii ceva, poţi să-mi spui Maria. Ai reuşit să dormi? Ai luat micul dejun?

STK: Da.

Ofiţer MT: Trebuie să mănânci bine. Ieri aţi avut un»

zbor foarte obositor. O să-ţi pun câteva întrebări şi voi nota toate răspunsurile tale pe tableta din faţa mea. Şi înregistrez întreaga noastră conversaţie. Eşti de acord, Sophia?

STK: Am făcut ceva rău?

Ofiţer MT: Deloc, Sophia, nu-ţi face griji. După aceea, mergem amândouă să vedem jocurile care au fost instalate în această noapte, pentru că sunteţi aproape treizeci de copii aici. Şi, de asemenea, poţi vedea şi desene animate.

Bine?

STK: Da. Aş putea să mă joc pe un iPad? Am unul, dar mi-a fost luat.

Ofiţer MT: Ţi-l vom da în curând înapoi. Câţi ani ai, Sophia?

STK: Am şase ani, voi avea şapte peste două luni.

Ofiţer MT: O, grozav. În ce zi, mai precis?

STK: Treisprezece mai.

Ofiţer MT: Şi treisprezece mai este peste două luni?

STK: Da.

Ofiţer MT: Ce cadou ţi-ai dori?

STK: O altă broască. Pentru ca Betty să nu mai fie aşa de singură.

Ofiţer MT: Cine este Betty?

STK: Broasca mea. Mă aşteaptă acasă.

Ofiţer MT: O să-ţi arăt o fotografie făcută de mama ta, îţi recunoşti casa?

STK: Da…

Ofiţer MT: Îmi poţi spune cine este în imagine?

STK: Da, sunt prietenii mei de la şcoală, ea este Jenny, el, Andrew, Sarah…

Ofiţer MT: Da, Sophia. Vezi, notez tot ce-mi spui, e important. Este o petrecere de ziua ta de naştere, poţi să numeri lumânările aprinse pe tort?

STK: Da… număr şapte lumânări.

Ofiţer MT: Mulţumesc, Sophia. Probabil că te-ai simţit foarte rău în avion?

STK: O, da, se mişca foarte mult.

Ofiţer MT: Ţi se pare că auzi muzică uneori?

STK: Nu, doamnă.

Ofiţer MT: Spune-mi Mary, Sophia. Dar ai dureri de cap uneori?

STK: Nu, nu prea mult.

STK: Nici nu te înţeapă ochii?

STK: Deloc.

Ofiţer MT: Cu atât mai bine. Nici pielea feţei, obrajii

sau fruntea nu te mănâncă?

STK: Nu.

Ofiţer MT: Călătoreai cu mami şi cu fratele tău mai

mic, Liam?

STK: El e fratele meu mai mare.

Ofiţer MT: Da, îmi pare rău, m-am înşelat. Şi tati nu e cu voi?

STK: Nu. A rămas în Europa.

Ofiţer MT: Aţi petrecut o vacanţă frumoasă în Europa?

STK: Da. Nu am făcut nimic rău?

Ofiţer MT: Nu, Sophia, absolut nimic. Tati e în armată, nu-i aşa?

STK: Da. Nici el nu a făcut nimic rău?

Ofiţer MT: Nici pomeneală, Sophia. Haide, nu plânge. Ia batista asta. Nu trebuie să te îngrijorezi niciun pic. Vrei să o rog pe mami să vină să vorbească cu noi?

STK: Nu.

Ofiţer MT: Uite, am adus creioane şi foi de hârtie. Îţi place să desenezi, Sophia? Vrei să-mi faci un desen?

STK: Ce trebuie să desenez?

Ofiţer MT: Ce vrei tu, Sophia.

Întreruperea interviului din 25/06/2021, la ora 9: 02 Reluarea interviului din 25/06/2021, la ora 9: 09

Ofiţer MT: Mulţumesc mult, Sophia. Este un desen frumos. Ai desenat totul numai cu negru. Ai văzut că erau şi markere colorate?

STK: Da.

Ofiţer MT: Cine este omul foarte înalt de acolo?

STK: El este tati.

Ofiţer MT: Şi alături, cine este?

STK: Sunt eu.

Ofiţer MT: Tu eşti toată mâzgălită. De ce?

STK: (*tăcere*)

Ofiţer MT: Asta e gura ta?

STK: (*dă din cap*)

Ofiţer MT: Şi mami nu este şi ea aici?

STK: Nu.

Ofiţer MT: Vrei să îmi mai vorbeşti despre desenul tău, Sophia? Şi voi mai ruga şi o altă doamnă să vină cu mine, să te asculte, dacă vrei şi tu. Vrei, Sophia?

STK: Da. […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 9: 19

*

Fragmente din interviul cu Joanna Woods

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42

Convorbire efectuată de: Lt. Damian Hepstein, Psy Op., SOC. Dată: 25/06/2021/ Oră: 7: 23 AM / Loc: McGuire Airbase, US Army

Nume: Woods / Prenume: Joanna Sarah / Cod: June Data naşterii: 04/06/1987 (34 de ani) / Naţionalitate: USA Pasager: cabina Clasa I / Loc: D_2

Ofiţer DH: Ziua 2, ora şapte douăzeci şi trei. Bună ziua, doamnă Woods, sunt locotenentul Damian Hepstein, Special Operation Command, US Army. Conversaţia noastră este înregistrată, cu permisiunea dumneavoastră.

JSW: Ei bine, nu v-o dau.

Ofiţer DH: Doamnă Woods, refuzul de a coopera într-un context de securitate naţională va fi considerat un >

act suspect. Sunteţi Joanna Woods, născută în ziua de 4 iunie 1987, la Baltimore?

JSW: Locotenente Hepstein, sunt protejată împotriva detenţiei arbitrare de către cel de-al patrulea amendament. Vreau să pot suna la biroul meu.

Ofiţer DH: Vă pot asigura că situaţia justifică măsurile restrictive de deplasare la care sunteţi supusă.

JSW: Locotenente Hepstein, niciun judecător nu a semnat o cerere de încarcerare sau, în caz contrar, arătaţi-mi-o. Nu putem fi reţinuţi aşa, este un caz de *habeas corpus*.

Ofiţer DH: Înţeleg, doamnă Woods, dar totul vă va fi explicat în următoarele ore.

JSW: Adun dovezi pentru acţiuni colective federale şi

chiar internaţionale. Patruzeci şi şapte de pasageri au acceptat deja ca firma mea să îi reprezinte...

Ofiţer DH: Este dreptul dumneavoastră. Pot să vă pun câteva întrebări, doamnă Woods?

JSW: Nu cred, nu. Şi aş vrea să-l întâlnesc pe superiorul dumneavoastră. [...]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 07: 27

Fragmente din interviul cu Lucie Bogaert

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42 Convorbire efectuată de: Lt. Francesca care, Psy Op., SOC. Dată: 25/06/2021 / Oră: 7: 52 AM / Loc: McGuire Airbase.

US Army

Nume: Bogaert / Prenume: Lucie / Cod: June

Data naşterii: 22/01/1989 (32 de ani) / Naţionalitate: Franţa

Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: K03

Ofiţer FC: Ziua 2, şapte cincizeci şi doi. Bună ziua, sunt ofiţerul Francesca care, Special Operation Command, US Army. Aveţi nevoie de un interpret, doamnă Bogaert?

LB: Nu.

Ofiţer FC: Doamnă Bogaert, conversaţia noastră este înregistrată, din motive de securitate. Înţelegeţi ce zic?

LB: Vorbesc engleză, tocmai v-am spus.

Ofiţer FC: Sunteţi Lucie Bogaert, născută în ziua de 22 ianuarie 1989, la Lyon?

LB: Unde? Nu. Nu la Lyon. În Montreuil.

Ofiţer FC: Vă mulţumim pentru clarificare. Care este motivul prezenţei dumneavoastră pe teritoriul Statelor Unite, doamnă Bogaert?

LB: Un motiv personal... Doamnă, am un băieţel de zece ani, trebuie neapărat să-l sun. Mi s-a refuzat returnarea telefonului.

Ofiţer FC: Îmi pare rău, îl veţi putea contacta foarte repede.

LB: Ar fi trebuit să-l sun ieri. Sigur e îngrijorat. Aveţi copii, doamnă?

Ofiţer FC: Nu vă enervaţi, doamnă Bogaert.

LB: Nimeni nu ne spune nimic. Suntem reţinuţi de ore întregi…

Ofiţer FC: Trebuie să vă pun o serie de întrebări.

LB: Promiteţi-mi că îl veţi înştiinţa pe Louis. Iată numărul de telefon.

Ofiţer FC: Bine, doamnă Bogaert. Puteţi să-mi vorbiţi despre călătoria dumneavoastră? Şi să-mi descrieţi momentul turbulenţelor? […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 7: 59

Fragmente din interviul cu Victor Miesel

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42

Convorbire efectuată de: Ofiţer Frederic Kenneth White, Psy Op., SOC.

Dată: 25/06/2021/ Oră: 8: 20 AM / Loc: McGuire Airbase, US Army

Nume: Miesel/ Prenume: Victor Serge / Cod: June

Data naşterii: 3/06/1977 (44 de ani) / Naţionalitate: Franţa 9

Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: L08

Ofiţer FKW: Ziua 2, ora opt şi douăzeci. Domnule Miesel, sunt ofiţerul Fredric Kenneth White, Special Operation Command, US Army. Din motive de securitate, cu permisiunea dumneavoastră, conversaţia noastră este înregistrată. Sunteţi Victor Serge Miesel, născut în ziua de 3 iunie 1977, în Lorient, Franţa?

VSM: M-am născut în Lille, nu în Lorient.

Ofiţer FKW: Vă mulţumim pentru clarificare, domnule Miesel.

VSM: Îmi puteţi explica ce se întâmplă?

Ofiţer FKW: Îmi pare rău. Care este motivul prezenţei dumneavoastră pe teritoriul Statelor Unite?

VSM: Am venit să ridic un premiu de traducere pentru un roman.

Ofiţer FKW: Sunteţi traducător? Văd că sunteţi autor. 9 9 9

VSM: Eu… scriu şi romane, nuvele. Şi în orice caz, o 9 7 9 7

traducere este o operă, traducătorii sunt autori. Oricum…

De ce îmi puneţi aceste întrebări?

Ofiţer FKW: Îmi puteţi descrie călătoria dumneavoastră şi mai ales turbulentele? 9 9

VSM: Avionul a plonjat, am fost foarte zguduiţi, zgomotul a fost înfiorător, am crezut cu toţii că vom muri şi *»

totul s-a oprit brusc. Cam asta a fost.

Ofiţer FKW: Lucraţi chiar acum la o carte?

VSM: Eu… eu traduc un roman fantastic al unui autor american, o poveste cu vampiri adolescenţi…

Ofiţer FKW: Dar lucraţi la o carte mai personală, o carte intitulată *Anomalia*?

VSM: *Anomalia*? Nu. Ce-i cu întrebarea asta?

Ofiţer FKW: Domnule Miesel, pictaţi, faceţi muzică?

DBM: Nu.

Ofiţer FKW: Percepeţi sunete persistente, plăcute, melodice?

VSM: Nu.

Ofiţer FKW: Aveţi dureri de cap, migrene?

VSM: Nu.

Ofiţer FKW: Iritării ale ochilor, ale sinusurilor?

9 9 7

VSM: Dar… faceţi glume cu mine! Vă credeţi în *întâlnire de gradul trei*?

Ofiţer FKW: Nu înţeleg, domnule Miesel.

DBM: Am văzut filmul lui Spielberg de douăzeci de ori, îl ştiu pe dinafară: îmi puneţi întrebările pe care François Truffaut i le pune lui Richard Dreyfus, cuvânt cu cuvânt. Cine este idiotul care a scris acest test?

Ofiţer FKW: Nu ştiu despre ce vorbiţi. Acesta este protocolul de apărare naţională pentru situaţia de faţă.

VSM: Care situaţie? Credeţi că am întâlnit extrate

restri? Şi acum o să mă întrebaţi dacă am iritării,

arsuri solare pe frunte şi pe obraji?

Ofiţer FKW: Aăă… Da… Deci, aveţi mâncărimi sau — >

arsuri pe faţă? […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 8: 53

Fragmente din interviul cu Femi Ahmet Kaduna, zis Slimboy

Confidenţialitate: Top secret / Protocol: nr. 42

Convorbire efectuată de: Charles Woodworth, Psy Op., SOC. Dată: 25/06/2021 / Oră: 9: 08 AM / Loc: McGuire Airbase.

US Army

Nume: Kaduna / Prenume: Femi Ahmet / Cod: June

Data naşterii: 19/11/1995 (25 de ani) / Naţionalitate: Nigeria

Pasager: cabina 2 Economy class / Loc: N04

Ofiţer CW: Ziua 2, ora nouă şi 8 minute. Domnule Kaduna, sunt ofiţerul Charles Woodworth, Special Operation Command, US Army. Sunteţi Femi Ahmed Kaduna, v-aţi născut pe 19 noiembrie 1995, în Ibadan, Nigeria.

FAK: Da. În Lagos. Nu în Ibadan.

Ofiţer CW: Care este motivul pentru care aţi venit în Statele Unite, domnule Kaduna?

FAK: Toată lumea îmi spune Slimboy. Sunt solistul unei trupe. Ceilalţi muzicieni au sosit ieri. Mâine cântăm la New York. Nu mă puteţi reţine aşa.

Ofiţer CW: Înţeleg, domnule Kaduna.

FAK: Slimboy.

Ofiţer CW: Care este data concertului dumneavoastră, Slimboy?

FAK: Mâine, v-am spus. La ora zece seara, la Mercui, Lounge.

Ofiţer CW: Adică? Data?

FAK: 12 martie…

Ofiţer CW: Vă voi pune o melodie: *Yaba Girls*. Puneţi-vă casca, vă rog.

Întreruperea interviului din 25/06/2021, la ora 9: 15 Reluarea interviului din 25/06/2021, la ora 9: 19

Ofiţer CW: Cunoaşteţi această melodie?

FAK: Nu. Nu e rea deloc. *Yaba Girisi* Yaba e un cartier din Lagos. E o formaţie nigeriană? Ce ciudat, nu-mi spune nimic.

Ofiţer CW: Domnule Kaduna, percepeţi în mod repetat sunete plăcute, melodice?

FAK: Evident, sunt muzician. […]

Sfârşitul interviului din 25/06/2021, ora 10: 07

DESCARTES 2.O

Vineri, 25 iunie 2021, sala de ipoteze, Mc*Guire Aire Force Base*

Oamenii obosiţi sunt certăreţi. Oamenii epuizaţi sunt mult mai puţin. Este şase dimineaţa când Adrian, Tina şi primii lor douăzeci de experţi se instalează într-o cameră de comandă. La şapte, în ritmul elicopterelor care îi transportă spre McGuire, sunt deja patruzeci. Canapelele, tablele interactive sunt montate, un soldat instalează espressorul.

Un minut este suficient pentru a expune situaţia. Urmează zece minute de întrebări, iar Tina şi Adrian se mulţumesc să repete incredibilul: oamenii din hangar sunt aceiaşi cu cei care au aterizat deja cu o sută şase zile mai devreme, în acelaşi avion. Dialogul dintre Adrian Miller şi Riccardo Bertoni – nominalizat la Premiul Nobel pentru fizică pentru cercetarea sa asupra materiei întunecate – rezumă situaţia:

— Vă bateţi joc de noi, profesore Miller?

— Aş vrea eu.

La nouă dimineaţa, în timp ce Tina Wang continuă să anime întâlnirile interdisciplinare în sala de ipoteze, Adrian se întoarce la Task Force. Meredith îl însoţeşte, împreună cu un tip înalt, suplu, cu păr cenuşiu, des şi cu ochi de un albastru-otel. Silveria desemnează un ecran de teleconferinţă,» pe care se afişează feţe cunoscute:

— Profesore Miller, preşedintele Statelor Unite este

în direct, de la Rio, precum şi ministrul Afacerilor externe şi cel al Securităţii naţionale.

— Acest fenomen este extraordinar, domnule preşedinte, începe Adrian, dregându-şi vocea, dar, aşa cum a spus Arthur C. Clarke, orice tehnologie suficient de avansată nu se distinge de magie. Am ajuns la zece ipoteze, şapte sunt nişte bagatele, trei ne reţin atenţia, dintre care una a primit validarea majorităţii. Să începem cu cea mai simplă.

— Vă rog, spune Silveria.

— „Gaura de vierme”. O voi lăsa pe specialista în topologie Meredith Harper să v-o expună.

Meredith apucă de pe birou un creion negru şi o foaie de hârtie pe care o împătureşte în două. Are impresia clară că joacă scena pedagogică într-un film ştiinţifico-fantastic cu buget foarte mic, dar ce contează?

— Mulţumesc, Adrian. Să presupunem că spaţiul se poate plia ca o foaie de hârtie… dar la o dimensiune care nu ne este accesibilă, care nu este niciuna dintre cele trei pe care le cunoaştem. Dacă universul nostru este bine guvernat de teoria corzilor, acesta este un hiperspaţiu cu zece, unsprezece sau douăzeci şi şase de dimensiuni. În acest model, fiecare particulă elementară este o coardă mică, ce vibrează diferit de celelalte, cu dimensiuni înfăşurate pe ele însele. Mă urmăriţi?…

Preşedintele american rămâne cu gura căscată, asemănându-se izbitor cu un peşte mare, cu perucă blondă.

— Deci, odată ce spaţiul este pliat, facem o „gaură”…

Meredith Harper străpunge foaia cu vârful creionului şi trece degetul arătător prin gaură.

— …şi ne putem deplasa foarte uşor dintr-un punct din spaţiul nostru tridimensional în alt punct. Este ceea ce numim un pod Einstein-Rosen, o gaură de vierme Lorentz cu masă negativă…

— Înţeleg, spune preşedintele Statelor Unite,

încruntându-se.

— …care respectă legile fizicii clasice. Nu depăşim limita vitezei luminii în spaţiul nostru einsteinian. Dar, prin deschiderea unui vortex în hiperspaţiu, se poate călători între galaxii într-o fracţiune de secundă.

— E o idee obişnuită în romane, spune Adrian, care consideră că Meredith este prea abstractă. În *Dune*, a lui Frank Herbert, sau la alţii. Iar ideea este preluată într-un film ca *Interstellar*, al lui Noian. Sau cu nava stelară *USS Enterprise* din *Star Trek*.

— *Star Trek*! L-am văzut, da, exclamă deodată preşedintele.

— De obicei – ei bine, acesta este un mod de a vorbi –, continuă Meredith, traversezi timpul şi spaţiul instantaneu, nu există niciun motiv pentru dedublare. Aici, avem aceste două avioane…

— Este ca şi cum USS Enterprise ar fi apărut în două puncte de spaţiu, se aprinde Miller, cu doi căpitani Kirk, doi Spock, doi…

— Mulţumesc, domnule profesor Miller, spune Silveria, am înţeles… Deci, a doua ipoteză?

— O numim „fotocopiator”, am conceput-o împreună cu Brian Mitnick de la NSA.

Mitnick dă din cap cu mutra studentului bun, mândru că este menţionat.

— După cum ştiţi, continuă Miller, revoluţia bioimprimării a început…

— Mă scuzaţi, fiţi mai clar! îi cere Silveria, care anticipează iritarea prezidenţială şi preia rolul naivului.

— Tipărim în 3D material biologic. Astăzi, într-o oră, fabricăm o inimă umană de mărimea unui şoarece. În zece >

ani, fineţea rezoluţiei s-a dublat, viteza de imprimare, la fel, tot aşa şi volumul obiectelor reproductibile. Dacă continuăm curbele exponenţiale în fiecare dintre aceste domenii şi, fiind conservatori…

— Eu sunt conservator, întrerupe preşedintele, şi Miller se întreabă o clipă dacă nu este o glumă.

— Deci, continuă matematicianul, în mai puţin de două secole, vom putea să scanăm într-o fracţiune de secundă şi să imprimăm la fel de repede un obiect ca acest avion cu o definiţie de ordinul atomului. Dar apar două probleme: prima, unde era imprimanta? A doua, de unde provin materiile prime pentru fabricarea aeronavei şi a pasagerilor?

— Dar, pe bună dreptate… Această imagine a „fotocopiatorului”, intervine Meredith, presupune un original şi o copie. Şi, din copiatorul din biroul nostru, prima care iese întotdeauna este copia.

— Înţeleg, gândeşte Silveria cu voce tare. Avionul „copie” a aterizat pe 10 martie. Iar acesta este „originalul” care tocmai a aterizat. În acest caz, de ce să tratăm diferit membrii celor două grupuri, sub pretextul că primul avion…

— …a ieşit „înainte” din „copiator”, conchide Meredith.

— Aş vrea să aduc în discuţie ultima ipoteză, continuă Miller. A căpătat aprobarea generală, dar este şi cea mai şocantă.

Pe ecran, preşedintele clatină din cap, apoi, încruntându-şi sprâncenele drept dovadă a concentrării, întreabă:

— Vreţi să spuneţi o acţiune a lui Dumnezeu?

— O, nu, domnule preşedinte… Nimeni nu a menţionat o astfel de ipoteză, răspunde Adrian, surprins.

Silveria îşi şterge fruntea.

— Să trecem la a treia, Miller.

— O numim „Ipoteza Bostrom”. Vorbesc despre Nick Bostrom, un filosof care predă la Oxford şi care, la începutul secolului, a propus…

— E foarte demult, oftează preşedintele.

— La începutul *acestui* secol, reia Miller. În 2002,

mai exact. Dau cuvântul lui Arch Wesley de la Universitatea Columbia, care este logician.

Tipul înalt, cu părul vâlvoi, se apropie de o tablă şi desenează o ecuaţie pe ea:

...apoi, se întoarce către ecran, cu un zâmbet cald şi o anumită doză de exaltare:

— Bună ziua, domnule preşedinte. Înainte de a explica această ecuaţie, aş vrea să încep prin a vorbi despre „realitate”. Toată realitatea este o construcţie şi chiar o reconstrucţie. Creierul nostru este închis ermetic în întunericul şi tăcerea

cutiei craniene, deci nu are acces la lume decât prin captatori – ochii, urechile, nasul, pielea noastră: tot ceea ce vedem, mirosim îi este transmis prin cabluri electrice, sinapsele noastre... celulele noastre nervoase, domnule preşedinte.

— Am înţeles, mulţumesc.

— Desigur. Iar creierul reconstruieşte realitatea. Pe baza numărului sinapselor sale, creierul efectuează zece milioane de miliarde de operaţiuni pe secundă. Mult mai puţin decât un computer, dar cu mai multe interconexiuni. Însă, peste câţiva ani, vom reuşi să simulăm un creier uman, iar acest program va ajunge la o anumită conştiinţă. Eric Drexler, specialistul în nanotehnologii, a conceput un sistem de mărimea unui cub de zahăr capabil să reproducă o sută de mii de creiere umane.

— Terminaţi cu miliardele voastre, nu înţeleg nimic, spune preşedintele, şi nici mulţi dintre colegii mei. Continuaţi-vă demonstraţia, vă rog.

— Bine, domnule preşedinte. Vă rog să vă imaginaţi nişte fiinţe superioare a căror inteligenţă este faţă de a noastră ca inteligenţa noastră faţă de cea a unei râme... Urmaşii noştri, poate. Să ne imaginăm, de asemenea, că dispun de computere atât de puternice, încât ştiu să recreeze o lume virtuală în care îşi reînvie fără greşeală „strămoşii” şi le examinează evoluţia, în funcţie de

destinele lor diferite. Cu un computer de mărimea unei mici luni, s-ar putea simula de un miliard de ori istoria omenirii, de la naşterea lui Homo sapiens. Aceasta este ipoteza simulării pe computer…

— Ca în filmul *Matrix*? întreabă preşedintele, pe un ton din care reiese că nu a priceput.

— Nu, domnule preşedinte, răspunde Wesley. În *Matrix*, acestea sunt maşini care exploatează energia corporală a fiinţelor umane reale, sclavi în carne şi oase, înlănţuiri. Îi aduc la viaţă într-o lume virtuală. În ipoteza noastră, este opusul: noi nu suntem fiinţe reale. Credem că suntem oameni când de fapt suntem doar programe. Programe foarte avansate, dar tot programe. La fel ca agentul Smith în *Matrix*, domnule preşedinte. Doar că agentul Smith ştie că este un program.

— Deci, în clipa asta, eu nu-mi beau cafeaua la o masă? Spune Silveria. Ceea ce percepem, mirosim, vedem… ar fi tot simulat? Totul este fals?

— Generale, asta nu schimbă faptul că tocmai beţi o cafea la această masă, continuă Wesley, ci schimbă doar întrebarea din ce sunt făcute cafeaua şi masa. Ar fi uşor: 9 9

lăţimea de bandă senzorială maximă a omului nu este foarte mare: simularea tuturor sunetelor, a imaginilor, a atingerii şi a mirosurilor ar avea un cost neglijabil. Nici mediul nostru nu este prea complicat pentru a fi contrafăcut, totul depinde de nivelul detaliului: „oamenii simulaţi” nu ar observa anomalii în mediul lor virtual, ar avea casa lor, maşina lor, câinele şi chiar computerul lor, atât cât le au.

— Ca în serialul britanic *Black Mirror*, domnule preşedinte, şoptește Adrian Miller…

Preşedintele se încruntă, iar Wesley reia.

— Mai mult, cu cât avansăm în cunoaşterea universului, cu atât ni se pare că se bazează pe legi matematice.

— Cu tot respectul, domnule profesor, îl întrerupe

Silveria, nu s-ar putea să demonstraţi că nu vorbiţi aiurea, printr-un experiment?

— Mă tem că nu, râde Wesley. Dacă inteligenţa artificială care ne simulează vede că un „om simulat” va cerceta lumea microscopică, trebuie doar să ofere suficiente detalii „simulate”. Şi, în cazul unei erori, ar fi suficient să reprogrameze stările „creierelor virtuale” care ar fi remarcat o anomalie. Ba chiar să le dea înapoi cu câteva secunde, cu un simplu *unde*, înţelegeţi, şi să pornească din nou simularea într-un mod în care să evite orice problemă…

— Ceea ce spuneţi este ridicol, explodează preşedintele. Că doar n-oi fi eu vreun soi de Super Mario şi în niciun caz nu o să le explic concetăţenilor noştri că sunt programe într-o lume virtuală.

— Înţeleg, domnule preşedinte. Dar, pe de altă parte, un avion care apare de nicăieri şi este o copie perfectă a altuia, cu tot cu pasageri şi chiar şi cu cea mai mică pată de ketchup de pe mochetă, este, de asemenea, neverosimil. Îmi permiteţi să vă explic această formulă pe care am scris-o?

— Daţi-i drumul, cedează preşedintele, furios. Dar repede.

— Vă expun ideea generală. Aş vrea să vă arăt că este foarte probabil să facem parte din aceste conştiinţe simulate. Nu există decât trei destine posibile pentru o civilizaţie tehnică: ea poate să se stingă, desigur, înainte de a atinge maturitatea tehnologică, după cum o demonstrăm magnific, prin poluare, încălzire globală, a şasea extincţie în masă a speciilor de pe Terra etc. Părerea mea este că, simulaţi sau nu, tot vom dispărea.

Preşedintele ridică din umeri, dar Wesley continuă:

— Nu asta e ideea. Să presupunem totuşi că una din o mie de civilizaţii nu se autodistruge. Ea ajunge la un stadiu post-tehnic şi se dorează cu o putere de calcul inimaginabilă. Şi să mai presupunem că, dintre toate aceste civilizaţii supravieţuitoare, doar una dintr-o mie

simte dorinţa de a simula „strămoşi” sau „concurenţi ai strămoşilor săi”. Deci, această civilizaţie tehnică dintr-un milion va putea simula de la sine, să zicem, un miliard de „civilizaţii virtuale”. Şi, prin „civilizaţie virtuală”, înţeleg de fiecare dată sute de milenii virtuale, în cursul cărora se succed milioane de generaţii virtuale, care dau naştere la sute de miliarde de fiinţe gânditoare, şi ele la fel de virtuale. De exemplu, în cincizeci de mii de ani de existenţă, mai puţin de o sută de miliarde de *Cro-Magnoni* au mers pe Pământ. A simula Cro-Magnonul, adică pe noi, este o problemă simplă de putere de calcul. Mă urmăriţi?

Wesley nu se uită la ecran, unde preşedintele îşi dă ochii peste cap, şi continuă:

— Important este acest lucru: o civilizaţie hipertehnică poate simula de o mie de ori mai multe „civilizaţii false” decât există „adevărate”. Ceea ce înseamnă că, dacă luăm la întâmplare un „creier care gândeşte”, al meu, al dumneavoastră, acesta are nouă sute nouăzeci şi nouă de şanse dintr-o mie de a fi un creier virtual şi o singură şansă dintr-o mie de a fi un creier real. Cu alte cuvinte, „gândesc, deci exist” din *Discursul asupra metodei* al lui Descartes este depăşit. Este mai degrabă „gândesc, deci sunt aproape sigur un program”. Descartes 2. O, pentru a relua o formulă de la un topologist din grup. Mă urmăriţi, domnule preşedinte?

Preşedintele nu răspunde. Wesley sesizează că acesta îşi menţine aerul încăpăţânat şi furios şi conchide:

— Ştiţi, domnule preşedinte, cunoşteam această ipoteză şi, până astăzi, estimam la o şansă din zece probabilitatea ca existenţa noastră să nu fie decât un program pe un hard disk. Dar acum, cu „anomalia” asta, sunt aproape sigur. Acest lucru ar explica, de altfel, paradoxul lui Fermi: dacă nu am întâlnit niciodată extratereştri este pentru că, în cadrul simulării noastre, existenţa lor nu este programată. Mai cred că suntem confruntaţi cu un fel de test. Pentru a 9

merge şi mai departe, poate că simularea ne oferă

acest test pentru ca, de acum înainte, să luăm în considerare ideea că suntem programe. Şi este în avantajul nostru să-l trecem, sau cel puţin să facem ceva interesant cu el.

— Şi de ce? întreabă Silveria. *9*

— Pentru că, dacă eşuăm, responsabilii pentru această simulare ar putea foarte bine să ne şteargă cu totul.

MASA 14

Vineri, 25 iunie 2021, ora 8: 30, Hangarul B, McGuire Air Force Base întâlnire de gradul trei, pe bune? De când s-a întors de la interviu, Victor ezită între furie şi râs dement. Fără să-i pese de ziua următoare, scriitorul vrea să înregistreze rece, într-o lungă listă, ce se întâmplă în acest hangar. „Hangar" este un cuvânt atât de ciudat. Nu departe de „hanger" sau „hazard" 1. Şi-a scos carnetul, un pix, încearcă să facă abstracţie de ţipete, de zgomote, ia notiţe: *Epuizarea unui loc îndoielnic*. Dar nu. De ce să meargă în umbra lui Perec? De ce să nu se elibereze niciodată de influenţe, de figuri tutelare? De ce, când nu se teme să fie un impostor, se poartă ca un copil în căutarea armurii de cavaler?

Calm, scrie *Mode avion*.

„Data: 11 martie 2021

1 în limba franceză, paronimia este evidentă: *hangar*/*hagard* (*nebun*) *I hazard*.

2 Aluzie la textul lui Georges Perec, *Tentative d'épuisement d'un lieu parisien* (*încercare de epuizare a unui loc din Paris*), scris după trei zile în care scriitorul consemnează, instalat în Café de la Mairie, Place Saint-Sulpice, toarte evenimentele care se petrec în jur. Un experiment în spiritul Oulipo (Ouvroir de littérature potenţialle – Atelier de literatură potenţială). Din 2019, Le Tellier este preşedintele acestei mişcări literare, apărută în anii '60; printre oulipieni se numără: Raymond Queneau, George Perec, Italo Calvino.

Sunt multe lucruri în acest hangar, de exemplu: o

sută de corturi ocru, un spital de campanie, şiruri de mese lungi, un teren de baschet improvizat, zeci de prefabricate, toalete publice, bariere metalice, pe două rânduri, un centru de «informaţii» fără nimeni care să ofere informaţii, un «spaţiu ecumenic», semnalat cu un panou în şase limbi, patru dozatoare de apă şi multe altele.

Vremea: prea caldă, prea umedă pentru acest anotimp.

Schiţa unui inventar de lucruri strict vizibile: mai >

Întâi, primele litere ale alfabetului, de la A la E, pe unul dintre pereţii hangarului, un H majuscul pentru «spital», cuvintele «Air France» (pe buzunăraşele stewarzilor şi ale însoţitoarelor de bord), mărci pe îmbrăcămintea pasagerilor, «US Air Force», pe podea, «*Danger*», «*High Voltage*», pe cutiile electrice. Sloganuri pe pereţi: «*Aim High*, *Fly-Fight-Win*», «*Mors Ab Alto*», deviza US Air Force: «*Do something amazing*»".

Victor scrie fără grabă, mecanic. Fiindcă a citit mult, a tradus – prea multe nerozii în umbra unor lucruri agreabile, consideră că este indecent să impună lumii încă o tâmpenie. Nu-i pasă dacă o proză strălucită izvorăşte doar din simpla „deplasare a stiloului pe pagină", nu crede că este „atotputernic în faţa frazei", nu se pune problema „să închidă pleoapele, ca ochii să rămână deschişi înăuntru" sau, în acest loc lipsit de suflet, „să se ascundă de lume ca să-i înregistreze rătăcirea" şi, în plus, are rezerve faţă de metafore. În mod sigur, aşa a început războiul troian. Mai presus de toate, el ştie că ar fi suficient ca una dintre frazele astea să fie mai inteligentă decât el, pentru ca acest miracol să facă din sine un scriitor.

Victor examinează toate aceste vieţi împrăştiate, toate aceste nelinişti mişcătoare în vasul Petri supradimensionat, care este hangarul – chiar e un cuvânt caraghios –, fără să ştie de care să se ataşeze. Se lasă cucerit de vieţile altora, dând-o deoparte pe a lui. Ar vrea să aleagă una, să găsească cuvintele potrivite pentru a

descrie această creatură şi să ajungă să creadă că s-a apropiat suficient de mult încât să nu o trădeze. Apoi să treacă la alta. Şi alta. Trei personaje, şapte, douăzeci? Câte poveşti simultane ar fi de acord să urmărească un cititor?

La masa lui, cu numărul 14, pe lângă câţiva pasageri se află şi comandantul avionului. Lui Victor, bărbatul îi aminteşte de tatăl său. Aceiaşi ochi de un verde-cenuşiu, acelaşi nas acvilin, aceleaşi vene dilatate pe tâmple, care vor sfârşi prin a câştiga bătălia cu părul aspru şi încărunţit, acelaşi trunchi viguros. Instinctiv, scriitorul bagă mâna în buzunar, simte suprafaţa lucioasă a piesei roşii de Lego. În portofel, Victor păstrează şi o fotografie a acestui tată dispărut, scoasă dintr-un album din perioada când încă mai existau albume, în care prea multe fotografii nu uciseseră fotografia. Bărbatul are douăzeci de ani, zâmbet cuceritor, privire directă. Într-o zi, i-a spus fiului său râzând: „Atunci eram tânăr, nu ştiu când a început s-o ia la vale totul”. Da, în lumina zorilor, comandantul Markle seamănă cu acest tată cu care Victor seamănă atât de puţin.

Chiar cu o zi înainte, uniforma lui îi atrăgea pe cei mai anxioşi, pe care albastrul Air France îi liniştea, sau pe cei mai iritaţi, în căutarea unui vinovat. Dar acum nu mai face obiectul tuturor ostilităţilor. Văzând că împărtăşește exasperarea generală, toată lumea a ajuns să admită că nu se bucură de niciun tratament preferenţial, că nu are acces la nicio informaţie privilegiată. Pentru a demonstra acest lucru sau pur şi simplu pentru confort, s-a schimbat într-un costum obişnuit. La sol, David Markle nu mai este stăpân absolut, după Dumnezeu, ci un simplu tip amabil, bun de compătimit, un general Dumouriez abandonat de trupele sale şi, în plus, mai e şi simpatic. Dimineaţa, alături de alţi zece pasageri şi fără nicio explicaţie, a trebuit să treacă printr-o serie de investigaţii medicale.

La masa 14, se află şi negrul acesta foarte înalt, cu ochi frumoşi, adânci şi melancolici. Părul lui tăiat scurt

este decorat cu motive geometrice demne de pavajele palatului Alhambra. Pronunţă „Johnny” pentru *journey*, „Yuwa” pentru *you are*, „vishon” pentru *vision*. Este nigerian, chitarist şi cântăreţ. Deşi are un concert mâineseară într-o sală din Brooklyn, şi-a dat seama că degeaba insistă şi a încetat şi el să mai protesteze. În primul rând, şi-a recuperat chitara Taylor cu douăsprezece coarde, care rămăsese în compartimentul pentru bagaje din cabină, şi cântă, compune o piesă cu un ritm domol.

I rememberyour eyes ofyesterday

The way you smiled în a dazzling way

Chitara scoate sunete bogate şi rotunde, vocea este guturală şi caldă. Un băiat slab, i se potriveşte numele de scenă. Îi zâmbeşte lui Victor:

9

— A trecut mult timp de când nu mai cânt acustic, fără efecte.

Cântă simultan notele unui acord şi reia:

But beautiful men în uniform forbidyou…

— *Beautiful men în uniformsi* întreabă Victor, arătând spre soldaţii care păzesc uşile.

— Da. Asta va fi cu siguranţă titlul.

Şi reia, cu voce aproape joasă:

The way to the light way to the light way to the light.

La capătul mesei, o şoaptă: „Vrăjmaş mi-e numele tău numai!” şi Victor îl recunoaşte imediat pe Shakespeare. „Tu rămâi acelaşi, chiar de n-ai fi Montaque!”

Julieta Capulet se află aici, este o fată foarte tânără, îşi repetă textul: „Ce-i Montaque?

— Nu-i mână, nu-i picior, Nu-i braţ, nu-i faţă, nicio altă parte. Un nume ce-i?

— Un trandafir, oricum îi spui, exală acelaşi scump parfum! Aşa, Romeo, de nu-i spun Romeo, nu pierde din desăvârşirea lui nimic… O, neagă-ţi numele, Romeo! Şi-n schimbul unui nume care n-are nimic cu tine-a face – ia-mă

toată”[24].

Puternică chiar şi când ezită, ştie că va fi în stare să plângă când va fi necesar. Audiţia are loc săptămâna viitoare, i-a spus ea lui Victor. Ne vor lăsa să ieşim după ce fac testele, ne fac teste, nu-i aşa? Nu poţi reţine oamenii în felul ăsta, este o ţară liberă, există totuşi legi.

„Da, există legi”, spune o tânără cu trăsături fine, pielea neagră, părul dat pe spate, prins cu o clamă de argint. Avocata a strâns cincizeci de semnături pentru o *class action* fondată pe o jumătate de duzină de plângeri, arestare arbitrară, detenţie discreţionară, confiscare ilegală de bunuri, refuzul accesului la consiliere juridică pentru mai mult de patruzeci şi opt de ore etc. Cum să taxeze fiecare minut care se scurge fără să poată ajunge la biroul ei? Cum ar putea să-şi evalueze propria durere de a nu putea auzi vocea lui Aby, de a şti că este înnebunit de îngrijorare? Să estimeze despăgubirile pentru detenţie la doar două mii de dolari pe zi de persoană, ăsta da cadou pentru US Air Force şi guvern.

Cum era povestea aia? Ah, da. Diavolul se duce la un avocat şi spune: „Bună ziua, eu sunt diavolul. Vreau să vă propun un târg”. Vă ascult”. „O să vă fac cel mai bogat avocat din lume. În schimb, îmi daţi sufletul dumneavoastră, al părinţilor, al copiilor dumneavoastră şi pe cel al celor mai buni cinci prieteni?” Avocatul îl priveşte uimit şi spune: „De acord. Şi care-i şmecheria?”

Tânăra se strâmbă. Nu, într-adevăr, ea nu este tipul josnic din gluma asta. Dar, în lumea în care trăim, trebuie să-i arzi la portofel, doar aşa înţeleg.

Din nou, împrumută o foaie şi un marker colorat de la o fetiţă şi, din nou, scrie o scrisoare. Mama copilului, o tânără blondă, ezită.

— Soţul meu lucrează pentru armată, nu aş vrea să-i creez probleme.

---

24 Citatele aparțin ediției Romeo și Julieta, în traducerea lui Șt. O. Iosif, Editura Humanitas, București, 2012, p. 94.

— Dimpotrivă, doamnă. Nu mi-aţi spus că soţul dumneavoastră a fost erou de război, că a fost rănit în luptă? Acest lucru îl face de neatins şi, în plus, prin semnarea documentul de *class action*, devine imposibil ca armata să-l intimideze, să-l ameninţe. Ar fi o piedică prea mare pentru justiţie. Uniţi, suntem mai puternici. Nu mai putem rămâne închişi multă vreme. Aveţi doi copii cu dumneavoastră, nu-i aşa? Prejudiciile psihologice vor fi semnificative, în special pentru ei.

— Prejudicii psihologice? repetă femeia.

Aruncă o privire la băieţelul ei, care nu mai solicită tableta şi a aţipit cu capul pe masă, şi la fiica ei, care mâzgăleşte fiinţe întunecate, ciudate, cu membre lungi, subţiri şi înfricoşătoare, apoi taie personajele din desen cu linii negre.

La masa 14, iese în evidentă această fată, Victor a văzut-o bine. La vreo treizeci de ani, brunetă, subţire ca o liană – imediat se învinovăţeşte de clişeu. Îi aminteşte» >» de cealaltă fată pe care a întâlnit-o în urmă cu câţiva ani la întrunirile traducătorilor de la Arles, cea care i-a cucerit inima şi pe care nu a regăsit-o niciodată. Nostalgia e o ticăloasă. Ea sugerează că viaţa are sens. Victor se aşază lângă ea, magnetizat, să doreşti să reduci distanţa este specificul atracţiei faţă de cineva.

Încearcă să schimbe câteva cuvinte. Nu, ea este ca toţi ceilalţi, nu ştie nimic, a luat o mină obosită şi s-a întors la carte. Este însoţită de un bărbat la vreo şaizeci de ani, elegant, care nu poate fi tatăl ei, Victor a ghicit asta din atenţia prevenitoare pe care i-o acordă şi, de asemenea, din felul în care l-a privit când a încercat să iniţieze conversaţia cu ea. Un indiciu de îngrijorare instinctivă, pe care nu l-a putut ascunde. Se prezintă. Este arhitect. Victor îi ştie numele, dar nu şi ce face. Lumea asta de beton şi sticlă îl plictiseşte. Uneori, în timpul unei traduceri, apare un termen tehnic – „arhitravă”, „şindrilă”… – pe care trebuie să-l caute în dicţionar şi să-l uite imediat. Victor îl studiază pe bărbat şi, fără să-l

găsească urât, îl vede apărând deja pe bătrân, după pielea subţire a mâinilor, după fruntea ridată. Probabil că are chiar vârsta pe care i-o dă ea. Ce găseşte la el? Ce poate să ştie el despre pasiunea unei femei pentru un bărbat?

Bărbatul se ridică, o întreabă pe tânără dacă doreşte o cafea, fiindcă armata a instalat automate. Ea clatină din cap, iar el se îndepărtează fără grabă. Victor ghiceşte că este un gest delicat, un mod de a o lăsa să respire. Aceste uşi închise sunt suficient de apăsătoare încât să nu o mai sufoce şi el cu insistenta sa.

Ia uite, cartea pe care o răsfoieşte este de Coetzee. Victor nu a citit-o.

E bun? întreabă Victor. Ce? Romanul lui Coetzee? Da, răspunde ea, dar mai puţin decât *Dezonoare*. Sunt de acord, răspunde Victor, acesta e cel mai bun, nu-i aşa? O capodoperă, confirmă ea şi se întoarce de la el. Victor înţelege că o deranjează, nu insistă, îşi ia caietul, notează, fără ironie, cuvântul „dezonoare”.

E PUR, ŞI MU OVE

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 9: 30, sala de criză, Casa Albă, Washington

Jamy Pudłowski şi echipa ei au strâns la un loc în sala subterană de criză de la Casa Albă o duzină de indivizi bărbaţi, toţi convinşi, slavă Domnului, că s-au născut în religia corectă: doi cardinali, doi rabini – unul, tradiţionalist, celălalt, liberal –, un preot ortodox, un pastor luteran, un altul baptist, un pastor mormon, trei musulmani docţi, proveniţi din sunism, salafism şi şiism, un călugăr budist, *vajravăna*, un altul, *mahayana*. Pe masă se află multe cafele, chiar dacă Pudłowski a reuşit să doarmă în cele patruzeci de minute de zbor cu elicopterul.

Şefa operaţiunilor psihologice este îngrijorată. Drumul drept urăşte gropile, iar ignorantul urăşte inexplicabilul. Inflexibilitatea Legii se loveşte cu încăpăţânare de valsul cosmosului şi de progresul cunoştinţelor. Unde să găseşti în *Tora*, *Noul Testament*,

Coran sau în alte texte revelate cea mai mică propoziţie sau sură ambiguă sau verset tenebros care să prezică sau să justifice apariţia unui avion în albastrul cerului, identic în cele mai mici detalii cu un altul, aterizat cu trei luni mai devreme?

Când popoarele din America l-au descoperit pe Cristofor Columb, suportând ulterior consecinţele, apoi pe roiul de conchistadori anunţaţi de el, Biserica Catolică trebuie să fi găsit în textele sale o explicaţie pentru existenţa acestora. Bineînţeles că, dacă îi dăm crezare lui Paul, Evanghelia a fost „auzită până la capătul lumii”, dar cum dracu’ au reuşit să populeze întreaga planetă cei trei fii ai lui Noe, Sem, Ham şi lafet, pe unde au trecut puştii ăştia păcătoşi ca să roiască până în Indiile de Vest? Aceşti oameni noi au fost oare triburile pierdute ale lui Israel, chiar acelea despre care vorbeşte cea de-a patra carte a lui Ezra, Apocalipsa apocrifa pe care o menţionează Tertulian? Până la urmă, în *Evanghelia după Ioan* a fost găsită o formulă care a rezolvat problema: Iisus a spus că mai avea „şi alte oi, care nu sunt în staulul acesta”[25].

Jamy Pudłowski este catolică prin tată şi evreică prin mamă. În ianuarie 1960, o doctoriţă de rit aşkenaz din Boston s-a îndrăgostit nebuneşte de un ofiţer de poliţie „goi”, păgân adică, din Baltimore, deci nimic nu a mers de la sine. Micuţa Jamy a crescut între bunici deloc binevoitori unii cu alţii, evrei şi germani din partea mamei, catolici şi polonezi de partea tatălui, iar disputele lor repetate au modelat un copil plin de întrebări. Din dubitativă, Jamy a devenit sceptică, înainte de a refuza să se supună pentru totdeauna oricărei forme de credinţă religioasă. Botezată totuşi – în secret – de bunicii săi, Pudłowski a refuzat comuniunea, apoi în anul următor bat-mitzvah-ul. Nici nu are aproape deloc convingeri politice

25 „Mai am și alte oi, care nu sunt în staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; iar ele vor asculta glasul meu și va fi o singură turmă și un singur păstor.“ Evanghelia după sf. Ioan, 10, 16, Biblia, traducere, introducere și note de pr. Alois Bulai și pr. Eduard Pătrașcu, Sapienția, Iași, 2013. Toate citatele folosite urmează această ediție.

solide şi, de altfel, votează cu democraţii.

În timpul interviului care urma să-i deschidă porţile departamentului PsyOps, şefa de la Resurse umane a întrebat-o pe Jamy despre religia ei, iar psihologa i-a răspuns: „Nu am una”. Femeia a insistat, jucându-se cu stiloul, de parcă ar fi avut o căsuţă de completat într-un chestionar imaginar: „Deci sunteţi atee”. Jamy Pudłowski a ridicat din umeri: „Nu-mi pasă, Dumnezeu este pentru mine ca jocul de bridge: nu mă gândesc la el niciodată. Aşa că nu mă definesc prin faptul că nu-mi pasă de bridge şi nu mă întâlnesc cu oameni care susţin că nici lor nu le pasă de jocul ăsta”. Răspunsul a lovit drept la ţintă. Şase ani mai târziu, când nici nu împlinise patruzeci de ani, conducea un departament de Operaţiuni psihologice al CIA, înainte de a primi aceleaşi funcţii în cadrul SOC.

Jamy Pudłowski s-a specializat în probleme religioase, iar astăzi îşi poate face o părere despre fiecare dintre bărbaţii din această cameră. Fiind singura femeie, Pudłowski începe în mod evident cu „Doamnelor şi domnilor…”, în speranţa că unul dintre ei va remarca ironia, dar nu, nici pomeneală, aşa că arată spre ecranul mare, pe care apare preşedintele, înconjurat de aceiaşi oameni ca în ziua precedentă, dar şi de consilierii săi spirituali:

— Domnule preşedinte, evident că puteţi interveni oricând doriţi. Vă mulţumesc tuturor că sunteţi aici. Sunt 9 9 9

Jamy Pudłowski, ofiţer superior al Special Operation Command, US Army. Vă aflaţi aici pentru că, împreună, reprezentaţi majoritatea zdrobitoare a cultelor practicate pe teritoriul naţional.

9

Apoi Pudłowski îi prezintă pe toţi prelaţii prezenţi, fără să lase pe cineva să se plângă că a fost trezit în zori, transportat imediat pe sus la Casa Albă şi expediat în camera de criză.

— Vă voi prezenta tuturor o situaţie şi apoi voi

formula câteva întrebări simple. Nu aştept de la voi un răspuns de natură etică, ci unul de natură teologică. Să-mi lămuresc scopul. Ştiţi că unele laboratoare au ajuns la performanţa de a imprima materie organică în 3D şi a fabrica obiecte biologice artificiale, muşchi, inimi, pornind de la celule stern, fără risc de respingere pentru pacienţi. Şi…

Rabinul tradiţionalist o întrerupe.

— Da, am ajuns deja la un acord unanim. Inclusiv cu prietenii noştri catolici şi musulmani.

Cardinalii dau din cap, imamul salafist aprobă:

— Consiliul Islamic al fiqh[26] a stabilit că Islamul permite ingineria genetică, cu condiţia să salveze vieţi.

— Mulţumesc, domnilor. Vă voi cere să vă imaginaţi că ar fi posibil ca o fiinţă umană să fie duplicată în totalitate.

— Ce înţelegeţi prin „în totalitate”? întreabă luteranul.

— Să fie reprodusă cu precizie infinitezimală. Acest nou individ are acelaşi cod genetic ca originalul său, dar asta nu e tot.

— Ca o copie la indigo, nu? Spune pastorul mormon.

— Da, zâmbeşte Pudłowski. O copie la indigo.

— Dar e o speculaţie? întreabă unul dintre budişti, cu o blândeţe orientală care frizează clişeul.

Responsabila operaţiunilor psihologice face o pauză lungă, nu se grăbeşte deloc.

— Nu, întrebarea mea nu este teoretică. Am adus la interogatoriu un individ care se dovedeşte a fi identic cu altul despre care pretinde că este el de fapt. A avut loc confruntarea. Este total surprinzător.

— Ca un geamăn?

— Nu… Amândoi au aceeaşi personalitate şi aceleaşi amintiri, în aşa mare măsură, încât fiecare este convins că el este originalul. Greierele lor sunt codificate în acelaşi

26 Jurisprudența islamică.

mod, la nivel chimic şi electric, la nivel atomic.

Sala începe să se agite. Sunt pronunţate cuvinte ca „blasfemie”, „abjecţie”, precum şi altele, mai degrabă scatologice decât teologice.

— Cine este în spatele acestei infamii? rezumă baptistul.

— Nu ştim, spune Jamy Pudłowski. Nu vă cerem o opinie etică. Dar aceste fiinţe există.

— Google este de vină? Spune emoţionat un cardinal. Ei au…

— Nu, Eminenţa voastră, nu Google este de vină.

— Cu toate acestea, doamnă, continuă prelatul, Google a cumpărat acţiuni la o companie de tipărire 3D israeliană şi…

— Nu, Eminenţa voastră, nu ei sunt. Prima mea întrebare va fi: conform Legii, această… fiinţă este o creaţie divină?

Pudłowski nu a rămas fără cuvinte, ezitarea ei retorică încearcă să incite la dezbatere: se instalează confuzia, iar salafistul este primul care se apleacă spre microfonul său.

— Allah le-a dat omului şi animalelor darul procreaţiei, iar Allah i-a dat omului raţiune, ceea ce îi permite să inventeze obiecte. Dar Profetul – pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui – a mai spus, în Pelerinajul: „O, voi oameni! O pildă vă este dată! Ascultaţi-o: Cei pe care-i chemaţi în locul lui Dumnezeu nu vor crea niciodată nici măcar o muscă chiar de se unesc cu toţii…”[27]. Aşa spune pilda: omul nu poate crea viaţă, nici chiar pe cea a unei muşte.

— Înţeleg, dar aici avem de-a face cu mult mai mult decât o muscă, prietene drag, revine Jamy Pudłowski.

Sunnitul se ridică şi spune:

— În ḥadīthul din *Sahih* al-*Bukhari*, Abu să-id al-Khudri – fie Allah mulţumit de el – relatează că

9

27 Coranul, Al-Hajj, 22:72 (sursă online; trad., George Grigore).

Profetul – pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra lui – a spus: „Nu există fiinţă creată, ci Allah a creat-o”. Acesta este punctul important.

— Deci, după dumneavoastră, aceste fiinţe au fost create de Dumnezeu.

— Nu vă repet parabola muştei, continuă salafistul. Dacă Allah nu voia ca această flintă să fie creată, el nu i-ar fi permis să existe.

— Înţeleg, spune Pudłowski, înţeleg…

Apoi tace, aşteptând în zadar un cuvânt de la catolici sau de la protestanţi. Rabinul tradiţionalist ezită o clipă, după care se lansează:

— Există totuşi mituri ale creaţiei în Talmud. În tra

tatul Sanhedrin, se spune că Rava, fie binecuvântat, a creat un bărbat prin puteri magice. Tratatul nu spune ce fel de…

— Mă scuzaţi, dar cine este Rava? întreabă Pudłowski.

— Este un rabin din a patra generaţie… Nu contează, Rava îl trimite pe bărbatul pe care l-a creat la rabinul Zera, care îi pune o întrebare, dar omul nu-i răspunde, iar rabinul Zera înţelege că nu a fost creat de Dumnezeu, că este un golem şi îi porunceşte să se facă iar ţărână.

— În alte versiuni, adaugă rabinul liberal, acest om pe care l-a creat Rava poate vorbi, dar nu se poate reproduce. Se spune, de asemenea, un pic mai departe în Sanhedrin, că Rav Hanina şi Rav Oshaya creează o oaie şi că o mănâncă… Toate acestea sunt destul de confuze… Ar trebui citite ca parabole. Pentru a arăta vanitatea omului şi puterea atotputernică a lui Dumnezeu.

Şiitul oftează.

— Dar să revenim la Coran. În arabă, cuvântul „a crea”, *khalaqa*, care este folosit aici, înseamnă „a face din nimic”, ceea ce – suntem cu toţii de acord – numai Allah poate face. Chiar şi rabinul dumneavoastră, Rava, face din pământ. Dar, în situaţia pe care o menţionaţi, doamnă, această… fiinţă… nu a fost făcută din nimic?

— În niciun caz, răspunde femeia de la FBI. Cu toate acestea, nu ştim nimic despre… metoda de… fabricaţie.

Rabinul liberal profită de un scurt moment de tăcere:

— Trebuie să ne amintim învăţătura lui Maimonide:

Dumnezeu şi-a dat sufletul omului, *nephesh*, dar dacă Dumnezeu i-a dat omului legi şi precepte este pentru că omul posedă liberul arbitru, cu o predispoziţie bună şi una rea.

— Nu văd care este legătura dintre problema liberului arbitru şi ceea ce vorbim, se enervează rabinul tradiţionalist. Ni se cere o poziţie teologică şi, bineînţeles, dumneavoastră, ca întotdeauna total pe lângă subiect, veniţi cu Maimonide al dumneavoastră!

— Pentru Dumnezeu! Nu vin cu Maimonide al meu!

— Vă rog, îi temperează Pudłowski. Înţelegeţi-mă: dacă pun această întrebare a creaţiei este pentru că nu vreau sub nicio formă să se poată spune despre omul respectiv că este o creaţie satanică.

— Satana nu creează! spune indignat înţeleptul salafist.

— O, nu! întăreşte rabinul tradiţionalist, iar cei doi protestanţi dau din cap către şef.

— Dumnezeu l-a creat pe Satana, spune unul dintre cardinali, schiţând semnul crucii. El l-a creat pentru a-i ispiti pe oameni şi, în Grădina Raiului, Satana s-a încarnat în şarpe, cea mai vicleană dintre creaturile Domnului. Dar Satana nu ar putea crea.

— Aha, se miră naiv Pudłowski. Totuşi, cred că am mai auzit deja vorbindu-se despre „creatura lui Satana”.

— Acesta este un abuz de limbaj, este vorbire populară, zâmbeşte salafistul, în timp ce, la capătul mesei, şiitul rânjeşte şi izbucneşte, indignat:

— Vorbire populară? Şi totuşi, mi se pare că teologul vostru Muhammad Al-Munajjid l-a definit pe Mickey Mouse drept „creatura lui Satana”.

— Mickey Mouse?! A sărit preşedintele Statelor

Unite, care nu spusese încă niciun cuvânt.

— Al-Munajjid nu este teologul „nostru”, aşa cum spuneţi, oftează salafistul, este un cărturar respectat, atâta tot. Mai exact, a spus „soldatul lui Satana” şi cuvintele sale au fost deformate de necredincioşi şi apostaţi, pentru a batjocori Islamul.

— În orice caz, a lansat *fatwa* împotriva lui Mickey Mouse, continuă ironic şiitul. Iar Al-Munajjid nu este nici împotriva sclaviei şi nici împotriva relaţiilor sexuale cu sclavele.

— Aceasta este *ijma* şi, prin urmare, părerea savanţilor musulmani, se enervează salafistul. Muhammad Al-Munajjid nu face altceva decât să o repete, şi eu…

— Ha! Şi, de asemenea, putem arde homosexualii? întreabă luteranul.

Rabinul liberal dă ochii peste cap:

— Hmm. Să vă reamintesc ce a spus Luther despre homosexuali?

— Domnilor, domnilor, intervine Pudłowski cu autoritate. Ne îndepărtăm de subiect. Consider această primă întrebare ca fiind rezolvată: omul nostru nu este o creatură a diavolului. De acord?

— El nu este decât o creatură a lui Dumnezeu şi suntem cu toţii de acord, spune cu glas liniştitor rabinul tradiţionalist.

Călugării budişti păstrează tăcerea, dar unul dintre ei ia iritat cuvântul.

— În legătură cu „creaturile lui Dumnezeu”… Noi v-am lăsat să vă certaţi, dar lumea nu a avut niciodată decât o origine relativă. Este un ciclu fără sfârşit, în care universul fluctuează între stările de creaţie, privilegiul lui Brahma, momentele de stabilitate, în care domină Vishnu, şi fazele în care Shiva distruge totul, lent sau rapid. Şi atunci totul poate începe din nou. Pentru noi, întrebarea dumneavoastră nu are niciun fel de sens. Orice fiinţă sensibilă are prezenţa lui Buddha în interiorul ei şi poate atinge Iluminarea. Nu există riscul de a-i vedea vreodată

pe budişti ţipând la „creaturile lui Satana”. Urăm bun venit acestei fiinţe noi. Şi, ca întotdeauna, trimitem un mesaj de pace.

— Un adevărat mesaj de pace, sigur că da, replică sunnitul, când coreligionarii voştri îi masacrează pe fraţii noştri rohingya în Birmania, sub steagul fanaticului de Wirathu…

— Dar… Nu este budismul meu… Şi, în primul rând, cine a distrus statuile lui Buddha din Bârniy în vă întreb? Şi, în Sri Lanka, cine…

Pudłowski intervine cu blândeţe.

— Vă rog. Ştiu că toţi sunteţi foarte bine intenţionaţi, dar – şi regret – nu vom putea rezolva problemele planetei în această cameră. Prin urmare, este o creatură a lui Dumnezeu sau o fiinţă care simte prezenţa lui Buddha. Am câştigat deja un punct. Mai am o altă întrebare, despre un concept: sufletul.

— Sufletul? repetă sunnitul.

— Da. Nu aş putea să-l definesc, dar este un principiu esenţial, nu-i aşa?

— Este esenţial, dar complicat, spune sunnitul. Pot să dezvolt?

— Avem tot timpul… oftează Pudłowski.

Întâlnirea durează două ore, două ore la sfârşitul cărora nimic nu este pus la punct, iar Jamy Pudłowski, obosită, îi pune capăt. O săptămână, o lună dacă i s-ar acorda, tot nu ar rezolva nimic.

— Vă rog, domnilor. Putem ajunge la o poziţie comună? Şi chiar să formulăm o declaraţie, pe cât posibil unanimă şi, desigur, temporară, dar care să protejeze această persoană împotriva oricărui act criminal, comis în urma unei lecturi greşite a textelor sacre?

— Asta este cea mai bună soluţie, spun budiştii.

— Absolut, este de acord rabinul liberal, am putea folosi aceste frumoase cuvinte din Levitic (19, 18), unde Dumnezeu ne porunceşte să ne iubim aproapele ca pe noi înşine.

— Sau pe cele ale Evangheliei (Ioan 13, 34), spune pastorul luteran, unde Iisus le porunceşte ucenicilor să se iubească unii pe alţii.

Salafistul s-a închinat şi a conchis:

— „Faceţi binele”, a spus Profetul – pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra lui. „Allah îl iubeşte pe binefăcător”. Şi, primind aceste fiinţe fără a le chinui, nu facem rău.

— Bine, spune Jamy Pudłowski. Mulţumesc. Sunt nevoită să adaug un element deloc neglijabil. Nu suntem confruntaţi cu o singură fiinţă „duplicată”, ci cu mai multe. Două sute patruzeci şi trei, mai exact.

— Două sute patruzeci şi trei?

Ea nu lasă timp pentru reacţii:

— Prieteni, ne vom întâlni din nou mâine-dimineaţă şi veţi avea toate informaţiile momentului. În orice caz, îmi imaginez că acest lucru nu schimbă fondul dezbaterii. Voi redacta un rezumat al acestei întâlniri şi vă voi prezenta o rezoluţie ecumenică, ce transcende diferenţele religioase.

Pudłowski mulţumeşte îndelung fiecărui participant, apoi îşi ia rămas-bun. Odată ajunsă în elicopter, înapoi la bază, îl sună pe Adrian Miller.

— Deci, întreabă matematicianul, a mers bine?

— Cât de bine se putea, oftează Pudłowski. Cât de bine. Telefonul vibrează. Un SMS de la POTUS[28].

„*Greatjob*!”, scrisese preşedintele.

HANGAR

Sâmbătă, 26 iunie 2021, hangar B, McGuire Air Force Base

— Ia te uită! Dansează! exclamă Silveria de sus de pe platformă.

În colţul de nord, s-a creat un spaţiu între mese şi, da, pasagerii dansează. Adolescenţi, copii şi nu numai, se bâţâie pe noul bit al lui Ed Sheeran, *Se Tired of Being Me*, ceva între R & B şi dancehall, dar Silveria este departe de

28 Acronim pentru President of the United States.

a fi expert şi nici Pudłowski, nici Mitnick, care sunt lângă el, nu l-ar putea ajuta.

A trecut atât de mult timp de când nu a mai dansat. Acum doi ani, cu fiica lui, în deschiderea petrecerii de la nunta ei? Poate. În acea zi, au valsat pe Louis Armstrong, el strâns în costumul lui, iar ea răsărind veselă din rochia sa albă. Silveria revenise din Afghanistan, se rotea, râzând, cu Gina, iar Gina râdea şi ea în timp ce se rotea în braţele tatălui ei, iar în sincron cu mişcarea aceea, în capul lui se roteau imaginile dezgustătoare ale războiului. Chiar şi cu ochii închişi, chiar şi după trei beri, chiar şi învăluit în dulceaţa parfumului fructat al fiicei sale, lumea lui Silveria era din ce în ce mai puţin o *wonderful world*. În ciuda tuturor, valsând cu ea, alungând departe sângele, praful şi deşertul a scuipat în faţă toţi demonii iadului.

— Cine i-a lăsat să pună muzică? Se enervează Silveria.

— De fapt este o iniţiativă bună, spune Jamy Pudłowski. Le proiectăm deja filme copiilor şi vom distribui jocuri de societate, table de şah şi cărţi de joc. Ar trebui să ajute la scăderea tensiunii.

— Să danseze, atunci.

Generalul se uită la ceas: este două după-amiaza şi se simte atât de epuizat, de parcă ar fi venit noaptea. De pe platforma pe care stă, hangarul a devenit un sat de corturi nisipii de camuflaj şi prefabricate albe, un sătuc temporar, care miroase a grăsime râncedă şi a dezinfectant. Logistica militară se adaptează atât cât poate de bine la aceşti civili indisciplinaţi. Soldaţii ştiu minimum, altfel spus, nimic, iar singura instrucţiune primită este să nu dezvăluie în niciun caz data. Majoritatea păzesc ferm uşile, dar unora li s-a permis să aibă grijă de copii. Silveria a triplat numărul de soldaţi şi, considerându-i pe oamenii lui prea nervoşi, le-a înlocuit mitralierele cu pistoale cu electroşocuri.

Da, Patrick Silveria este obosit şi totuşi pluteşte într-

o rară stare de plenitudine sufletească. Pentru prima dată în viaţă, îşi pune şi alte întrebări decât de ce a ajuns să devină generalul Silveria, medaliat cu Air Force Cross, Purple Heart şi Legion of Merit. În copilărie, îşi dorea să se facă medic, pentru a-şi vindeca mama pe moarte, în adolescenţă, a încercat să devină actor, apoi a început să studieze fizica teoretică. Dar vântul nu-i sufla deloc în pânze. Nu reuşise să obţină bursă la Universitatea Lawrence, tatăl său murise de leucemie, iar frumoasa Myra îl părăsise pentru un boşorog de treizeci şi cinci de ani. Aşadar, de dragul provocării, susţinuse şi trecuse examenul la West Point, devenind singurul din promoţie care nu avea militari în familie. De atunci, nu a încetat niciodată să-şi pună întrebări despre ceea ce numim destin: şi dacă la optsprezece ani ar fi fost selectat pentru rolul secundar în comedia poliţistă de pe Broadway, şi dacă Hannah nu ar fi rămas însărcinată atât de devreme, şi dacă în 2003, în timpul ofensivei din aprilie, nu ar fi reuşit să doboare diabolicul ăla de Mig-25 peste Moşul? De acum avea răspunsul: această călătorie, consecinţă a hazardului, nu a existat decât pentru ca, într-o zi, de la înălţimea platformei de oţel a unui hangar din Lockheed Galaxy, el să-şi pună cele două mâini pe balustrada vopsită cu miniu, înconjurat de Premii Nobel, deasupra unei mulţimi de oameni apăruţi de nicăieri.

— O să cobor în cuşca cu lei, decide Silveria.

— Tocmai s-a declanşat un început de revoltă, spune Pudłowski. O să fiţi sfâşiat…»

— Poate că am chef să fiu.

— Şi era să uit, spune Mitnick, printre pasageri e o avocată… Joanna Woods. Nu sunt jurist, dar dosarul ei pare serios, deşi este foarte… colorat.

— Colorat? se miră Silveria.

— Îşi redactează cererile pe foile de desen care au fost împărţite copiilor şi cu markerele lor colorate.

Generalul oftează. Îi vin în minte o duzină bună de bancuri cu avocaţi, inclusiv unul excelent despre diferenţa

dintre o căpuşă şi un avocat, dar le ţine pentru el. Astea sigur nu ar relaxa atmosfera.

— Dacă doriţi să negociaţi, doamna Woods este în primul rând, masa paisprezece, cu comandantul.

În faţa privirii uluite a lui Silveria, Mitnick continuă:

— Generale, dacă v-aţi consulta puţin mai mult tableta, aţi vedea că am instalat pe pereţi sute de camere de înaltă definiţie şi tot atâtea microfoane direcţionale. Există,» >

În interfaţă, un sistem de recunoaştere facială, un program de analiză a vorbirii, în toate limbile, cu traducere simultană. Faceţi clic pe numele pasagerului, iar transcrierea va fi afişată în direct. Pe mese, buchetele de flori uscate sunt de fapt bijuterii electronice. Corturile sunt ascultate de asemenea.

— Bravo. Nimic în toaletă, cât eşti acolo?

— Am dezbătut problema, dar, în cele din urmă, am stabilit să nu.

Niciun muşchi nu a tresărit pe chipul lui Mitnick. Silveria se întreabă dacă tipul e mucalit sau dacă a vorbit serios.

— Dacă sunteţi atât de tare, probabil aveţi imaginea pasagerului care a fugit…

— Nu. Nu am instalat camerele şi microfoanele decât ieri-dimineaţă. Scăpase deja. Ştim că s-a îmbarcat spre Paris sub numele de Michaël Weber. Este o identitate furată, călătorea cu paşaport australian, una dintre ţările care nu a trecut încă la paşapoarte biometrice. Există zeci de Michaël Weber în Australia, dar acesta locuieşte în Gold Coast, este un şofer de autobuz şcolar care nu şi-a părăsit niciodată oraşul. La bordul Boeingului am vrut să luăm amprente de pe scaunul lui, dar este din stofa. Am recuperat tăvile de la masă, tacâmurile. Eliminând ADN-ul tuturor celorlalţi pasageri, va rămâne totuşi ADN-ul celor care au pregătit casoletele. Să ne imaginăm că până la urmă i-l descoperim pe al lui, îi vom cunoaşte culoarea pielii, pe cea a ochilor, textura părului, vârsta, fizionomia şi

vom crea un portretrobot genetic, pe care îl vom căuta pe reţelele de socializare. Nu ar trebui să ne aşteptăm la un miracol.

— Imaginile din avion?

— A rezervat locul 3OE, care nu este pe axa niciunei camere de control şi, chiar şi la îmbarcare, nu am găsit fotografii care să-i dezvăluie faţa. I-am intervievat pe vecinii din cabină, dar nimeni nu i-a dat prea multă atenţie. I-am făcut portretul-robot. Ochelari cu rame groase, părul lung, mustaţă, detalii care atrag privirea şi o distrag de la esenţial. Şi a purtat glugă tot timpul zborului.

— Imaginile de supraveghere pe aeroportul Charlesde-Gaulle?

— A fost în martie: majoritatea au fost şterse între timp. În puţinele care au rămas, nu se poate observa absolut nimic. La acest nivel de invizibilitate, aveţi de-a face cu un profesionist.

— Şi cum a reuşit să iasă din hangar?

— A forţat o uşă în timpul micii panici create de declanşarea focului pe care probabil că el l-a provocat. Nicio amprentă pe mâner sau pe bara de fier pe care a folosit-o. La prânz, maşina furată a fost găsită în New York, incendiată. Un profesionist, vă spun.

— Continuaţi să căutaţi. Chiar şi o furnică lasă urme.

— O furnică înaripată, nu atât de mult, se strâmbă Mitnick.

ÎNTREBĂRILE LUI MEREDITH

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 7: 30, McGuire Air Force Base

— Refuz să fiu un program, tună şi fulgeră Meredith… Adrian, dacă ipoteza asta e corectă, atunci trăim o alegorie a peşterii, dar la puterea *n*. Şi este insuportabil: nu numai că avem acces doar la suprafaţa realităţii, fără nicio speranţă de a accede la adevărata cunoaştere, dar chiar şi această suprafaţă este o iluzie, îţi vine să te împuşti.

— Nu ştiu dacă „să te împuşti” e potrivit pentru un

program, o temperează Adrian, întinzându-i cea de-a treia cafea de dimineaţă.

Dar Meredith este furioasă, complet scoasă din minţi, deşi poate fi un efect secundar al modafânilului pe care îl tot înghite, câte o pastilă la fiecare şase ore, ca să nu adoarmă. Adrian se confruntă cu un potop de întrebări la care ea nu cere răspunsuri. Nimic nu este trecut cu vederea.

Faptul că nu-mi place cafeaua face parte din programul meu? Şi mahmureala mea de ieri, când m-am transformat *y* într-un burete îmbibat cu tequila, este şi ea simulată? Dacă un program doreşte, iubeşte şi suferă, care sunt algoritmii iubirii, ai suferinţei şi ai dorinţei? Sunt programată să mă înfurii când aflu că sunt un program? Până la urmă, am liber arbitru? Totul este planificat, programat, inevitabil? Ce doză de haos este inclusă în această simulare? Există măcar haos? Nu avem nicio modalitate de a demonstra că nu, of, de fapt, că nu suntem într-o simulare?

Este greu, va răspunde Adrian, de găsit o experienţă care să invalideze ipoteza, deoarece simularea, care nu-i proastă, de altfel, ar furniza un rezultat care să demonstreze contrariul. Cu toate acestea, timp de treizeci de ore, s-au încăpăţânat să imagineze punerea la cale a unui experiment. Astrofizicienii, în special, încearcă să observe comportamentul razelor cosmice cu cea mai ridicată energie. Ei cred că este imposibil, prin aplicarea legilor „reale” ale fizicii, să fie simulate cu o precizie de 100%. Apariţia unor anomalii în comportamentul lor ar putea dovedi că realitatea nu este reală. Pentru moment, nu iese nimic de aici.

Adrian urăşte ideea unei simulări, el, care l-a adoptat pe Karl Popper drept far al studiilor sale de epistemologie, curajosul de Popper, pentru care o teorie nu are niciun caracter ştiinţific dacă nu o poate infirma nimic… Dar a întors problema pe toate feţele, iar, în condiţii

asemănătoare, explicaţia cea mai simplă este adesea cea bună. Cea mai simplă, dar şi cea mai incomodă: apariţia avionului nu poate reprezenta o perturbare a simulării – ar fi fost atât de uşor să-l „şteargă” şi să deruleze înapoi câteva secunde. Nu. E un test, evident: cum vor reacţiona miliarde de flinte» virtuale în faţa revelaţiei virtualităţii lor?

Dar Adrian nu apucă să intervină, fiindcă Meredith continuă.

— Trăim într-un timp care nu este decât o iluzie, în care fiecare secol aparent nu durează decât o fracţiune de secundă în procesoarele computerului uriaş? Ce este atunci moartea, dacă nu un simplu scris pe o linie de cod?

Oare Hitler, Shoah nu există decât în simularea noastră şi, poate, în câteva altele, oare au fost ucise şase milioane de programe evreieşti de către milioane de programe naziste? Violul este un program mascul care violează un program femelă? Programele paranoice nu sunt sisteme puţin mai clarvăzătoare decât altele? Nu este această ipoteză nebunească forma cea mai perfecţionată a teoriei conspiraţiei elaborate în cea mai gigantică dintre toate conspiraţiile posibile?

Ce perversitate să creezi programe care simulează fiinţe atât de idioate, altele care simulează fiinţe prea inteligente ca să nu sufere fiind înconjurate de precedentele şi programe care simulează muzicieni, altele, artişti, altele simulează scriitori care scriu cărţi pe care le citesc alte programe? Sau nu le citeşte nimeni? Cine a proiectat programele Moise, Homer, Mozart, Einstein şi de ce sunt atât de multe programe fără calitate, care trec prin existenţa lor electronică fără a contribui cu nimic sau cu atât de puţin la complexitatea simulării?

Fie, fie, se enervează mai rău Meredith, noi suntem simulări ale unei lumi cu oameni de Cro-Magnon, proveniţi din neanderthalieni, această rasă de *sapiens* care, spre deosebire de ceea ce credem noi, a reuşit *cu adevărat*,

acum cincizeci de mii ani? Într-atât încât să vrea să vadă ce ar fi putut realiza aceste primate africane hiperagresive dacă bietele de ele nu ar fi dispărut? Ei bine, au câştigat, ştiu acum, Cro-Magnon-ul este atât de abrutizat, iremediabil, încât şi-a distrus mediul virtual, şi-a distrus pădurile şi şi-a poluat oceanele, s-a reprodus până la absurditate, a ars toată energia fosilă, iar aproape întreaga specie va muri de căldură şi de prostie în numai cincizeci de ani simulaţi. Sau, uite, nici mai mult, nici mai puţin, dacă am fi într-o simulare lansată de moştenitorii dinozaurilor, pe care nu i-ar fi distrus niciun meteorit şi care se distrează cercetând o lume condusă de mamifere? Sau trăim în impostura unei biologii a carbonului, concepute în jurul unei spirale duble ADN, un univers simulat de extratereştri a căror viaţă este organizată în jurul unui triplu helicoid şi a atomului de sulf? Şi, da, chiar aşa, dacă am fi flinte simulate de alte fiinţe nu mai puţin simulate şi ele într-o simulare şi mai mare, dacă toate universurile simulate intră unele într-altele, ca nişte matriosce?

Cum am putea şti măcar ce înfăţişare exterioară avem? Fiindcă în program sunt o femeie albă, tânără, brunetă, prea slabă, cu părul lung, cu ochii negri, de ce simularea nu s-ar amuza creându-mi mai multe variante ale fetei sau ale corpului, în funcţie de interlocutori?

Şi, uite, Adrian – iar acum Meredith se înăbuşă de furie –, o altă idee nu atât de absurdă: există o viaţă falsă după moartea noastră falsă? Chiar aşa, de fapt, ce le-ar costa pe aceste fiinţe *într-atât* de evoluate, *într-atât* de înzestrate cu geniu să adauge paradisuri la simulările lor de proastă calitate, pentru a le recompensa pe toate prográmioarele astea merituoase şi docile, care s-au supus la dictatele fiecărei prejudecăţi? De ce să nu conceapă un paradis pentru bunele programe musulmane, care au mâncat întotdeauna *halal* şi care se întorceau cu evlavie către Meca să se roage lui Allah de cinci ori pe zi? Un paradis pentru programele catolice care mergeau la

spovedanie la Liturghie în fiecare duminică? Un paradis pentru programele care se închină la Tlaloc, zeul aztec al apei, acele victime sacrificate în vârful piramidelor, care se întorceau pe Pământ metamorfozate în fluturi?

Şi dacă ar exista şi mii de infernuri pentru programele ruşinoase de apostaţi, necredincioşi sau liber-cugetători, mii de focuri ale gheenei unde spiritele astea emancipate ar arde fără încetare, într-o tortură eternă şi virtuală, asaltate 7 9 7

de demoni roşii şi devorate de monştri cu boturi feroce? Şi 9 9 9 9

mai bine, de ce nu ar fi imaginat geniile astea farsoare că fiecare program religios s-ar ruga la Dumnezeul greşit. Şi, odată mort, surpriză, frate, ai fost baptist, budist, evreu, musulman? Dar trebuia să fii mormon, fraiere! Hai, toată lumea în infern!

La urma urmei, zeii azteci au creat de multe ori lumea şi, de nenumărate ori, au distrus-o: Ocelotonatiuh a făcut ca oamenii să fie devoraţi de jaguari, Ehecatonatiuh i-a transformat în maimuţe, Quiauhtonatiuh i-a îngropat sub un potop de foc, Atonatiuh i-a înecat şi i-a transformat în peşti.

Acestea sunt întrebările pe care şi le pune Meredith sau poate programul ei, care a reţinut o grămadă despre zeii azteci şi lumea lor. Şi, în plus, fără a dori să denigrăm monoteismul, disfuncţionalităţile lumii s-ar explica mai bine printr-un conflict interminabil între zei.

Meredith are brusc poftă de o cafea care în mod normal nu-i place, se luptă cu espressorul recalcitrant – boii ăştia chiar au programat defecţiuni în simularea lor – şi, când lichidul negru şi cremos curge în cele din urmă, se întoarce către Adrian, care tace.

El o priveşte cu o încântare care îi strânge inima. În mod sigur iubeşte totul la ea, obrajii ei trandafirii când se înfurie, perla aceea de sudoare de pe vârful nasului şi felul în care poartă cămăşi largi peste un corp atât de subţire. Poate că tot acest elan către ea este, de asemenea,

programat? Puţin îi pasă. Poate că viaţa începe când ştii că nu o ai.

Ce s-ar schimba la urma urmei pentru ei? Simulaţi sau nu, trăim, simţim, iubim, suferim, creăm şi vom muri cu toţii, lăsându-ne urma, minusculă, în simulare. La ce te ajută să ştii? Trebuie să preferi întotdeauna obscuritatea cunoaşterii. Ignoranţa este un bun tovarăş, iar adevărul nu aduce niciodată fericirea. Mai bine să fii simulat şi fericit.

Meredith ia o înghiţitură de cafea amară şi zâmbeşte:

— Mulţumesc că m-ai adus aici, Adrian. Furia mea este pe măsura a ceea ce trăim. Sunt nebună de fericire că mă aflu în barca asta împreună cu tine.

Englezoaica specialistă în topologie izbucneşte în râs şi, în clipa asta, nu-i mai pasă nici ei dacă e simulată, iar bucuria sa nu este deloc un efect secundar al modafinilului. Începe să cânte pe melodia de la *I Can’t Get No Satisfaction*.

I can be no no no simulation

No no no

And I cry and I cry and I cry!

I can be no no no

Dansează şi face piruete pe melodia celor de la Rolling Stones şi, cum el rămâne stângaci şi surprins, copleşit de emoţie, îl apucă de mână şi-l trage spre ea:

— Hai, Adrian, nu sta ca o vază de porţelan! *I can be no no no*!

E formidabil, îşi spune Adrian, e formidabil că o iubesc pe fata asta.

Deodată, el o lipeşte de pieptul lui, urmează să o sufoce în braţe, ameţit de tandreţe şi dorinţă, şi o sărută, când generalul Silveria intră în cameră.

— Domnule profesor Miller, spune generalul fără nicio jenă, un elicopter staţionează pe pistă. Plecaţi imediat la Casa Albă. Preşedintele vă aşteaptă.

CÂŢIVA PREŞEDINŢI

>

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 11: 00, West Wing, Casa

Albă, Washington

Preşedintele străbate în lung şi-n lat biroul oval, într-o stare de incandescentă vulcanică, cu ochii aţintiţi la soarele de pe covorul alb, gros. Face un tur complet al camerei, în sens invers acelor de ceasornic, sub privirea indiferentă a bustului lui Winston Churchill, în timp ce Washington, în rama lui de deasupra şemineului, se dovedeşte puţin mai curios.

Patru persoane aşteaptă în fotoliile lor, în faţa biroului prezidenţial: consilierul special, secretarul de stat al Americii, un consilier ştiinţific şi Adrian Miller, captivat de vulturul maiestuos de pe panoul din *Resolute desk*, Adrian, căruia şeful protocolului i-a înmânat de cum a sosit o cămaşă albă, curată şi parfumată, şi vom profita de ocazie pentru a vă spăla rapid tricoul, profesore Miller.

— Nu vreau să-l sun pe francez, se îmbufnează preşedintele, întorcându-se la locul său.

— Am reţinut şaizeci şi şapte de cetăţeni francezi, spune consilierul special. Şi acesta este un zbor Air France. Va trebui sunat, domnule preşe…

— Nu şi nu. Îl voi suna mai întâi pe Jinping. Câţi chinezi avem?

— Vreo douăzeci, domnule preşedinte. Dar îl vom suna pe preşedintele francez imediat după aceea.

— Da, vom vedea. Jennifer, dă-mi chinezii. Iar eu, profesore Müller, vi-l dau în câteva minute la telefon pe Jinping, aşa facem, da?

Preşedintele se întoarce spre Adrian Miller, care îi aminteşte vag de actorul acela din *Forrest Gump*, oare cum îl cheamă? dar cu un aer ceva mai tineresc.

Adrian nu răspunde. Simte oboseala nopţilor nedormite şi se gândeşte, puţin zăpăcit, E o nebunie, o nebunie, sunt în Biroul Oval cu preşedintele, voi vorbi cu preşedintele chinez şi port o cămaşă albă.

— Profesore Müller, cu dumneavoastră vorbesc…

Tom Hanks, bingo, gândeşte preşedintele. Îmi aminteşte de Tom Hanks.

9

— Da, domnule preşedinte, este de acord Adrian. Numele este *Miller*, domnule preşedinte.

— Spuneam că vi-l voi da pe Jinping la telefon, îi veţi explica.

— Profesorul Miller ar trebui să răspundă la toate întrebările, fără excepţie? întreabă consilierul special.

Preşedintele ridică din sprâncene, îşi caută răspunsul la secretarul de stat, care dă din cap:

— Spune tot ce vrei, profesore. Oricum, nu ştim mare lucru.

— Domnule preşedinte, vă fac legătura cu preşedintele chinez, spune o voce feminină.

La unsprezece mii de kilometri distanţă, în Zhongnanhai, în sala de conferinţe a West Building Compound, o mână ridică telefonul.

— Bună ziua, domnule preşedinte Jinping, spune preşedintele. E foarte târziu, îmi pare rău.

— Nu dormeam, dragă domnule preşedinte.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine. Vă contactez pentru o chestiune de importanţă capitală. Ne confruntăm cu o situaţie fără precedent. Întreaga lume se confruntă cu asta şi de aceea dumneavoastră sunteţi primul pe care îl contactez. În clipa de faţă sunt alături de consilierii mei ştiinţifici. Mă vor asista în orice moment. Uitaţi despre ce e vorba: acum două zile, un avion Air France a aterizat pe teritoriul nostru. Este un avion care aterizase deja, acum trei luni.

— Da? Se întâmplă adesea ca un avion să aterizeze de mai multe ori, se abţine să râdă preşedintele. Mai ales un zbor regulat…

— E mai complicat. Vi-l dau la telefon pe unul dintre cei mai buni consilieri ştiinţifici ai mei, profesorul Adrian Müller de la Universitatea Princeton.

Adrian se ridică, preia receptorul de la preşedinte, bâlbâie „Profesor Adrian *Miller*, domnule preşedinte…”, apoi încearcă să fie clar, concis şi exhaustiv. La capătul

firului, o neînţelegere totală. „A aterizat avionul de două ori?”, întreabă preşedintele chinez, înainte de a repeta: „De două ori?”. Conversaţia continuă, iar Adrian răspunde la întrebări despre cumulonimbus, testele ADN ale pasagerilor, condiţiile de reţinere a acestora... După prezentare, discută diferitele ipoteze, încearcă să explice inexplicabilul. Confruntat cu stupefacţia interlocutorului său, trebuie adesea să o ia de la capăt. La finalul unui sfert de oră interminabil, preşedintele cere lista cetăţenilor chinezi reţinuţi la baza McGuire.

— Vă daţi seama că o au deja, şoptește consilierul ştiinţific. Ei ştiu unde se află fiecare chinez în orice >» moment, aşa că, vă puteţi imagina, cei care s-au îmbarcat în martie într-un Paris-New York...

— Vom lăsa serviciile noastre să soluţioneze problemele contingente, a conchis preşedintele chinez, salutaţi-l pe preşedintele dumneavoastră din partea mea şi spuneţi-i că îl voi suna în următoarea oră.

Apoi, omul din Imperiul de Mijloc închide, Adrian face la fel, se reaşază. Preşedintele american rămâne nemişcat, ca prostit. Matematicianul îl examinează pe acest bărbat mărginit şi îşi consolidează ideea deznădăjduitoare că, prin adunarea de bezne individuale, rareori se obţine o lumină colectivă.

— Cu siguranţă că sunt deja pe punctul de a aresta „dublurile” cetăţenilor lor, meditează cu voce tare secretarul de stat.

— Am luat legătura cu preşedintele Macron, domnule preşedinte. Va fi pe fir într-un minut, spune consilierul special.

— Am o problemă cu francezii, şi cu acest tip în special. Bine. Jennifer, fă-mi legătura cu papagalu’ ăla arogant.

Telefonul vibrează, preşedintele bea un pahar cu apă, răspunde, zâmbeşte forţat.

— Dragul meu Emmanuel, sunt atât de fericit să vă vorbesc. Sper că sunteţi bine, la fel şi fermecătoarea

dumneavoastră soţie. Vă contactez în legătură cu un subiect de o importanţă capitală…

La unsprezece mii de kilometri de aici, Xi Jinping priveşte o clipă noaptea care cade în linişte peste lacul din centrul Noului Oraş interzis. De-a lungul malului, a plantat sute de arbori de ginkgo, pentru a-i contempla şi a medita. Acest copac străvechi la fascinat dintotdeauna.

Există de milioane de ani înainte să apară dinozaurii şi va supravieţui omenirii. Un *memento mori* în versiune vegetală. Apoi, Jinping se întoarce şi se aşază la masa de conferinţă. Acolo se află o duzină de soldaţi şi civili tăcuţi. Au ascultat» >

explicaţiile lui Miller, luând notiţe din când în când. Avem de-a face cu cea mai neagră dintre „lebedele negre”, acele evenimente improbabile cu consecinţe infinite.

Pe ecranele camerei Preşedinţiei sunt afişate imagini realizate de noii sateliţi Yaogan 30 – 06, desfăşurări în jurul globului. Definiţia este excelentă: se poate descifra foarte bine numărul Boeingului Air France, se poate vedea clar lungul convoi dintre avion şi hangar, se poate supraveghea non-stop baletul elicopterelor. Defilează de asemenea chipurile tuturor pasagerilor: de două zile, Ministerul Securităţii Statului strânge toate datele posibile despre ei, cu o eficientă nu mai mică decât a celor de la NSA.

— Aşa este, rezumă Xi Jinping. Sunt în acelaşi rahat ca noi în aprilie trecut cu zborul Beijing-Shenzhen din ianuarie. Au reţinut două sute patruzeci şi trei de oameni la baza lor de pe Coasta de Est… Faţă de câţi în Airbus?

— Sunt trei sute douăzeci şi doi, tovarăşe preşedinte, spune un general. Majoritatea se găsesc încă la baza forţei aeriene din Huiyang.

— Ar trebui să-i avertizăm pe americani despre existenta acestui zbor? întreabă o femeie îmbrăcată în civil. *9*

— Nu imediat. Poate niciodată. Nu au revendicat niciunul dintre cei cincisprezece americani de la bord. Nu

au lipsit nimănui.

— Aşadar, şi pentru ei… intervine un alt militar cu patru stele, această ipoteză de simulare este cea mai proba…

— Da, şi pentru ei… i-o taie preşedintele.

Preşedintele celor 1 415 152 689 de programe.

Când Adrian părăseşte Casa Albă, şeful Protocolului îl ajunge din urmă pe hol. Îi întinde o geantă neagră, din pânză, cu steagul american:

— Tricoul dumneavoastră este înăuntru, profesore Miller. L-am spălat şi ne-am luat libertatea… să-l coasem. A trebuit să caut Fibonacci pe internet ca să înţeleg ce vrea să spună „I V zero, one and Fibonacci”. Foarte amuzant, dacă îmi permiteţi. Puteţi păstra cămaşa, desigur. Veţi găsi, de asemenea, un hanorac cu glugă cu logoul Casei Albe. Preşedintele a insistat să vă scrie personal o dedicaţie.

Adrian nu apucă să spună un cuvânt, că şeful protocolului adaugă, impasibil:

— Nu vă faceţi griji, domnule profesor. I-am dat un stilou pe bază de apă, va ieşi la prima spălare.

THE PEOPLE HA VE

THE RIGHT TO KNOW

Articol din New York Times, datat duminică, 27 iunie 2021

ÎN CIUDA PROBELOR.

USAF[29] NEAGĂ REŢINEREA UNUI AVION DE LINIE FRANCEZ ŞI A PASAGERILOR LUI LA BAZA MCGUIRE

Joi, la începutul serii, un Boeing 787, de la Air France, a fost forţat să aterizeze la baza aeriană militară McGuire din New Jersey. Se pare că pasagerii şi echipajul sunt reţinuţi în secret într-o clădire mare, concepută pentru a-i primi. În ciuda solicitărilor noastre repetate, nici armata, nici compania aeriană nu oferă vreo explicaţie în legătură cu acest incident.

Mcguire base, 26 iunie. Lui John şi Judith Madderick,

29 United States Air Force.

şaizeci şi cinci, respectiv şaizeci şi şase de ani, ambii pensionari, nu le-a venit a crede ochilor. Joi seara, cuplul lua masa în curtea lor din Cookstown, New Jersey, când un avion de linie escortat de două avioane de vânătoare a aterizat la baza USAF McGuire, la o milă distanţă de ei. John şi Judith sunt obişnuiţi cu plecarea şi sosirea avioanelor Super Hercules şi AWACS, dar nu-şi amintesc că, în cei treizeci de ani de când locuiesc aici, această bază să fi găzduit un singur avion civil. Alţi martori, inclusiv un membru al forţelor armate, au confirmat că este vorba de un Boeing 787, care operează sub pavilion Air France.

Andrew Wiley, purtătorul de cuvânt al Forţelor Aeriene, neagă că ar ascunde vreo informaţie, dar confirmă că baza McGuire este complet închisă, sub paza vigilentă a soldaţilor din grupul de luptă al Brigăzii de infanterie 86, trimisă acolo în timpul nopţii de joi, 24, spre vineri, 25. Orice vizită este interzisă personalului neautorizat. Vehiculele blindate plasate în două puncte de trecere – faţă de şapte câte erau înainte – controlează intrarea şi ieşirea celor patru mii de soldaţi ai bazei, ale căror vehicule intră şi ies unul câte unul, provocând blocaje pe drumurile din jur.

Potrivit unei surse care lucrează la controlul traficului aerian al aeroportului Kennedy, un Boeing 787 care suferise avarii a intrat în spaţiul aerian naţional introducând codul greşit pentru un zbor Air France Paris-New York. Aeronava a fost deviată imediat, la ordinul Norad, către o bază militară de pe Coasta de Est. Muncitorii civili de la baza McGuire, care doresc să-şi păstreze anonimatul, au declarat că peste două sute de pasageri, împreună cu personalul de bord, au fost debarcaţi şi instalaţi într-o clădire mare, special amenajată. De atunci s-au putut observa mişcări semnificative. Boeingul a fost apoi parcat într-un alt hangar, nu fără ca mai multe fotografii să fi fost făcute înainte de această operaţiune, care dovedesc că este vorba despre un 787 – 8. Unele imagini, postate pe reţelele de

socializare, au devenit rapid inaccesibile.

La rândul ei, prin vocea directorului său de comunicaţii, François Bertrand, compania aeriană Air France a indicat că niciunul dintre avioanele sale nu a dispărut. Compania franceză a furnizat, de asemenea, o listă cu cele douăzeci şi trei de Boeinguri pe care le operează pe o jumătate de duzină de rute, dintre care unele sub sigla KLM, iar toate sunt localizate. Reamintim că firma Boeing a livrat în prezent 387 de aparate Boeing 787 – 8 la nivel mondial, iar Air France este al doilea client european al ei. Nici producătorul de aeronave, care le asigură mentenanţa, nu raportează niciun avion lipsă. În plus, niciun aeroport de pe Coasta de Est nu raportează un incident care implică un zbor comercial.

Indicaţiile lui 787, citite pe cele câteva fotografii ale fuzelajului, corespund totuşi cu cele ale unei aeronave destinate în mod tradiţional liniei Paris-New York. Compania recunoaşte imobilizarea la sol a unuia dintre Boeingurile sale 787 care are acelaşi număr. Din „motive de securitate”, acesta a fost pus sub sechestru de către autorităţile americane sâmbătă dimineaţă şi rămâne staţionat pe aeroportul Kennedy, unde va fi supus la numeroase teste. Se crede că este o aeronavă care a suferit pagube în timpul turbulenţelor legate de „furtuna deceniului” din luna martie. Această perturbare atmosferică majoră a provocat daune grave multor avioane şi nave.

Misterul identităţii avionului forţat să aterizeze 9 9

pe baza McGuire rămâne totuşi deplin. Ocupanţii săi, mai mult de două sute de oameni, mai sunt oare reţinuţi în vastele clădiri ale bazei? Surse apropiate autorităţilor militare afirmă acest lucru. Or, reglementările internaţionale privind aviaţia civilă nu permit reţinerea civililor fără proces decât în câteva cazuri strict legiferate de legislaţia naţională. Terorismul este unul dintre ele, dar, înainte de toate, dispoziţiile medicale pot impune carantina echipajului şi a pasagerilor. Totuşi, această

procedură nu poate fi iniţiată decât prin ordinul preşedintelui şi după un aviz consultativ de la Center for Disease Control (CDC). Întrebat despre acest lucru, Kenneth Logan, directorul CDC, a declarat că agenţia sa nu este la curent cu nicio problemă epidemică pe teritoriul naţional.

Un motiv suplimentar de mirare este că nici sechestrarea acestui avion timp de două zile, nici reţinerea ocupanţilor săi nu au provocat nici cea mai mică reacţie nicăieri. Prin noua sa directoare de comunicare, Jenna White, Casa Albă a asigurat că niciun american sau cetăţean străin nu este reţinut în mod nejustificat. Deşi mai mult de unul din trei pasageri pe un zbor Air France Paris-New York este francez, Ambasada Franţei, contactată, a contestat faptul că ar exista conaţionali reţinuţi împotriva voinţei lor la baza McGuire şi nu a dorit să comenteze ipoteza.

Pentru biroul anchetatorilor, Anja Stein

Sâmbătă, 26 iunie 2021, ora 23: 00, McGuire Air Force Base

Generalul Silveria pune telecomanda pe masă, iar articolul din *The New York Times* rămâne pe ecran.

— Articolul va fi încărcat într-o oră, nu mă întrebaţi cum face NSA, dar aflăm înaintea tuturor. Iată: doar două zile. Nu prea poţi spera că un Boeing uriaş și cei peste două sute de pasageri ai săi vor trece mult timp neobservaţi.

212

Anomalia

"All the News That's Fit to Print"

The New York Times

VOL. CLXVII ... No. 58,039 NEW YORK, MONDAY, JUNE 28, 2021

Mysterious Flight. Image of the Air France Boeing 777, taken on the morning of Saturday 26. The aircraft is still immobilized at McGuire Air Force Base. The military base is now closed and under Army surveillance.

Thick mystery surrounding the mobilization of scientists in the United States.

By PABLO LEVIS BECKER

ISLAMABAD, Pakistan — For a nation often in the news for all the wrong reasons — suicide bombings, horrific school massacres — Pakistan has reached a turning point that could possibly alter its dysfunctional trajectory.

Imran Khan, the cricket star and 3-for celebrity whose political party won this past week's

Against The Evidence, The USAF Denies Holding A French Airliner At The McGuire Base

Early Friday evening, An Air France Boeing Was forced to land At Air Force Base In New Jersey.

John and Judith Maddereck, 68 and 66, both retired, couldn't believe it. The couple was having dinner Friday night in their backyard in Cocketown, New Jersey, when an airliner, escorted by two fighters, landed at the USAF McGuire base a mile away. John and Judith are used to the comings and goings of the Super Hercules and AWACS, but they don't remember, in the thirty years they have lived here, that the base has hosted a single civilian aircraft.

Witnesses, including a member of the armed forces, confirmed that it was a Boeing 777 flying under the Air France flag. More than two hundred civilians were herded and installed in a large building set up for this purpose. The Boeing was then parked in a hangar, not without several shots being taken before his operation. Some, posted on social networks, quickly became inaccessible.

Andrew Wiley, spokesman for the Air Force, denies any withholding of information. for the McGuire base is now completely sealed off, under the supervision of soldiers from the 96th Infantry Brigade Combat Team, who arrived on the scene during the night of Friday 26 to Saturday 27. Any visit is prohibited to any unauthorized personnel. For its part, the airline Air France, through its communications director Françoise Bertrand, claims "not to be aware" of the disappearance of one of its aircraft.

Saving the Amazon Rainforest At the Center Of Discussions Between Brazil And the United States

By IAN BERT

Washington, DC. Brazil and the United States are "on the same wavelength" regarding the new fires in the Amazon, Brazilian Foreign Minister Ernesto Araujo said Friday after a meeting with Donald Trump at the White House. Jair Bolsonaro, for his part, said Friday that Europe has "no lesson to give" to Brazil on the fires raging in the rainforest.

The head of Brazilian diplomacy, Ernesto Araujo, and Eduardo Bolsonaro, the deputy son of the president and ambassador to Washington, went to the White House in search of support as Brazil has been under intense international pressure for a week. The two men spoke for about 30 minutes with the American president.

Ernesto Araujo welcomed the fact that the U.S. president is receiving officials without the rank of president or head of state. According to the Brazilian minister, "governments share the view that countries are sovereign over their territory" and that fires in the world's largest rainforest should not be "a pretext to promote the idea of an international committee to manage the Amazon."

The American president had congratulated Jair Bolsonaro on Saturday, considering that "he was working very hard" in the fight against the new fires in Amazonia, notably taking the opposite view from the other members of the G7. He expressed the "full support" of the United States to Brazil.

Jair Bolsonaro also announced in the evening on Twitter that he had had a "productive" telephone conversa-

*

— Zvonul circulă foarte repede pe net. Deja cinci sute de referinţe şi urcă, notează Brian Mitnick. De comun acord cu Air France, am distrus, în sistemul de rezervare, fişierul original cu pasagerii zborului din 10 martie şi l-am înlocuit cu o listă fictivă. Suntem pe punctul de a interveni în majoritatea comparatoarelor de zboruri de pe internet. Ştergem urmele tuturor călătoriilor. Chiar dacă nu circulă încă informaţii cu privire la pasagerii avionului, există în aproape toată ţara referinţe la arestările în curs.

— Din punct de vedere tehnic, acestea nu sunt arestări, sunt „rechiziţii privind securitatea naţională", corectează Silveria.

— Şi, până la urmă, unde sunt duşi toţi aceşti oameni? întreabă Adrian.

— FBI-ul şi NSA îi aduc aici în dube care sunt pe cât de negre pe atât de discrete, îi scapă generalului enervat.

Nu este prea inteligent din partea agenţiilor voastre, Jamy, Mitnick, dacă îmi permiteţi.

— Dacă pot să fac şi eu o remarcă, generale, răspunde bărbatul de la NSA, nu este foarte inteligent nici să fi adunat aceşti indivizi într-un singur loc, sala H. Unii pasageri i-au recunoscut pe alţii… Ştiu acum cu toţii că au urcat în acelaşi avion Air France în martie… Îşi imaginează ce poate fi mai rău, un virus, prezenţa unui terorist printre ei.

— FBI a detaşat psihologi pentru ei, spune Jamy Pudłowski, în aşteptarea confruntării… Trebuie să fie pregătiţi să-şi întâlnească… dublul.

— Desigur, oftează Silveria. Nu-i putem împuşca pe cei două sute patruzeci şi trei de oameni din hangar… Din păcate, sunt de acord, Mitnick, dar asta e.

Bărbatul de la NSA face grimase şi continuă:

— CNN, CBS şi Fox trimit o mică echipă de jurnalişti cu dube conectate la satelit, sandviciuri şi cafea fierbinte. Mai adaug că, la CBS Evening News, Elaine Quijano tocmai a avut ca invitaţi un rabin şi un pastor la sfârşitul emisiunii. Aceştia au dezvăluit că la Casa Albă au fost convocări reprezentanţi religioşi, pentru a dezbate „natura sufletului”, şi că ar fi de aşteptat o declaraţie majoră.

— Bineînţeles că rabinul liberal a sifonat, se strâmbă Jamy Pudłowski. Nu s-a putut abţine. Adoră platourile de televiziune. Şi asta nu e tot. În ciuda tuturor instrucţiunilor noastre de discreţie absolută, NBC tocmai a»

anunţat nu doar faptul că nişte renumiţi oameni de ştiinţă sunt de negăsit, dar şi că unii au fost convocaţi aici…

— Jurnalistul are doi duşmani: cenzura şi informaţia, spune sentenţios Mitnick. Este începutul…

— Nu-i începutul, e sfârşitul, zice Silveria. Confruntările dintre pasagerii zborului din martie şi cei ai celui din iunie vor începe cât mai curând posibil. Şi mâine-seară, duminică sau cel târziu luni dimineaţă, armata îi va da pe toţi aceşti oameni drăguţi în grija FBI-ului. E vreo

problemă, Jamy?

— Niciuna, generale. Nu cunosc vreo problemă care să poată ţine piept absenţei soluţiei.

III

Cântecul neantului

(după 26 iunie 2021)

Niciun autor nu scrie cartea de a cărei lectură are parte cititorul, niciun cititor nu are parte de lectura cărţii pe care a scris-o autorul. Doar punctul final, într-o oarecare măsură, poate fi comun amândurora.

Anomalia, Victor Miesel întâlnire de gradul doi

Duminica, *27 iunie 2021*, *rue La Fayette*, *Paris*

O ciupitură de obraz şi Blake se trezeşte într-un scaun rece, de oţel, strâns legat, cu căluş la gură. Treabă de profesionist: nu e strangulat, dar nu poate mişca un deget. Recunoaşte decorul sobru, funcţional: este acasă, rue La Fayette. Îşi recunoaşte chiar şi coarda cu care este legat, din material ultrarezistent, pe care a cumpărat-o în aprilie. Abia îşi aminteşte că, atunci când a intrat în apartamentul cu două camere, a simţit o înţepătură ascuţită în ceafa şi imediat s-a prăbuşit.

Camera în care se află a fost un dormitor: are încă un pat îngust şi dă spre o baie cu o cadă mare, emailată. Putea fi pusă în valoare de un designer dacă scopul ei nu ar fi înainte de toate unul practic. Nu poate întoarce capul, dar nici nu e necesar pentru a înţelege că întreaga cameră este acoperită cu plastic transparent. Blake March – să-i spunem aşa – are capacitatea să-şi imagineze ce poate prevesti asta. În dreapta lui, pentru a completa acest decor pe măsura serialului *Dexter*, sclipesc vreo treizeci de instrumente chirurgicale, bisturie, lanţete, scalpele, fierăstraie electrice, foarfece, pile: le recunoaşte şi pe ele. Unele nu au fost folosite niciodată, cum ar fi burghiul cranian, pe care l-a testat oricum pe oase cu măduvă. Nu este îngrozit, probabil din cauza efectului secundar, foarte relaxant, al midazolamului care i-a fost injectat.

Îi trebuie câteva secunde bune ca să-l identifice pe

bărbatul în combinezon de protecţie complet, din spatele vizierei, care stă în picioare în faţa lui şi-l priveşte trezindu-se. Holbează stupefiat ochii. Stupefiat este puţin spus.

Cei doi bărbaţi se privesc îndelung. Blake June examinează prizonierul. Trei zile s-a tot gândit, a întors problema pe toate feţele, fără să găsească o explicaţie. Dar absurdul nu exclude simţul practic, aşa că a întins capcana. Nu exista altă cale. O muscă nu-şi dă niciodată întâlnire cu un

păianjen.

Blake March începe brusc să se zbată, mârâie, geme, mormăie ceva sub căluş, dar Blake June nu i-l scoate: cu voce joasă, îi vorbeşte la ureche:

— N-am de gând să-ţi ţin un discurs. Nu înţelegi ce se întâmplă şi eu cu atât mai puţin. Nu contează. Eu sunt tu, tu eşti eu. E prea mult, nu putem fi doi. Înţelegi bine asta.

Blake June apucă un creion, un blocnotes şi se instalează lângă computerul deschis.

— Toate numerele contului meu bancar au fost schimbate. De tine, desigur, fiindcă eu fac asta la fiecare trei luni. Ştii metoda de a-ţi aminti aceste coduri… Dă din cap pentru „da”.

Blake March se supune. Gândurile îl asaltează şi chiar ajunge să se întrebe dacă nu cumva visează, un vis incredibil de realist.

— Mă voi conecta în faţa ta la conturile mele şi-ţi voi dicta cifre şi litere, iar tu vei confirma cu un semn din cap. La prima greşeală, îţi voi smulge o unghie, la a doua, îţi voi zdrobi prima falangă. Nu ştiu cine eşti, dar probabil ai aceleaşi amintiri ca mine. Îţi aminteşti contractul de la

>

Amiens de acum doi ani? Dă din cap pentru „da”.

March dă din cap. Îşi aminteşte… O treabă tipică pentru albanezi, dar fie clientul nu avea relaţii, fie îi era

prea frică de ei. A fost atât de atroce, încât aproape că nu o mai voia. Genunchii găuriţi, coatele rupte, degetele tăiate, limba şi penisul tăiate, timpanele perforate şi, în final, acid în pupile. Pentru a primi cealaltă jumătate din cei şaptezeci de mii de euro, victima nu trebuia să moară.

June continuă.

— Ai face exact la fel dacă ai fi în locul meu. Mai ales că eşti în locul meu.

9

March îl urmăreşte, mijind ochii. Zâmbetul lui Blake June nu este crud. Mai degrabă jenat. Nu i-a plăcut Amiens. Totul are o limită.

— Dacă nu comiţi nicio greşeală şi primesc toate conturile, vom discuta despre viitor, despre ce se poate negocia între noi. Înţelegi?

March dă din cap, iar June se gândeşte din nou la fraza lui Al Capone: obţii mai mult fiind înarmat şi politicos decât doar politicos.

— Bine, atunci să începem. Prima bancă. First Caribbean Investment Trust.

March dă din cap. Închide ochii, se concentrează şi se gândeşte la o jumătate de duzină de flamingo zburând noaptea deasupra Alpilor.

— Primul caracter. Literă? OK. Minusculă? Majusculă. Înaintea lui L? Nu. Înaintea lui T? Bine. L M N O P… P? Perfect.

Blake notează P.

— Al doilea caracter. Literă? Nu. Cifră. Da. Unu doi. Trei. Patru. Cinci. Şase.

Înclinare din cap.

— Şase. Da? *9*

Înclinare din cap. Blake notează un 6 după P.

Un sfert de oră mai târziu, Blake June şi-a recuperat toate conturile şi le-a modificat din nou, folosind iar aceeaşi metodă. O propoziţie uşor de transcris pentru fiecare dintre cele trei conturi. Deci, pentru First Caribbean Investment Trust, a fost „Priveşte şase păsări

de culoare roz!”. Nu înseamnă mare lucru, dar este scris „P6 pder!”. Şi este suficient doar să-ţi aminteşti şase flamingi. Următoarele pentru Latvijas International Bank: „Ele traversează un cer negru de la Veneţia la Paris”. EtuendivlP. Etc. *9*

De asemenea, a aflat noile identităţi şi parole ale site-ului său de pe darknet şi chiar PIN-ul modificat al laptopului său. A citit istoricul mesajelor, a descoperit în agenda sa că el – mă rog „Jo” – a luat cina de mai multe ori cu un anume Timothée, despre care încă nu ştie nimic. Dar June nu este atât de curios încât să scoată banda adezivă de pe gura lui March. Nu se teme că va ţipa după ajutor, întrucât ambii ştiu că această cameră este izolată fonic, de la cei patru pereţi până la podea şi tavan. Dar nu vrea să lase nici cea mai mică îndoială să se strecoare în el, nu vrea să aibă nicio ezitare.

Când March vede că June se ridică, nu are nevoie de explicaţii. Evident că ar face acelaşi lucru. Închide ochii, vrea doar ca totul să meargă repede. June trece în spatele lui, fără grabă, şi îi injectează o doză de propofol în ceafa, care îl face să-şi piardă cunoştinţa în câteva secunde. Dacă nu cauzează suferinţă inutilă, Blake nu se urăşte atât de 7 mult. Un minut mai târziu, o injecţie cu curara opreşte inima lui March. Moartea şi somnul sunt fraţi gemeni, spunea deja Homer.

Blake – nu mai există de acum nicio ambiguitate – taie coarda, prinde corpul înainte să cadă la pământ. Îl dezbracă, aranjează cu grijă hainele – la urma urmei, au aceeaşi mărime –, aşază corpul în cadă, cu picioarele în aer, cu capul în jos, deschide duşul şi, după ce îi taie gâtul, îl lasă să se golească de sânge. Îi trece degetele prin acid, pentru a-i distruge amprentele. Apoi, cu atenţie, cu un fierăstrău electric pentru os, tranşează corpul, având grijă să nu lase vreun membru uman clar identificabil, cum ar fi o mână, un picior. Nu prea are experienţă. Pe spate, pe spatele lui, observă o aluniţă pe care nu o văzuse niciodată, cu marginile neregulate. De supravegheat.

Tăind penisul, penisul său, nu poate, orice-ar fi, să-şi reţină un fior de dezgust. În trei ore, a umplut o sută de pungi etanşe pentru congelator. Nu a mai rămas decât capul.

Rahat. Leucoplastul.

Blake era gata să uite. A fost lovit cu copita de un ponei? Abia aşteaptă ca Flora să-i spună mai multe despre asta. Desprinde plasturele de pe fruntea lui March, rana se închisese deja. Cu un bisturiu, îşi taie uşor pielea, atât cât viitoarea cicatrice să fie plauzibilă, o dezinfectează şi îşi lipeşte leucoplastul pe frunte. Apoi cufundă capul lui March în baia de acid pe care a pregătit-o într-un lighean: pielea se dezintegrează, degajând rotocoale de vapori de acid azotic.

Este şapte seara. Blake va termina mâine. Curăţă baia, îndepărtează prelatele transparente, abia stropite, le împătureşte cu grijă. O măsură de precauţie inutilă: la urma urmei, dacă cineva ar descoperi vreodată sângele ăsta la el acasă, e sângele lui. Stivuieşte pungile în cadă. Volumul este mai mic decât se aştepta. Opt valijoare, patru călătorii.

De la un telefon de unică folosinţă, trimite un mesaj unui destinatar secret: „Opt buşteni, Total Clignancourt”. Răspuns imediat: „OK. Miercuri, ora 15”. Z minus 2, O minus 2: Francis îi va aştepta mâine, luni, la ora 13, cu 4 x4, la staţia Porte de Clignancourt.

Apoi Blake iese, încuie uşa. Ştie că va descoperi că Quentin şi Mathilde au mai crescut puţin. Există viaţă după moarte, în special după a altora.

Luni, 28 iunie 2021, ora 21: 55.

Palatul Élysée, Paris

— Totul este gata, Emmanuel. Cinci minute. Avem canalele de ştiri, un Facebook Live şi un live şi pe YouTube. Cu un minut de decalaj în difuzare, dacă apare vreo problemă.

Preşedintele îi zâmbeşte directoarei de comunicare:,

>

— Şi la Washington? Nici nu se pune problema ca

tipul ăsta să le fure tuturor capul de afiş.

— Va fi mai târziu decât noi, îşi repetă încă discursul.

— Tipul ăsta îşi repetă discursurile? Zici că e de capul lui tot timpul, că improvizează. Puţin? Xi Jinping?

— Nu ştiu.

— Domnule preşedinte? spune o voce de bărbat.

Şeful statului se îndreaptă spre directorul adjunct al contraspionajului, un omuleţ chel, care încă se uită la mobil, confuz.

— Melois era? Când se întoarce din Statele Unite?

— Nu a fost el, domnule preşedinte, spune directorul adjunct. Avionul ministerial tocmai a decolat de la baza McGuire. Dar am o informaţie.)

— Pe scurt, Grimal.

— Acum zece zile, serviciul de mentenantă Airbus a observat o ciudăţenie. În timpul unei revizuiri a unui alt Airbus al China Airlines, în Dubai, mecanicii au găsit o parte de aripă care poartă acelaşi număr de serie ca al altui avion atribuit unei linii interne chineze, Beijing-Shenzhen. Iar asta este absolut imposibil. Constructorul a suspectat iniţial că e vorba de o copie-pirat. Dar pe această linie, Beijing-Shenzhen, în aprilie, sateliţii noştri au observat o anomalie a traficului: o aeronavă necunoscută a fost redirecţionată către baza militară Huiyang. Potrivit serviciilor, chinezii aveau şi ei dreptul la un avion, cum să spun, duplicat… Şi l-au dezmembrat complet şi au reciclat piesele.

— Şi pasagerii? Echipajul?

— Nu ştim nimic în plus.

— Americanii nu ne-au avertizat?

— Niciun indiciu că ştiu ceva despre asta.

Cei doi bărbaţi tac când se apropie directoarea de comunicare.

— Emmanuel? Douăzeci de secunde.

Preşedintele se aşază, machieuza îi corectează o reflexie de pe frunte.

— Zece…

Directoarea încheie numărătoarea inversă în tăcere. Preşedintele se uită fix la cameră, prompterul se derulează.

„Dragi compatrioate, dragi compatrioţi.

Vă vorbesc la această oră târzie, în acelaşi timp cu preşedintele SUA, la Washington, cancelarul german, la Berlin, preşedintele rus, la Moscova, şi mulţi alţi şefi de stat din întreaga lume.

Joi a avut loc un eveniment excepţional. Zvonurile care circulă în presă şi pe reţelele de socializare sunt parţial corecte. Faptele sunt următoarele: joi, în largul Coastei de Est a Statelor Unite, pe cer a apărut un avion…”

Preşedintele francez vorbeşte, vorbeşte, înainte de a da cuvântul – un eveniment rar –, după cinci minute, consilierului său ştiinţific. Pentru a nu adăuga excentricitate la incomprehensibil, matematicianul şi-a atenuat aspectul de savant nebun, schimbându-şi tulburătoarea lavalieră purpurie cu o eşarfă subţire de mătase bej, fără să-şi scoată însă păianjenul de argint de la reverul sacoului. Prezintă ipotezele, o animaţie este inserată pentru mai multă claritate, în cele din urmă se referă la site-ul de la Élysée pentru explicaţii detaliate, cu chaturi live.

Acasă la Blake, ca peste tot în Franţa, fără îndoială, tăcerea este absolută. Flora lasă să-i scape câteva vorbe E o nebunie. O nebunie totală.

Jo rămâne tăcut, dar Flora nu se aştepta oricum la o reacţie.

Preşedintele i-a mulţumit consilierului său şi a vorbit „j din nou.

„Dragii mei concetăţeni, în august 1945, după explozia de la Hiroshima, când lumea s-a dezechilibrat, a căzut în era nucleară şi a fost cuprinsă de teama de anihilare, scriitorul Albert Camus nota: «Iată că ne este propusă o nouă angoasă, care are toate şansele de a fi

definitivă. Omenirii i se oferă fără îndoială ultima şansă. Şi acesta poate fi până la urmă pretextul unei ediţii speciale. Dar ar trebui să fie mai degrabă subiectul câtorva reflecţii şi al unei mari tăceri»[30]. Acest text frumos trebuie să fie o sursă de inspiraţie pentru noi.

De aceea, francezi, ca şi în timpul tragediei de anul trecut, a îndelungatei izolări din cauza pandemiei, zilele şi săptămânile care urmează trebuie să devină o perioadă de gândire, dar şi un timp pentru a găsi pacea. Oamenii de ştiinţă vor dori să interpreteze, vor dori să înţeleagă, vor dori să explice şi aceasta este sarcina lor, dar fiecare va găsi în sine şi doar în sine răspunsurile.

Vă mulţumesc. Trăiască Republica, trăiască Franţa”.

— E o nebunie, repetă Flora. Îţi poţi imagina, Jo, dacă şi tu ai fi fost dedublat?

9

UN BĂRBAT PRIVEŞTE O FEMEIE

Luni, 28 iunie 2021, hangar B, McGuire Air Force Base

— Domnule Vannier? i se adresează din nou Jamy Pudłowski arhitectului, care stă în spatele geamului-oglindă din sala de comandă. În spatele lor, pe platformă, se aliniază zeci de asamblaje de metal, jumătăţi de cuburi din oţel şi sticlă colorată, dotate cu o uşă simplă din sticlă. La câţiva metri mai jos de ei, mulţimea nu prea numeroasă a hangarului, agitaţia, zgomotul.

— Domnule Vannier, înţelegeţi situaţia?

— Pe cât posibil, da.

— V-a fost prezentat videoclipul cu imaginile de pe camerele celor două avioane? Momentul divergenţei? Scurtmetrajul de animaţie realizat de NSA şi care prezintă ipotezele? Vi s-a spus despre un alt „dumneavoastră” în acest hangar? împreună cu alte două sute patruzeci şi două de „dubluri”, mai precis.

Ca răspuns, André Vannier îşi sprijină mâinile de

30 Articolul a constituit editorialul ziarului Combat din 8 august 1945.

balustradă şi examinează mulţimea. Îşi imagina că „se „va repera pe sine imediat în aceasta, dar îşi caută în zadar propria figură. Se teme chiar să se fi văzut fără să se recunoască.

— Urmaţi-mă, spune Jamy Pudłowski. Şi îl ia cu ea într-unul dintre cuburi, echipat sobru cu o masă ovală, de patru locuri, un aparat de luat vederi şi, pe perete, un ecran. Foliile transparente ale panourilor, culorile ocru şi vişiniu ale pereţilor elimină orice aspect de închisoare din încăperea ce nu este totuşi decât o celulă mare. În timp ce se instalează, ea se ocupă de tabletă, fără grabă.

— Am citit că firma dumneavoastră de arhitectură, Vannier & Edelman, a candidat pentru noul sediu FBI din Washington. Păcat, proiectul a fost abandonat din lipsă de finanţare.

— Am făcut o propunere, este adevărat. Voi ştiţi totul.

— Vai, nu. De exemplu, nu ştiam că îl cunoaşteţi pe directorul contraspionajului francez. Cu un astfel de prieten, nu aţi fi câştigat niciodată concursul pentru sediu… Franţa ne este aliată, dar nu poţi fi niciodată prea prudent.

— Important e să participi, oftează Vannier. Eu şi Melois am urmat aceeaşi şcoală de administraţie, eu m-am îndreptat către arhitectură, el, către diplomaţie.

Pudłowski mişcă degetul, ecranul oferă o hartă generală al sălii.

— Filmăm ilegal, îşi cere scuze ofiţerul, dar circumstanţele sunt excepţionale.

Vannier se uită la aparatul care tronează în centrul camerei şi îşi dă seama că înregistrează deja totul. Pudłowski dă jenată din cap, preferă să continue:

— Camere de înaltă definiţie, microfoane direcţionale. NSA le-a plasat… destul de bine. Echipajul sau pasagerii se pot ridica, se pot deplasa, camerele le sunt fidele, îi urmează automat.

Mai mişcă degetul o clipă şi imediat apare imaginea

celuilalt André, „June”. Încă o atingere, ecranul se împarte în două, Lucie se află în a doua jumătate.

Vannier rămâne interzis. A cunoaşte un lucru nu e identic >

cu a-l trăi.

Lucie şi „el” stau aşezaţi la o masă, discută plictisiţi. Un ultim gest făcut de Pudłowski şi pot fi auziţi, dialogul lor se afişează în engleză pe ecran, tradus simultan. „Cafea americană?”, întreabă André June, schiţând o grimasă. „*Whatdidthe American*? spune prosteşte subtitrarea. „Ce a făcut”[31] pentru „cafea”, sistemul nu este încă pe deplin pus la punct, se liniştește André March…

— Vă las o clipă, domnule Vannier, spune femeia de la FBI, ridicându-se şi lăsându-l singur în faţa ecranului.

Vrăjit, buimăcit, îl priveşte pe acest alt André, cu ridurile, cu ochii cenuşii ca un safir lăptos, cu obrajii ofiliţi, acoperiţi de o barbă albă, şi cu părul răvăşit. În fiecare dimineaţă, André se rade, se priveşte în oglindă şi a ajuns să se familiarizeze cu imaginea sa. Aici, camera este incoruptibilă, înalta definiţie e lipsită de bunăvoinţă, filmarea, lipsită de curtoazie: are în faţă un bărbat bătrân. Un om uzat, lipsit de farmec, epuizat. Caută pe acest chip pecetea tinereţii veşnice pe care uneori crede că o întruchipează, dar nu o găseşte. Vârsta acaparează tot, ca o mare de noroi. Se vede buhăit, gras. Ar trebui să ţină o dietă. Cu siguranţă, a îmbătrâni nu înseamnă doar să-i fi adorat pe Rolling Stones şi, în locul lor, să începi să preferi Beatles.

Lângă bărbatul acela stă un înger. Lumina îi aduce un omagiu. Aceasta este Lucie de la începutul lunii martie, o Lucie cu părul încă lung, privirea încă blândă, o Lucie încă a lui, pe care nu a făcut-o încă să fugă de el. Când celălalt André o ia de mână pe Lucie, nu simte deloc gelozie, fascinaţia îl copleşește. Îl priveşte pe André, care se ridică, îndreptându-se spre aparatele de cafea şi, instinctiv, pentru că îl vede gârbovit, încet, îşi îndreaptă

31 „Qu’a fait“ și „café“ sunt omofone.

spatele şi strânge pumnii până simte durere.

În această cabină urmărită, unde îl supraveghează NSA – dar lui nu-i pasă –, André nu se gândeşte la nimic altceva decât la Lucie, la acest alt eu, şi mai ales nu la chestiuni practice. Nu-şi face nicio clipă griji în legătură cu firma Vannier & Edelman, care, la urma urmei, nu poate deveni Vannier, Vannier & Edelman şi nu se gândeşte nici la fiica sa, Jeanne, care are de acum doi taţi, probabil doi în plus, dar această situaţie va avea, fără îndoială, avantajul ei, nu-i pasă de apartamentul parizian pe care va trebui să-l împartă sau de casa din Drôme…

Nu, încă nu se gândeşte la nimic din toate astea. Se scufundă în dezastrul pe care i-l oferă ecranul. I-ar plăcea să-şi poată lua ochii de la ei, dar se simte blocat într-un vârtej ameţitor. În această cămăruţă, o greutate imensă îi zdrobeşte pieptul; lui André îi lipseşte aerul. Nu este vorba de un cuplu, nici vorbă de aşa ceva, sunt un bătrân atent şi neliniştit, care tremură de dragoste în faţa unei femei tinere, distante. Acest André este încă sub vraja primelor momente, îşi dă seama de rezerva ei faţă de el, precum şi de prudenţa, de răceala ei ca expresie a unei anumite înţelepciuni. Dar André March înţelege că nu a încetat niciodată să se teamă că o să sperie, să alunge această rândunică adorabilă, care a acceptat să zboare alături de un corb atât de bătrân. Căcat, dragostea cea adevărată nu-ţi poate strânge inima de îngrijorare. El nu a fost niciodată senin şi, desigur, această anxietate conţinea eşecul lor.

André din hangar se întoarce, duce două cafele în mâini, zâmbeşte, şi este zâmbetul unui amărât, dar Lucie nu-şi ridică ochii din carte. În faţa ecranului, celălalt André recunoaşte prea bine această detaşare, acest mod al ei de a fi absentă. Dar uită-te la el, la naiba, renunţă la nenorocitul ăla de Pléiade Gary şi ridică-ţi mai bine ochii frumoşi către tipul înalt, uşor desuet, acordă-i un pic de atenţie tandră. Dar nu, nimic. Nu toată lumea este capabilă să asiste de la distanţă la propria ruină, să-i fie milă de sine fără ca totuşi să-i fie milă de sine însuşi.

9

O grimasă dureroasă îi apare pe buze. În fond, de acest André de ieri, de el îi este milă. Ştie ce i-a rămas să îndure, umilinţă şi frustrare. Vârsta nu a contat de fapt. Pur şi simplu nu trebuie să iubeşti pe cineva care te iubeşte atât de puţin. De ce e atât de complicat?

Aşezat în faţa ecranului, André March se îndepărtează de Lucie, ca o frunză moartă care se desprinde de un copac sau, mai bine zis, ca un copac care abandonează o frunză moartă. Zece minute crude de observaţie atentă merită tot atâtea luni de doliu dureros. Pe platformă, André, care se urăşte pentru că încă o iubeşte, este deja fericit să o iubească mai puţin.

O mişcare de mulţime. Mai mulţi agenţi în civil s-au aventurat în hangar şi toată lumea se înghesuie în jurul lor, asaltându-i cu întrebări. Unul dintre ei se îndreaptă spre Vannier şi îi strecoară un cuvânt. Acesta din urmă îl priveşte fără să înţeleagă, apasă mâna lui Lucie, care îi zâmbeşte. Apoi se resemnează să-l urmeze pe cel de la Biroul Federal.

Din camera de sticlă, un André dezamăgit îl urmăreşte pe un André obosit îndepărtându-se. Observă apoi, la capătul mesei, un bărbat subţire, scund, brunet, cam la patruzeci de ani, fără farmec, care notează cu un scris înghesuit într-un mic caiet negru, un om căruia, din când în când, îi alunecă pe furiş ochii spre Lucie. André March recunoaşte imediat în privirea lui acea rătăcire specifică, a cărei cauză nu este alta decât dezechilibrul provocat de atracţie. Încă un fluture s-a prins în plasa ţesută de Lucie cu totală inocenţă. André îl recunoaşte brusc şi rămâne perplex: Victor Miesel. Dar tipul ăsta se presupune că e mort! Deci era şi el în avion?

Cum scria el oare? Speranţa este o treaptă spre fericire; odată ajuns, eşti în anticamera nefericirii sau ceva de genul ăsta. Victor Miesel se găseşte aşadar pe această treaptă, sperând să capteze atenţia lui Lucie. Poate că formula i-a venit chiar când se gândea la Lucie? Bărbatul

se ridică, se îndreaptă şi el către automat, ce au toţi de le place aşa de mult mixtura asta atroce, se îndepărtează fără ca Lucie să-şi ridice privirea spre el. André regretă uşurarea pe care o simte. Dar această iritare dezvăluie prăpastia care se sapă între ei.

— Domnule Vannier?

André tresare, se întoarce, Jamy Pudłowski stă sprijinită de uşă. De cât timp îl urmăreşte? Lângă ea este un tip înalt, la vreo de cincizeci de ani, încovoiat, afectat de postura stângace a celor pe care un trup prea înalt îi stânjeneşte. Omul se apropie, îi întinde mâna de la mică distanţă:

— Jacques Liévin, de la consulat. Ataşat comercial.

Vocea este egală, gestul, ezitant. André zâmbeşte, atât de înfricoşat e bărbatul din faţa sa: Liévin ar putea la fel de bine să-şi facă o cruce cu degetele sau să poarte la gât o funie de usturoi. Arhitectul înţelege că tocmai a vorbit cu André despre avion şi că acest al doilea André nu este pentru el decât o monstruozitate.

— Ce poveste, nu-i aşa, domnule ataşat comercial? glumeşte André. Crezi că sunt originalul sau copia?

— Eu… Un avion militar francez aterizează la McGuire în câteva minute, Franţa trimite aproximativ douăzeci de… agenţi, iar domnul Mélois, de la contraspionaj, vine în persoană. Şi apoi, toţi francezii trebuie să plece cu el. Mi-a cerut să vă salut în prealabil.

— Vreţi să spuneţi să ne salutaţi pe mine şi pe mine?

— Sunteţi gata, domnule Vannier? întrerupe Pudłowski, pe care jocul nu o amuză. Putem organiza întâlnirea cu „dublul” dumneavoastră.

— Insist să ne lăsaţi singuri. Este o conversaţie privată, chiar dacă are loc între mine şi mine…

— Acela… Al dumneavoastră… Celălalt mi-a cerut acelaşi lucru. Dar sunteţi primul francez care este… confruntat, iar Quai[32] mi-a ordonat să rămân cu voi doi în

32 Ministerul Afacerilor Externe din Franța se află pe Quai d’Orsay încă

fiecare moment, regretă Liévin. Trebuie să trimit un raport…

— Un raport care să se raporteze la raporturile noastre, într-un fel? îşi bate joc Vannier.

Arhitectul arată spre camere. Femeia de la FBI face un simplu gest şi martorii luminoşi, verzi se sting imediat. Cel puţin semnalele sunt stinse, se gândeşte. îl surprinde pe bărbatul de la consulat privind pe furiş la cineva din stânga: în spatele peretelui de sticlă stă un alt André, un André dezorientat, care, cu o mişcare bruscă, deschide uşa şi intră.

Rămân faţă în faţă mult timp fără să schimbe o vorbă. Îşi evită privirile. Este atât de tulburător: niciun André nu este André din oglindă. Nimic nu mai este familiar, inversarea trăsăturilor îl face pe celălalt străin, ostil. Unul dă să vorbească, dar un gest al celuilalt întârzie momentul. André March se întoarce către Liévin şi Pudłowski, în picioare, jenat. Pudłowski dă din cap. Liévin părăseşte camera cu o uşurare evidentă. Cu uşa închisă, se cercetează reciproc. Originalitatea vestimentară nu a fost niciodată punctul forte al lui André: ei poartă aceiaşi blugi, ceva mai uzaţi la unul dintre ei, acelaşi hanorac cu glugă gri, familiar şi liniştitor, potrivit pentru călătoriile lungi cu avionul, aceiaşi pantofi rezistenţi, negri. Ah, nu, nu chiar la fel, constată André June. Cei doi André sunt încă tăcuţi. Dar nu se pot abţine mult timp. Un proverb indian spune că cei care cerşesc în tăcere mor de foame în tăcere.

— Pantofi noi?

— De acum cincisprezece zile.

La amândoi, surpriza vine şi din voce. Un timbru mai puţin grav decât credea fiecare André şi mai puţin melodios. S-a auzit mereu „din interior”. La conferinţe sau interviuri, îşi încetineşte fluxul, are grijă să articuleze, vocea i se plasează în registrul cel mai de jos. Îşi descoperă adevărata voce.

---

de la jumătatea secolului al XIX-lea și adeseori, prin metonimie, i se spune Quai.

— Jeanne? întreabă André June după o vreme.

— Este bine. Nu ştie încă despre asta, desigur.

— Lucie? Lucie şi cu mine?

— Ne-am despărţit.

Atunci, André March îşi revine: poţi oricând să te minţi, dar la ce bun să te minţi? A reluat:

— Ea m-a părăsit. Prea puţină dorinţă din partea ei şi prea multe frustrări din a mea. Prea multe aşteptări, bineînţeles, prea multă nerăbdare. Ai presimţit, nu?

— Un om prevenit valorează cât doi.

Pentru o clipă, o singură clipă, lui André March îi vine o idee, aceea de a încerca să o recâştige pe această Lucie de ieri, această Lucie din martie, care încă nu la respins. Dar schiţează o grimasă, care se transformă deja în zâmbet. A ştiut cum să-i facă pe plac acestei femei când era mai puţin tânăr, mai puţin arătos decât toţi cei care încercau să o cucerească şi nu va şti niciodată care au fost atuurile lui. A rivaliza 9 9

cu el însuşi ar fi o noutate. Şi apoi… un André înseamnă o diferenţă de vârsta de treizeci de ani, doi André, un azil de bătrâni. Ea nu ar putea decât să fugă, este atât de evident. Ar fi mai bine să-i ureze mult noroc lui André June. Adaugă:

— Nu am decât un sfat: fii blând, atent, dar joacă în acelaşi timp puţină indiferenţă. Şi nu o dori prea mult. Ai înţeles deja asta, dar nu ai acceptat-o încă. Îmi amintesc.

Atât de rar avem ocazia să ne dăm singuri sfaturi.

André June s-ar dori uşurat, dar un ghem i se înnoadă în stomac. Peste o oră o va întâlni pe Lucie, cum să-i mărturisească faptul că soarta lor este probabil deja pecetluită? Sau cum să-i ascundă asta?

— Dar firma? spune André June, pe care subiectul la afectat.

— O problemă cu betonul la Sùryavă Tower. S-a rezolvat. Şi apoi, acum câteva luni, aminteşte-ţi, mă gândeam să mai opresc motoarele, ba chiar să mă retrag.

M-am cam săturat, ştii doar.

André March face un semn către ataşatul comercial >

din spatele geamului, care se preface că se uită la podeaua metalică, dar vede imediat gestul şi intră.

— Dragă domnule, mi-aţi spus că Franţa poate oferi o a doua identitate?

— Da. O nouă identitate pentru care dintre voi?

— Pentru mine, continuă André March, înainte de a i se adresa lui June: Tu te vei întoarce la birou. E mai bine.

Mi-am petrecut viaţa acolo, cele trei luni în care am fost împreună. M-ar înnebuni să-mi petrec timpul aşteptând-o. Pentru că – vei înţelege repede – Lucie lucrează foarte mult. Ai nevoie de o ocupaţie. Te voi pune la curent cu evoluţia situaţiei de pe şantiere. Eu voi pleca la Drôme. Îmi place acolo. Apropo…

March se încruntă, se întoarce către ataşatul comercial.

— Să fim practici: cum răspunde guvernul la problemele materiale? Mi s-a spus că sunt aproximativ şaptezeci de francezi implicaţi. Doar nu-şi vor împărţi apartamentul şi nu vor pierde jumătate din economii. Nu am putea considera că a avut loc o… catastrofa naturală? Să intre în joc… asigurările? Conceptul de catastrofa virtuală ar putea intra în Constituţie. Şi, dacă decid să mă pensionez, ce se întâmplă? Aş lua pensia… dublului meu? Având în vedere generozitatea sistemelor de pensii suplimentare, mă îndoiesc că vor dubla contribuţiile pe care le-am vărsat! Doar dacă nu există o ordonanţă guvernamentală.

Omul de la consulat pare copleşit. Se uită la telefonul mobil, ultima soluţie de salvare.

— Tocmai mi se spune că domnul Mélois va ajunge imediat.

— Sigur va adora genul ăsta de problemă, râde André June.

— Apropo, cealaltă şandrama, vechiul oficiu poştal de

la Montjoux, în legătură cu care ezitam, este încă de vânzare, spune André March. Am de gând să-l cumpăr, indiferent dacă trece sau nu această idee de „catastrofa virtuală”. Vom avea cele două case ale noastre, la zece kilometri una de alta. Pe prietenii care vor veni în vacanţă îi vom împărţi între noi. Vom vedea cine se dovedeşte a fi cel mai simpatic.

LUMEA SOPHIILOR

Luni, 28 iunie 2021, Clyde Tolson Resort, anexa FBI, New York

Un blond înalt, cu ochi albaştri, foarte subţire, un puşti proaspăt ieşit din centrul de instruire al FBI-ului, stă rigid ca un stâlp în faţa unui bărbat negru, aşezat, la patruzeci şi cinci de ani, atletic, învins de calviţie. Agentul special Walker abia ridică privirea către aspirantul Jonathan Wayne.

— Aspirant Wayne. Cum merge stagiul? Nu-mi răspundeţi. Dosarul dumneavoastră spune că sunteţi originar din Alaska.

— Sunt din Juneau, agent special Walker. Un orăşel de pe malul Pacifi…

— Şi vii din Quantico[33].

— Da, agent special Walker.

— Nu-mi mai spuneţi agent special Walker. Spuneţi-mi Julius…

— Da, Julius.

— Nu, de fapt mai bine continuaţi să-mi spuneţi agent special Walker.

— Bine, agent spe…

— Am citit că obişnuiaţi să vânaţi urşi grizzly împreună cu tatăl dumneavoastră. Aveţi experienţă cu animalele sălbatice. Aţi fost vreodată pe teren?

— Nu, agent special Walker.

Julius Walker slăbeşte îngrijorat dosarul pe care îl ţinea în mâini. Se întoarce către agentul senior Gloria Lopez, aflată în picioare lângă el, cu o ceaşcă de cafea în

33 Sediul Academiei FBI se află în orașul Quantico, Virginia.

mână.

— Gloria, oftează Walker, este imprudent să-i încredinţăm această misiune.

— Julius, asta e ocazia să-i testăm abilităţile pe teren. Şi apoi o va avea ca partener pe aspiranta Anna Steinbeck. Are deja o lună în spate şi ne-a oferit satisfacţie deplină.

— Doi aspiranţi împreună? într-o misiune de nivel patru de pericol?

— Suntem copleşiţi.

Agentul special Julius Walker se întoarce la stagiar, îi întinde un dosar negru.

— Aspirant Wayne, misiunea ta este de a captura această fiară, fără a o răni…

Blondul înalt deschide dosarul şi face ochii mari de >
uimire.

— Dar… asta e o broască?

— Este un broscoi. îl cheamă Betty, ca pe un om obişnuit. Aduceţi-l la noi în vivariu.

— Dar…

— De ce n-aţi pornit încă, aspirant Wayne?

— Un ultim lucru, adaugă Gloria Lopez. Dacă broasca este în pericol, datoria dumneavoastră este să vă daţi viaţa pentru ea.

Două ore mai târziu, agenţii aspiranţi Wayne şi Steinbeck şi-au îndeplinit misiunea, o au pe Betty. În timpul călătoriei, broasca bineînţeles că va profita de o frână care va deschide vivariul şi va scăpa, reuşind să se refugieze în cel mai inaccesibil loc, adică sub scaunul şoferului. Izbucnind în râs, Anna Steinbeck trebuie să oprească pe banda de urgenţă, iar Wayne se dă de ceasul morţii ca să recupereze creatura fără s-o strivească între degete, cu preţul unui număr incredibil de *F words*.

Specialiştii în ştiinţe cognitive au amenajat într-o cameră un spaţiu plăcut, confortabil şi colorat, în care copiii duplicaţi se întâlnesc la joacă.

Sophia March şi Sophia June se joacă, întinse pe podea. La vârsta lor, au estimat specialiştii, nu se tem de

noutate, Celălalt nu este încă duşmanul. Între ele, Betty nu mai este un batracian, ci un obiect de tranziţie, care 7 9 7

orăcăie la momentul potrivit. În plus, Turnul Eiffel din vivariu este dotat de acum cu un microfon excelent. Cele două psihologe sunt invizibile, stau la o gustare: aşezate la masă, ciugulesc brioşe cu ciocolată sau beau suc de portocale, prefăcându-se că nu acordă nicio atenţie fetelor atât de gemene. Acestea verifică împreună totul: amintiri, gusturi, cunoştinţe, îţi aminteşti de ziua Normei? Care e aroma ta preferată de îngheţată? Ştii ce este un *anaxyrus debili st*

Niciuna nu reuşește să o prindă pe cealaltă pe picior greşit. Dar, foarte repede, Sophia March îşi dă seama că doar ea ştie ce s-a întâmplat în ultimele luni. Găseşte punctul slab şi triumfa. Ah, nu-ţi aminteşti ce a spus Liam de ziua mea! Nici ce am primit de la mama?

Exaltă de bucurie, iar Sophia June este distrusă. Când, dintr-odată, găseşte un răspuns şi-l lansează, cu o voce joasă, dar plină de provocări:

— Şi pe tine te-a pus tati să juri că nu spui nimic nimănui, mai ales lui mami?

Sophia June mai şoptește câteva cuvinte la urechea lui March.

Cele două psihiatre pediatre aşteptau acest moment, înţepenesc, se abţin de la examinarea fetelor. Pe tabletele lor, fraza abia audibilă a fost imediat transcodată şi afişată în subtitrări. Dacă sunt cuvintele unui copil, interpretarea lor este lipsită de ambiguitate.

Sophia March clatină din cap, se ridică, ţipă.

— N-ai dreptul să vorbeşti despre asta!

— Ba pot.

— Nu e adevărat, nu e adevărat!

— Ce nu este adevărat, Sophia? Spune una dintre psihologe cu glas blând, natural, liniştitor, şi, desigur, auzindu-şi numele, cele două fetiţe se întorc la ea în acelaşi timp.

Sophia March răstoarnă ceşcuţele, furioasă, şi ţipă la

cealaltă Sophia:

— Taci! Taci! Tati a zis să nu spun nimic. E secret.

Cealaltă renunţă înspăimântată, coboară ochii. Jocul s-a terminat. Betty nu orăcăie.

— Haide, hai să mergem la plimbare, spune una dintre femei, luând-o de mână pe Sophia June. Hai să vedem dacă mami vrea să ne însoţească.

Secretul este Parisul. Sophiei nu i-a plăcut.

La început, se îngrijorase pentru Betty, rămasă singură acasă, cu câţiva bieţi viermişori strecurări în vivariu, care să-i ţină zece zile. Şi apoi, când Liam a vrut să meargă cu vaporaşul pe Sena, tatăl ei a preferat să o ţină pe Sophia cu el la hotel, căci sigur „o să i se facă rău şi-o să vomite”. Şi, când mama l-a dus pe Liam la primul etaj al Turnului Eiffel, el i-a interzis să-i însoţească, pentru că era „obosită” şi oricum „turnul ăsta e mai puţin înalt decât oricare dintre zgârie-norii noştri”. De fiecare dată, el a dus-o în baie şi i-a cerut să intre în apa caldă. Iar Sophiei nu-i place să fie goală în cadă, cu tatăl ei, care se dezbracă şi el. O săpunea îndelung peste tot, Sunt curată, tati, e suficient, E bine draga mea, trebuie să mă săpuneşti şi tu, nu-i spune mamei, e secretul nostru. Dar privirea Sophiei încearcă să fugă de corpul tatălui său, iar mâinile ei, să uite ce trebuie să înveţe să facă. Ochii i se agaţă de orice pot, de suporturile cromate, de sticla de săpun de Marsilia, de robinetele aurii.

Şi, mai târziu, în mai, când tatăl ei s-a întors din Irak, Sophiei March nu i-a mai plăcut deloc nici baia din casa lor. Şi la Howard Beach ştie fiecare crăpătură a vopselei, fiecare sclipire a neonului din tavan, fiecare iregularitate în plăcile albastre ca cerul. Urăşte mirosurile, cel de săpun, de şampon, toate mirosurile. Dar e secret.

SLIMBOYS

Luni, 28 iunie 2021, Stratford Road, Kensington, Regatul Unit

— Luaţi un maki, domnule Kaduna, spune bărbatul din MI6, întinzându-i platoul de sushi lui Slimboy March.

Sunt de la cel mai bun restaurant japonez din Kensington. Le depăşesc cu mult pe cele de la Ishimi, de pe Victoria Island.

Dar muzicianul nu se calmează. Dacă în Lagos a fost de acord să urce în avionul privat, dacă şi-a luat Taylor-ul cu douăsprezece coarde şi Gibson-ul Humminghird, a fost pentru că-l ispitise perspectiva unui duo cu o legendă vie a muzicii pop. Dar, odată aterizat pe pământ englezesc şi pe tot traseul până la pavilionul victorian, nu departe de Holland Park, acest negru înalt, cu accent de Oxford, i-a ţinut un discurs lung şi obscur. Acum era vorba despre un „moment rar", despre „un fenomen fantastic", şi nu despre Elton John. Dar nu-i totul pierdut: au un fabulos pian cu coadă Steinway roşu în mijlocul camerei de zi.

— Nu m-aţi făcut să vin până la Londra ca să mă întâlnesc cu Elton? Am repetat pe tot parcursul zborului.

Este adevărat: Slimboy a petrecut cele cinci ore în avion lucrând la *Your Song*, piesa pe care orice cântăreţ trebuie să o reia o dată în carieră, de la Billy Paul la Lady Gaga. Partitura este pentru claviatură, dar Slimboy a ales versiunea pentru chitară a lui Rod Stewart. Pe Gibson a început să teatralizeze cu aroganţă, dispreţ şi fredonând cuvintele simple: *„Andyou can teii everybody this is your song…"*. Apoi, foarte repede, a uitat că această romanţă a unui alb era veche de cincizeci de ani, perimată până la ultima coardă, şi s-a trezit prizonier al versurilor, emoţionat ca un copil, şi-a amintit că Bernie Taupin nu avea decât optsprezece ani când a compus-o, a înţeles că fiecare cuvânt a fost scris pentru el, Slimboy, pentru a vorbi despre iubirile sale, pe care nu are nici dreptul să le trăiască, nici să le interpreteze, şi, în timp ce Falcon-ul şi-a început coborârea spre Heathrow, Slimboy a cântat piesa cu ochii în lacrimi, fiindu-i imposibil să i se împotrivească.

— Suntem într-o clădire securizată, dar nu vă faceţi griji. Sir Ekon John vine în curând, oftează ofiţerul de serviciu. Dovada este acolo: credeţi-mă, nu avem niciodată pian în apartamentele Intelligence Service.

— Deci, a fost cu adevărat avionul său privat?

— Absolut: de altfel, fotoliile erau din piele roz. Dar aţi… Aţi înţeles ce tocmai v-am explicat? Sunteţi pregătit pentru confruntare, domnule Kaduna?

— O dată pentru totdeauna, nu sunt domnul Kaduna, se enervează Slimboy. Şi pe dumneavoastră vă cheamă într-adevăr John Gray?

— Puteţi să-mi spuneţi John, zice bărbatul, făcând semn către ofiţerul care păzeşte uşa.

Când apare celălalt Slimboy, primul se dă doi paşi înapoi, al doilea încremeneşte. Cei doi bărbaţi se examinează reciproc, se scrutează îndelung unul pe celălalt. Freud vorbeşte despre stranietatea tulburătoare a dublului narcisic şi despre oglindirea interioară. Nimic din ce spune nu se potriveşte. Acest fapt bizar nu îi îngrijorează, dublul nu-i seduce, e prea slab, prea înalt, prea tânăr, ba chiar amândoi descoperă că nu sunt genul lor. Slimboy June intră în sfârşit în cameră, se îndreaptă spre fereastră, unde poţi vedea bătrânii stejari din Edward Square, apucă un maki şi îl aduce la gură, fără să-l scape din ochi pe dublul său.

Slimboy March se aşază, ia şi el un maki şi, încet-încet, micile apetitive de orez dispar. Agentul de la MI6 nu se aştepta la asta. Britanicul credea că vor fi suspicioşi, că vor dori să se ia la întrebări, să caute fiecare vreo lacună la celălalt, să se asigure că nu e o farsă, dar nu. Extraordinarul nu-i surprinde, neverosimilul nu le provoacă angoase. În schimb, le stârneşte pofta de mâncare.

Imediat nu mai rămâne niciun sushi. Fără să scoată un cuvânt, Slimboy June arată o cicatrice uşoară la încheietura mâinii. Privirea lui întreabă.

— Tom, răspunde simplu celălalt, care îşi suflecă mâneca şi face vizibilă aceeaşi linie lucioasă. Şi repetă:

— Tom. Ştii.

Da, Slimboy June ştie, este singurul care ştie: după uciderea lui Tom, nu a mai vrut să trăiască, şi-a tăiat

venele. Mama lui l-a salvat. Cu o precizie geografică, pecetluieşte pactul lor:

— A fost la Ibadan.

Cei doi bărbaţi îşi zâmbesc trist. Este un zâmbet.com

plice, afectuos, un zâmbet frăţesc. În sfârşit, nu e nevoie să minţi sau să ascunzi ceva, nu trebuie să-ţi fie ruşine de nimic. Lumea nu s-a schimbat, dar amândoi se simt mai puternici. Slimboy March se ridică, merge să ia cele două chitare, i-o întinde pe cea cu douăsprezece coarde lui June, care spune:

— Piesa *Yaba Girls*... Am ascukat-o. E magnifică. Şi... Şi chiar am cântat cu Drake? Mă rog, tu...

— Cu Drake, cu Eminem, cu Beyoncé. În mai, am fost la Afrorepublik Festival la Londra. Şi, peste două săptămâni, joc rolul principal într-un film romantic de Nollywood, *Wedding în Lagos*. Am şi semnat un nou contract cu Sony Music, am Coca-Cola ca sponsor şi am dezvoltat noul lor brand, Realălim Entertainment. Uite.

Slimboy June zâmbeşte. Se gândeşte la bancul care spune că, în ziua în care americanii debarcă pe Marte, găsesc acolo doi tipi din Lagos, care sunt pe punctul de a semna un contract.

— Şi uite, continuă Slimboy March.

Trage în jos fermoarul hanoracului şi pe piept îi apar cuvintele *„100% human and valid*. E un tricou Rex Young, semnul discret de apartenenţă la comunitatea LGBT, care poate fi afişat şi de cei câţiva hetero care îndrăznesc să o susţină. 9

Cei doi bărbaţi râd fără reticentă. Toate se datorează 9

cântecului *Yaba Girls*... Slimboy June nu este gelos pe această realizare, iar reacţia lui nici măcar nu îl surprinde. E fericit, e ca o moştenire care cade din cer. Tipul de la MI6 nu se aştepta la asta.

— Am scris şi eu un cântec. În hangarul unde am fost reţinuţi. *Beautifid Men în Uniforms*. Asta e titlul.

— *Beautifid Men*? Nu-mi spune că şi tu eşti gay.

Primul armonizează melodia în gamă majoră, celălalt găseşte imediat linia melodică secundară, improvizează pe acorduri. Cei doi cântăreţi îşi răspund unul altuia, îmbogăţesc împreună melodia fără ca vreunul să exagereze.

Amândoi inventează o cadenţă muzicală, iar March zice brusc, cu ochii strălucitori:

— Stai aşa! E suficient să spunem că suntem gemeni. Va fi atât de uşor. La urma urmei, suntem yoruba.

Yoruba, desigur. Este evident. Atchanii se tem de gemeni. Mandingii şi mai mult. Zic că au vedere dublă, că citesc gândurile. Pentru Ndembu, Bantu, Lele, gemenii provin din lumea animală. Când se nasc copii gemeni, cei din tribul Folona îi abandonează pentru o zi şi o noapte departe de sat, astfel încât să nu-i ameninţe pe şefi şi vrăjitori. Oamenii din Luba ucid pe unul dintre cei doi, pentru că e copilul nenorocirii. În toată Africa se spune că doar fetişurile fac să se nască un asemenea copil, este un semn din cer şi întotdeauna deoache. Dar cei din Yoruba nu mai omoară de un secol copiii zeului tunetului, aceşti bebeluşi care provocau teroare. De-a lungul anilor, blestemul s-a transformat în veneraţie, în cult. Acest lucru se datorează faptului că, în etnia Yoruba, fapt unic, una din douăzeci de femei însărcinate dă naştere unor gemeni, până la punctul în care satul Igbo-Ora s-a proclamat capitala mondială a gemenilor, iar prenumele Taiwo – „Primul” – şi Kehinde – „Al doilea” – au devenit frecvente. Deci, da, Slimboy are un frate geamăn, un frate abandonat şi regăsit, de ce nu? Lucrul ăsta nu va surprinde pe nimeni.

— Trebuie o stare civilă falsă, sugerează June.

— Nu e decât o chestiune de bani, aprobă March. Agentul MI6 ia notiţe de parcă i s-ar fi comandat pizza: – O nouă identitate pentru care?

— Pentru mine, evident, răspunde Slimboy June.

— Se aranjează. Vă vom inventa o poveste, vă vom crea o identitate digitală. La genul acesta de lucruri ne pricepem, spune Gray.

— Am putea să organizăm concerte, să scriem piese. Gemeni… vom avea succes, zâmbeşte unul dintre ei. *Slimboys* sună bine.

Celălalt răspunde, când o limuzină lungă, roz-bombon, se opreşte în faţa pavilionului. Din ea iese un omuleţ în costum de mătase galben-puişor de găină şi pălărie verdesticlă, cu ochelari enormi cu strasuri pe vârful nasului.

The Guardian, Lagos edition, vineri, 2 iulie 2021

DE LA SLIMBOY LA SLIMMEN

Slimboy are un frate geamăn! în ianuarie anul trecut, celebrul compozitor al hitului mondial *Yaba Girls* a aflat despre existenţa geamănului dintr-o scrisoare lăsată de mama lui. Prea săracă pentru a-i creşte pe cei doi copii, mama îl abandonase la naştere într-un orfelinat pe unul dintre ei şi, ulterior, nu la mai putut găsi. Slimboy, care are trei surori mai mici, a decis atunci să-şi găsească fratele, încredinţând ancheta unui detectiv din Lagos, Adawele Shehu, specialist în căutarea persoanelor dispărute. „Nu a fost uşor”, ne spune acesta. „Mi-a luat aproape patru luni să identific acest frate necunoscut. Trebuie să recunosc că notorietatea bruscă a clientului meu, a cărui fată o ştie acum toată lumea din Nigeria, mi-a uşurat munca. Trebuia doar să găsesc pe cineva care seamănă foarte mult cu el”.

Prin urmare, Femi Ahmed Kaduna are un frate, Sam, şi el de asemenea un muzician strălucit, care anima deja serile lagosiene, când nu lucra ca livrator. Pentru că acest frate dispărut locuia nu departe de Lagos, în Ojodu. Reuniunea celor doi, impresionantă, a avut loc în cea mai strictă intimitate. De atunci, gemenii – chiar i-am putea confunda! (vezi fotografia noastră) – au luat decizia de a pregăti un turneu comun de concerte, sub numele de Slim Men.

Îi dorim acestei trupe de două ori noroc.

SAME PLA YER DIES A GAIN

Luni, 28 iunie 2021, Mount Sinai Hospital, New York

Farmacologia se vrea atât de mult o ştiinţă exactă: la

fiecare opt minute, pompa emite un bip slab şi injectează intravenos o doză de două miligrame de morfină. Această concentraţie plasmatică este minimă şi eficientă, David Markle nu suferă. El doarme epuizat în camera sa de îngrijire paliativă. Organismul i-a ajuns la capătul puterilor. Dacă s-ar trezi, ar fi pentru o ultimă suflare.

Jody s-a întors acasă să se odihnească. Mâine, Grace şi Benjamin merg la şcoală. Dar Paul Markle este acolo, a dat curs unei convocări: „o situaţie excepţională” au fost cuvintele FBI-ului. Când a ajuns la Mount Sinai Hospital, un ofiţer de la Birou l-a întâmpinat, i-a explicat. A clătinat din cap, s-a încruntat, însă refuza să accepte „situaţia”. A fost condus la etaj, care a devenit zonă a spitalului aflată sub supraveghere militară, din care personalul a fost evacuat, cu excepţia unei infirmiere care nu trebuie să încalce confidenţialitatea profesională. Paul aşteaptă, parcurge dosarul dat de echipa medicală a protocolului 42. Noile scanări, RMN-urile suportate de un alt David Markle.

Paul aşteaptă, dar, văzând omul care împinge uşa camerei, urmat de doi agenţi, nici *fuck* n-apucă să zică, iar picioarele i se moaie şi trebuie să se aşeze.

David se uită la fratele său, Paul, apoi la celălalt David, care moare în pat. Bipul pompei nu rupe tăcerea dintre ei.

— Am avertizat-o pe soţie, îi spune în fugă bărbatul de la FBI lui David. Agenţii au plecat să o aducă. O pregătim pentru…

— Lăsaţi-o să doarmă, spune David. E mai bine aşa.

Vocea asta. Îl tulbură pe Paul să o audă din nou. Se ridică, se îndreaptă spre fratele lui mai mare, îl ia în braţe. Simte şi mirosul lui de dinainte de boală şi corpul solid, masiv şi puternic. îl îmbrăţişează, se dă înapoi, îl priveşte din nou. Şi spune o nerozie:

— Eşti tu. Eşti chiar tu.

— Chiar eu, răspunde pilotul. Hai, să ieşim.

Psihologii ezită să-i urmeze, un gest primit de la

David le transmite ordinul de a-i lăsa în pace. Cei doi fraţi părăsesc camera muribundului David şi se instalează pe una dintre canapelele de spital, făcute din vinilin gri, care au de povestit mai mult tragedii decât miracole. David închide ochii; i se învârte capul:

— Ce… Paul, ce s-a întâmplat cu mine? Mi s-a spus despre cancerul la pancreas, care a fost diagnosticat în… mai.

Medicul din Paul îşi vine în fire, strânge braţul fratelui său:

— David… Sâmbăta trecută, investigaţiile făcute, îţi aminteşti? în hangar. Mi le-au trimis imediat.

David înţelege. Moartea este intolerabilă mai ales dacă ştii când vine. Trebuie să umble, se ridică, se apropie de uşa întredeschisă, priveşte corpul din pat, atât de slab, atât de neputincios, se uită în altă parte, se întoarce pe canapeaua de culoarea unei pietre funerare. Şopteşte, de parcă i-ar fi teamă că e auzit:

— Crezi şi acum că am atât de puţin de trăit?

— E ca şi cum am începe chimio şi radioterapia în douăsprezece sau treisprezece martie, în loc de treizeci mai, spune Paul liniştitor, consultând dosarele. Iar patru luni de tratament în loc de una este enorm, având în vedere agresivitatea acestui cancer.

Paul îi explică din nou fratelui său mai mare: tumoarea prost plasată, metastazele la ficat, infiltrarea până la intestinul subţire, nu poate opera mai mult decât ar fi putut-o face cu David March, acum o lună. David June pune aceleaşi întrebări, argumentează, Paul îi dă aceleaşi răspunsuri, cu aceleaşi cuvinte. Din când în când, îi scapă un „aşa cum ţi-am mai spus”. Nu se poate împăca cu ideea că acestui David, nu, nu i-a spus încă nimic.

— Cât? întreabă David din nou. Cel puţin trei luni, neapărat. Altceva?

— Vom încerca un alt tratament. Ai fost propriul tău cobai, cel puţin acum ştim ce nu merge bine.

Paul zâmbeşte trist. Credinţa în medicină şi trata

mente este mai puternică decât el, de aceea a ales această profesie care îi place la nebunie şi în care excelează. De fapt, uneori crede că meseria l-a ales pe el: nu-şi pierde niciodată speranţa, ştie să-i liniştească pe pacienţi pentru că şi pe el se minte foarte bine. Respiră greu din nou. Un om moare alături, un om care e David. Îşi doreşte să poată râde şi plânge în acelaşi timp. Se simte pierdut.

— Dar Jody? întreabă David din nou.

— Este epuizată. Nu-ţi poţi imagina prin ce a trecut ea.

Formularea este stângace având în vedere ce îl aşteaptă pe David, dar asta e. Telefonul lui Paul vibrează. Aruncă o privire, răspunde la apel cu o voce mai joasă:

— Jody?

E o grădină japoneză minusculă. Un gard viu înalt, din bambuşi negri, o izolează de ulmii şi mestecenii unui mic parc englezesc, un pârâiaş curge dintr-o cascadă modestă, strecurându-se printre pietrele albe către un iaz liniştit, unde înoată crapi, o potecă de pietriş duce la un pod scurt din lemn şi ajungem pe o insulă pe care nu au loc decât două bănci de piatră. Cei care au conceput grădina şi-au dorit să fie senină, să respire viaţă, dar această fericire calculată o desemnează drept locul plimbărilor finale. Grădina se află în mijlocul unui luxos centru de îngrijiri paliative, privilegiul celor care au asigurări bune şi care ar dori să creadă că o moarte zen nu va fi chiar moarte.

Când Jody apare între bambuşi, însoţită de un agent al Biroului Federal şi de Paul, David o vede cum încremeneşte, ca lovită de trăsnet, fără fulgere sau tunete. Întregul său corp se încordează, rezistă instinctului de a da înapoi. Are chipul tras, uscat, înăsprit, ochii-i sunt încercănaţi, roşii, oboseala îi marchează fiecare trăsătură. În cele din urmă, se apropie foarte încet, sprijinită de Paul. Merge către un spectru. Traversează podul, se aşază pe cealaltă bancă, îl priveşte îndelung, apoi coboară ochii.

Paul face un gest liniştitor faţă de fratele său şi se îndepărtează.

Stau faţă în faţă în tăcere timp de câteva minute lungi. David ajunge să spună:

— Crede-mă, aş fi preferat un scuar, cu copii care ţipă. Totul în afară de prostia asta. Probabil că psihologii au crezut că este potrivit. Sincer, eu…

— Taci.

Jody a vorbit cu voce joasă. David se supune, ascultă murmurul blând al cascadei, ciripitul unei vrăbiuţe şi, în faţa ochilor, apa verde se agită brusc de la mişcarea plină de viaţă a unui crap. Poate că totuşi această grădină nu a fost o idee atât de stupidă.

Deodată, Jody spune cu voce tremurândă:

— Nu am vrut să aduc copiii la spital să te vadă, din momentul în care te-au intubat şi erai inconştient din cauza morfinei. Le vom spune că ai fost în convalescenţă.

Vorbind despre el, atât de viu, şi despre celălalt, care va muri, ea spune „tu” fără deosebire. Este modul ei de a nega o realitate, de a accepta una nouă. Psihologii vor constata în zilele viitoare această atitudine la toată lumea.

David dă din cap. Ar vrea să o strângă la piept, dar simte că nu este pregătită, citeşte pe chipul ei teamă şi aversiune. Jody nu aude nici cascada, nici pasărea. Ochii ei sunt aţintiţi la pietrişul alb, nu se poate uita la el.

— Îmi pare rău, spune ea. Aş vrea să te sărut, dar nu reuşesc.

Odată ce uimirea a trecut, odată ce au fost puse întrebările care vin de fiecare dată în minte, primul lucru pe care l-a întrebat pe Paul a fost şi cancerul? Iar, când Paul a mărturisit în cele din urmă, când ea şi-a dat seama că acest David de dinainte, acest David apărut de nicăieri, poate că o să moară din nou, a simţit că-i îngheaţă sângele în vine. Se învinovăţeşte pentru că gândeşte De ce te-ai întors, David, de ce? A fost totul doar repetiţie generală, o lună de durere pentru a ne pregăti pentru şi mai multe orori, mai multe lacrimi şi furie neputincioasă? Ar vrea să

creadă că Cerul îi oferă o a doua şansă, dar nu, va fi o a doua durere, şi tot ce simte e furie şi repulsie.

Repetă, iar vocea ei e rece:

— Pentru copii, ai fost în convalescenţă, da. E foarte simplu.

Ea nu adaugă Nu vreau ca ei să-şi îngroape tatăl de două ori.

— Voi încerca să mă vindec, Jody. Pentru Grace, pentru Benjamin, pentru tine.

— Da.

— Şi şi pentru mine. La fel.

Jody ridică ochii. David ar vrea să o facă să zâmbească, dar ea e lipsită de putere. Se cufundă în privirea lui pentru a-l regăsi, pentru a alunga disperarea care nu o mai părăseşte. Întinde mâna spre ea, ea o acceptă, o strânge, regăseşte căldura lui, felul în care o mângâie cu degetul mare.

— Eşti într-adevăr tu, spune ea în sfârşit.

Nu este o interogaţie. Nu s-a îndoit niciodată de asta. David nu răspunde, o contemplă cu tandreţe avidă, de parcă deja vrea să păstreze totul de la ea, de parcă zilele i-ar fi deja numărate.

Nu-l văd pe Paul la intrarea în grădină, căruia asistenta tocmai i-a strecurat un cuvânt, pe Paul ai cărui ochi sunt învăluiţi în tristeţe. De asemenea, nu aud nici ordinul transmis de ofiţerul FBI.

Timpul trece şi atenuează suferinţa.

Un crap sare din apă, cade la loc, iar zgomotul îi face să tresară.

WOODS VS WASSERMAN

Luni, *28 iunie 2021*, *Carroll Street*, *Brooklyn*

Cum poate un trup să conţină atâtea lacrimi? Cele două Joanna plâng, iar prin minte le-a trecut acelaşi gând, în acelaşi timp. Atâtea lacrimi.

Sunt cinci persoane în marele studio al lui Aby Wasserman, înconjurate de schiţe şi guaşe: psihologii de la FBI, cocoţaţi stângace pe scaune înalte, cele două Joanna,

una, într-un fotoliu, cealaltă, pe o canapea veche, cu un Aby uluit, care nu-şi poate găsi cuvintele. Fără să se gândească, ilustratorul s-a aşezat lângă Joanna „lui”, iar acum poate citi disperarea în ochii celeilalte. Şi această femeie este cea pe care aâm brăţişat-o acum trei luni, la coborârea din avionul Paris-New York. Ar trebui să o sărute, să o consoleze. Dar nu. S-a transformat în stană de piatră.

Rămân mult timp nemişcaţi, muţi.

— Trebuie să ies, spune brusc o Joanna şi cele două femei se ridică împreună, deschid uşa şi se reped pe balconul mare, cu vedere la stradă, iar Aby le urmăreşte.

Iată-le sub razele soarelui, cu ochii roşii, recăpătându-şi suflul. Joanna a crezut mereu în binefacerile naturii, era convinsă că întotdeauna vântul, cerul, norii aduc răspunsuri, tot aşa cum berzele aduc bebeluşi. În copilărie, când lumea i se împotrivea, ieşea să caute liniştea în parcul din colţul de vest al oraşului ei, Providence. Alerga până îşi pierdea suflarea pe cărarea asfaltată, până simţea că îi explodează pieptul şi trebuia să se întindă pe spate în iarba măruntă, cu braţele încrucişate, cu inima galopând. Universul pătrundea în ea cu fiecare gură de aer inspirată şi, încet-încet, Joanna îl lua în stăpânire. Dar arţarii strălucitori de pe Carroll Street nu au nicio soluţie simplă de oferit în situaţia dată. O Joanna îşi suflă nasul, respiră încet, caută calmul. Cealaltă îşi şterge ochii.

— Nu vreau să-ţi fur viaţa, spune una, trăgându-şi nasul.

— Nici eu.

— Dar nu vreau nici să o pierd pe a mea.

O Joanna se întoarce spre tânăr:

— Aby? Spune ceva.

El tresare. Privirea nu încetează să-i rătăcească de la o Joanna la cealaltă. Doar o burtă discret rotunjită le poate deosebi.

— Îmi pare rău. Sunt depăşit. Eu… eu nu sunt în

stare să spun nimic.

Coboară privirea, examinează tatuajul de pe încheietura mâinii: doi palmieri pe o dună. Omagiu adus bunicului său, poveştii sale: în copilărie, văzuse cuvântul OASIS pe antebraţul bătrânului, l-a întrebat de ce îşi tatuase acest cuvânt, iar răspunsul a fost Vezi, Aby, dragul meu, oaza înseamnă apă în inima deşertului, este un loc de pace şi înţelegere, aşa că l-am tatuat când aveam douăzeci de ani, pentru că simbolizează speranţa unei vieţi noi aici, după război, este un talisman, ştii, Aby, *ein Glücksbringer*. Micuţul Aby repetase cuvântul: *Glücksbringer*, iar asta îl fascinează pe ilustrator, că germana are un singur cuvânt, *Glück*, pentru fericire şi pentru noroc: nefericirea este, poate, doar lipsa norocului. Când Aby a împlinit unsprezece ani, bunicul i-a mărturisit că nu, cuvântul tatuat nu era OASIS, pe care credea el că-l citise pe dos, ci era 51540, numărul său de deportat la Auschwitz. A doua zi după moartea bătrânului, Aby şi-a desenat pe piele, în acelaşi loc, această oază căreia doar el îi ştia secretul şi unde îşi găsea puterea. Dar cele două femei îl privesc fix, iar tatuajul la care se uită nu mai este un refugiu.

— Deci ne-am căsătorit? Şi locuim aici? întreabă 9

Joanna June. Cum a fost nunta noastră?

Nici acest „ne nici „noastră" nu sunt premeditate. Dar stabilesc în vorbire o formă de echilibru între Joanna Woods şi Joanna Wasserman, care poartă copilul lui Aby. Nu este intrusa perversă, este nefericita uitată.

O briză de vară face ca argintul frunzelor să vibreze, iar zgomotul maşinilor se estompează. „Vânturile vin de undeva când suflă."[34] De ce îi vine în minte acest vers, Joanna nu ştie. 9

— Nu ştiu ce vom face. Din punct de vedere juridic… riscă prima.

Nu există jurisprudenţă, va răspunde cealaltă şi imediat se gândeşte Futu-i, de fapt tot eu sunt, numai eu mă pot gândi imediat la problemele legale. Îi revine în

34 Versul aparține poetului cipriot Stephanos Stephanides (n. 1949).

amintire procesul Martin Guerre din Franţa, din secolul al XVI-lea. Un uzurpator, Arnaud du Tâlh, se întoarce în satul natal al lui Guerre, se preface că este el, locuieşte împreună cu soţia sa şi îi convinge pe toţi că este cine pretinde că este. Dar, printr-o lovitură de teatru, Martin Guerre se întoarce şi impostorul sfârşește în ştreang. Ce rost are să vorbim despre asta, îşi spune Joanna, de vreme ce ghiceşte că, în aceeaşi clipă, aceeaşi referinţă îi vine şi celeilalte în cap. Ea şoptește:

— N-are nicio legătură cu asta.

Se lasă tăcerea, o bătaie discretă în geam îi face pe cei trei să se întoarcă spre agenţii FBI, care, timizi sau intimidaţi, nu îndrăznesc să meargă pe balcon.

— Faceţi-vă o cafea, spune Aby, ca să scape de ei.

— Dar Ellen? întreabă Joanna June. Boala?

— Este în regulă, se tratează acum. Şi… am prins un post la Denton & Lovell. Mă ocup de Valdeo, în procesul cu heptaclor.

— Nu! Cu gunoiul ăla de Prior? Tu… Eu am făcut asta?

— Nu e un gunoi, ăsta e un clişeu pentru că e miliardar. Joanna June o ştie. Asta e absurdul adevăr. Desigur, şi ea ar fi făcut la fel, pentru a plăti tratamentul, dar şi pentru că totuşi este Denton & Lovell… Fără să se gândească, îi întinde mâna lui Aby, care o ia tot fără să se gândească. În faţa acestui gest, cealaltă Joanna simte că se sufocă, durerea îi zdrobeşte pieptul. Sora ei va fi întotdeauna sora ei, dar nu are decât un Aby. Sunt iubiri care se adună, altele care nu se vor împărţi niciodată.

— E îngrozitor, spune Aby, luând-o şi pe ea de mână. Nu vă iubesc pe amândouă. Iubesc o singură femeie, se numeşte Joanna.

Nu poate continua. Lacrimile care îi străluceau în ochi au început să curgă în voie. Atâtea lacrimi.

UN COPIL, DOUĂ MAME

Marţi, 29 iunie 2021, rue Murillo, Paris

Cu două zile în urmă, Serviciul de operaţiuni

psihologice al FBI-ului a comunicat serviciilor din ţările aliate protocolul său în cinci puncte: pregătire, informare, întâlnire, urmărire şi protecţie. Însă regulile nu rezolvă nimic: în discretul hotel parizian, pe care SDECE[35] l-a păstrat de la o schimbare de nume la alta, în camera cu perdele trase, cu vedere la parcul Monceau, cele două Lucie Bogaert stau faţă în faţă de un sfert de oră, iar aversiunea a fost instantanee.

Război total. Încă de la întoarcerea în Franţa, Lucie June a înţeles că nu va scăpa de dublul său. Lucie March este la fel de hotărâtă. Fiul ei, fiul lor, apartamentul, filmele în curs de montare şi chiar hainele, atât luptele vitale cât şi bătăliile inutile.

Psihologii se aşteptau la asta: sunt zece ani de când Lucie şi fiul ei locuiesc împreună în cuibul lor închis, plin de dragoste şi tandreţe, iar tânăra nu a luat niciodată în considerare custodia comună cu tatăl copilului, tipul acela prea tânăr, care a fugit de povara paternităţii, care nu a vrut niciodată să-şi crească fiul şi nu la interesat atâţia

ani de soarta sa. Iar acum Lucie trebuie să negocieze cu această alta şi să accepte fără să protesteze o insuportabilă despărţire? Niciuna dintre ele nu este pregătită să se sacrifice pe altarul „echilibrului” sacrosanct al copilului, despre care gargarisesc pedopsihiatrii care nu ştiu nimic despre asta. În dragostea maternă, cel mai mârşav egoism se opune cu furie celei mai sclipitoare generozităţi.

— Louis nu este pregătit, repetă Lucie March.

— Este fiul meu, răspunde Lucie June. La fel de mult ca al tău.

Lucie March ţintuieşte podeaua cu încăpăţânare. Răspunde fără a ridica privirea:

— Trebuie să te gândeşti la echilibrul lui. Rămâne nu.

35 SDECE, Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage (Serviciul de documentare externă și de contraspionaj) a funcționat sub această denumire între 1945 și 1982, când și-a schimbat denumirea în DGSE, Direction générale de la Sécurité extérieure (Direcția generală a securității externe).

Rămâne nu? Cum adică „nu”? Cu ce drept i se refuză să-şi vadă fiul? Nu înţelege că şi ea este tot mama lui? Cu ce e ea mai puţin legitimă? Lucie June explodează de furie şi nu se poate supune raţiunii. Evident, aceeaşi furie îi goneşte şi celeilalte sângele din obraji, aceeaşi furie îi face vocea să tremure.

— Nu voi mai sta la hotel încă o noapte, strigă Lucie June. Am un apartament. Vă puteţi imagina pentru o clipă prin ce trec?

Lucie June inspiră adânc şi reia:

— Nu poţi locui la mine.

Una dintre psihologe îşi reprimă un oftat. Le-ar fi trebuit un consilier conjugal, un specialist în divorţ. Vrea să intervină, dar Lucie June adaugă, împotriva voinţei sale:

— Nu tot timpul.

— Situaţia este… inedită, doamnă Bogaert, încearcă tânărul de la Ministerul de Interne, proaspăt absolvent al Şcolii Naţionale de Administraţie, promoţia Hannah Arendt[36], care, propulsat în centrul celulei de criza, regretă profund postul de la Ministerul Agriculturii. Se bâlbâie:

— Ne îndreptăm către o soluţie…

— Nu sunt deloc „în plus” faţă de doamna care locuieşte la mine acasă, cu propriul meu fiu. Ştiţi că în ultimele cinci zile nu mi s-a permis să vorbesc cu Louis?

Dar Louis nu este singurul care se află la originea acestei furii. Urăşte la cealaltă şi tremurul bărbiei atunci când o 9 9

copleşeşte mânia, infima răsucire a colţurilor buzelor, modul încăpăţânat de a disimula conflictul sub masca detaşării, felul în care îşi ridică ochelarii cu o încreţire a nasului. Atât 9 9

de multe semne lizibile pe ambele feţe. A mai fost, de asemenea, emoţia resimţită imediat în faţa acestei

36 în data de 10 ianuarie 2020, absolvenții Școlii Naționale de Administrație — ENA — au decis să-și numească promoția (2019-2020) Hannah Arendt.

drăgălăşenii care este totuşi a ei, în faţa corpului atât de fin, atât de fragil, prea delicat pentru a nu le trezi bărbaţilor dorinţa de a-l proteja sau pofta de posesie, iar Lucie June, care o priveşte pe Lucie March cu furie, se gândeşte la Raphaël.

Lucie l-a întâlnit acum un an, pe un platou de filmare. Un cameraman. În ciuda siluetei sale bondoace şi a nasului de boxer, Raphaël are farmec. Ea şi-a dat seama că o place. Din când în când, îl sună: dacă e liber, Lucie merge, intră, abia îl sărută. Se dezbracă, se întinde pe pat şi vrea ca el să o pătrundă, pe la spate întotdeauna, trăgând-o de păr, apucând-o de şolduri; juisează, apoi îl alungă din ea, îl masturbează energic, îl abandonează imediat ce termină, face un duş scurt, pleacă rapid. Nu vrea nimic altceva. Aceasta nu este grădina ei secretă, e un loc viran. Înainte de Raphaël, au mai fost şi alţii. E mult mai simplu să nu iubeşti.

Cu câteva zile înainte de a pleca la New York cu André, l-a vizitat.

Ca de obicei, în acea zi, şi-a scos haina, şi-a scos ceasul şi, de asemenea, inelul din aur alb şi safir, pe care i-l dăruise André, i-a spus scurt Nu pot sta decât o jumătate de oră, nu mai mult, iar el a simţit atâta nerăbdare în ea că, tulburat, nu o putea satisface atât de repede pe cât şi-ar fi dorit Lucie. A îngenuncheat între coapsele ei, ar fi vrut să o atingă, cu tandreţe, dar, ca de fiecare dată, ea l-a respins, Nu, opreşte-te, nu aşa, şi l-a adus înapoi în acea poziţie canină, în care el îi vede doar părul, spatele, fundul. Câteva minute mai târziu, făcea deja duş și Raphaël i-a spus ştii, Lucie, aş vrea să ne vedem şi altfel decât în momentele libere din agenda ta, să mergem la restaurant, la teatru. Lucie l-a privit în tăcere, s-a uscat, şi-a pus chiloţii, ciorapii. El a adăugat Sau am putea să plecăm câteva zile, la Bruges, la Veneţia, unde vrei tu, doar noi doi. A terminat de îmbrăcat şi, dintr-odată, rece, a spus Doar noi doi? Noi doi? Dar ce, tu crezi că mă iubeşti pentru că mă fuţi şi eu te iubesc pentru că ţip Hai, ia-mă

tare, pentru asta? Dar noi nu suntem împreună, Raphaël, asta nu înseamnă a iubi, asta nu înseamnă nimic, absolut nimic. Asta e chimie, e o înşelătorie. Nu-nţelegi că e o-nşelătorie!

Tânărul a rămas perplex, înainte de a se înfuria şi a-i striga Cară-te, cară-te! Lucie a ridicat din umeri, şi-a luat ceasul, şi-a pus inelul pe deget şi a ieşit. El a închis uşa după ea, s-a dus la fereastră, ca să o privească îndepărtându-se, urcându-se pe scuter, dispărând. A rămas locului, răpus de umilinţa şi de tristeţea provocate de femeia asta, pe care o poseda fără să fi fost vreodată a lui. Nu bănuia că, peste o săptămână sau o lună, ea îl va suna din nou, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Că el îi va deschide şi-i va spune Credeam că nu te mai întorci. Ea-l va privi uimită. Şi se va dezbrăca.

Lucie June credea că nu se va ruşina niciodată de o astfel de mascaradă. Ce contează ce crede Raphaël, ce au gândit toţi ceilalţi de dinainte de el, dar, brusc, în faţa acestei alte femei, cu privirea de reptilă, a acestei femei care ştie totul, până şi scenele sordide de dominaţie, care o insultă şi o fac să juiseze, Lucie June îngheaţă de dezgust. Iat-o, goală, urâtă, pornografică. Acesta nu mai este un teren viran, ci o groapă de gunoi sub cerul liber.

Tremură, se întreabă dacă şi Lucie March s-a gândit la Raphaël în clipa asta, dacă totuşi continuă să-l vadă. Şi ce importanţă are? Lucie March continuă:

— Nici eu nu sunt sigură că Louis este gata să se întâlnească, cum să spun, cu cele două mame ale lui…

— E un băiat foarte inteligent, foarte matur, intervine psihologa. Toate reacţiile sale demonstrează că poate face faţă situaţiei. Şi, de altfel, el trebuie să decidă.

Pentru că acum Louis ştie. Serviciile i-au cerut să vină cu Lucie March şi, de mai bine de o oră, vorbeşte cu psihoterapeuta în camera alăturată. A înţeles: nu are două mame, ci de două ori mama lui. Când a considerat că este pregătit, terapeuta a deschis monitorul pe care se transmite întâlnirea dintre cele două femei, fără sunet.

Copilul a făcut ochii mari şi a spus doar:

— E prea ciudat.

Terapeuta a râs şi a dat din cap. Da, e prea ciudat. Ea îi spune din nou că e secret, că trebuie să-l păstrăm, că există pericole. Dar pe Louis nu asta-l preocupă:

— Mi se va cere să aleg o mamă dintre cele două? Pentru că, atunci când părinţii se despart, copiii sunt întrebaţi la cine vor să stea, la mama sau la tata. Mă rog, aici sigur că nu e la fel.

Louis are dreptate, nu e la fel, constată femeia, şi, totuşi, pentru binele băiatului, va trebui să se încheie un pact, şi mai bine, o alianţă, să se ajungă la un acord care să nu sacrifice pe nimeni.

Louis nu ar putea s-o rostească, nici măcar s-o recunoască, dar mama lui preferată era cea de acum trei luni, cea care îl suna în fiecare seară pe André, vorbea mult cu el la telefon şi îl lăsa la buni câteva seri pe săptămână. Pentru Louis, care e atât de important în viaţa mamei sale, apariţia lunganului ăstuia cu părul alb, pus pe glume, a fost o uşurare. Rutina s-a întrerupt, iar lui Louis îi plăceau seninătatea şi râsul, privirea uneori visătoare a mamei sale. Dacă mama nu mai era omniprezentă, apăreau ceva avantaje, dar, când l-a părăsit pe André, Louis şi-a reluat locul central, revenind fără bucurie la obiceiurile lor de vechi cuplu.

Îl cunoaşte pe André de trei ani şi, pe scara timpului, pentru el este o eternitate. Arhitectul şi-a făcut obiceiul de a-i invita în fiecare vară la casa lui din sud. Acolo, într-o seară, André a coborât o cutie veche din pod şi la învăţat să joace Dungeons & Dragons, să inventeze lumi, castele, să preia identitatea unui personaj, să lupte împotriva orcilor şi a monştrilor. I-a dăruit un cufaraş, jocuri de zaruri, i-a arătat cum să calculeze probabilităţile fiecărei lovituri, să aleagă cea mai bună armă, cele mai bune tactici. În doar câteva jocuri, Louis a devenit un vrăjitor elf de gradul trei, iar mama sa, un arcaş pitic. André la învăţat şi ghicitori.

— Ghici ghicitoarea mea, spune Louis.

— Ascult, zâmbeşte psihologa.

— Săracii nu îl au, bogăţii nu au nevoie de el, iar, dacă nu îl mâncăm, murim.

Psihologa se dă bătută.

— Este nimicul.

— Nimicul?

— Nimicul. Săracii nu au nimic, bogăţii nu au nevoie de nimic şi, dacă nu mâncăm nimic, murim.

— Este foarte bună. Trebuie să o reţin.

— Ca să ştiu cu ce mamă rămân, aş putea da cu zarul, sugerează brusc Louis.

Femeia zâmbeşte. Mallarmé nu a greşit, să zicem că aici o aruncare de zaruri nicicând nu va aboli acest bucluc[37]. Şi apoi, i-a plăcut atât de mult *Omul zar* al lui Luke Rhinehart, cartea-cult a anilor ’70, în care un psihiatru stăpânit de plictiseală şi nemulţumit de viaţă se apucă să dea cu zarul pentru fiecare decizie pe care urmează să o ia. Acum admiră mai ales inteligenţa strategiei pe care o adoptă Louis pentru a evita tensiunea imensă, ironia spontană, care îi dovedeşte maturitatea, când, brusc, evidentul situaţiei o uimeşte: Louis are dreptate. Aşa ar trebui făcut: ca să rămână stăpân pe viaţa lui, Louis nu ar trebui să suporte greutatea unei decizii.

— Da, sigur, asta este cea mai bună idee, Louis, aprobă psihologa.

Vrea ca băiatul să stabilească regula:

— Cum îţi imaginezi că faci?

— La începutul săptămânii, voi arunca de şapte ori, o dată pentru fiecare zi. Dacă zarul este cu soţ pentru luni, este una, iar fără soţ, este cealaltă etc.

— De ce nu?

Un calcul rapid îi spune că riscul fiecăreia de a fi

37 Joc de cuvinte, bazat pe celebrul poem al lui Mallarmé, Un coup de dés jamais nabolira le hasard, care devine Un coup de dés jamais nabolira le bazar, prin înlocuirea lui hasard, cu bazar (aici, cu sensul de situație complicată, bucluc, balamuc).

lipsită de fiul său timp de o săptămână este de unu la o sută, unu la o mie timp de zece zile la rând. Nicio Lucie nu va fi sacrificată şi nu va dori să se opună sancţiunii unei aruncări de zaruri. Se pot organiza singure.

— Atunci mergem să le vedem? propune terapeuta.

Louis dă din cap şi intră amândoi în camera în care îi aşteaptă cele două Lucie. Se uită la ele din prag, la una, apoi la cealaltă, spune din nou zâmbind E prea ciudat şi, fără a o favoriza pe vreuna, se aşază pe un scaun în faţa lor şi îşi expune calm ideea.

Tinerele încearcă să potolească lava care clocoteşte în ele, îi zâmbesc lui Louis, fiecare încearcă să captureze zâmbetul fiului său. Dacă Louis ar fi un căţel şi fiecare ar avea un os, L-ar ascunde în pumn pentru a-l atrage. Dar şi una, şi cealaltă îl privesc, îl ascultă şi, în adâncul sufletului, îl admiră pe acest fiu absolut minunat.

Când termină, se instalează o tăcere aproape ostilă, pe care o sparge Louis:

— M-am gândit la asta din cauza jocului Dungeons & Dragons.

Şi zâmbeşte cu mândrie, de parcă asta explică totul. Atunci, în acelaşi timp, femeile dau din cap resemnate. Uneori, cea mai proastă soluţie este cea mai bună.

— Ghici ghicitoarea mea, spune Louis. Ne-am născut din aceeaşi mamă, în acelaşi an, în aceeaşi lună, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră. Cu toate acestea, nu suntem nici gemeni, nici gemene. De ce?

Cele două Lucie clătină din cap dezorientate.

— Suntem tripleţi, râde Louis.

PORTRETUL LUI VICTOR

MIESEL CA FANTOMĂ

Marţi, 29 iunie 2021, faleza din Yport, Normandia

A ajuns. Arbuştii înalţi se încovoaie în bătaia vântului de vest, albatroşii planează pe cerul cenuşiu al Canalului Mânecii. Ceaţa care se ridică din mare alungeşte contururile caselor albe din Yport. Victor zace în iarba înaltă şi priveşte norii. Un pescăruş aterizează lângă el, iar

Victor ar dori ca acesta să se apropie mai mult, chiar să-l atingă cu aripile, pentru a-i oferi puţin din viaţa primordială, lui, a cărui viaţă nu este decât incertitudine. Se ridică în picioare, se îndreaptă spre faleză, se aşază pe marginea prăpastiei şi atinge uşor cu degetul calcarul alb, pe care ploaia l-a spălat de sute de ori.

Da, acolo, chiar acolo, la sfârşitul lunii aprilie, a fost împrăştiată cenuşa unui alt Victor Miesel. Eroul primului său roman, *Munţii vor veni după noi*, a ales să moară aici de bunăvoie, iar Clémence Balmer s-a gândit la asta şi a găsit locul din carte. Aici a citit ea cuvintele lui Qohelét, fiul lui David.

Deşertăciunea deşertăciunilor – spune Qohelét – Havel havelim deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciune!

Toate râurile curg spre mare, şi marea nu se umple:

Spre locurile de unde râurile curg, acolo se întorc ca să curgă

Ceea ce a fost va mai fi şi ceea ce s-a făcut se va mai face:

Nu este nimic nou sub soare.[38]

Apoi a rostit un discurs sobru şi sincer, despre importanţa acestor ritualuri, a acestor subterfugii pe care le inventează cei vii pentru a suporta inacceptabilul. Începuse să plouă şi îi plăcuse ploaia asta tocmai bună ca să ascundă lacrimi la care nu se aşteptase. „Moartea este întotdeauna lipsită de demnitate, Victor, este mereu solitară. Dar putem spera la acest moment final de adio, care le va fi de folos cel puţin celor care rămân. Dacă stoicii spun adevărul, dacă nu există nimic între oameni, nici iubire, nici tandreţe, nici prietenie, ci, dimpotrivă, corpul este totul, dacă e adevărat că orice senzaţie ia naştere şi prinde rădăcini în sine, atunci, Victor, acest ultim cuvânt nu este inutil”.

Clémence ar putea repeta aceste fraze spectrului pe care îl priveşte mergând periculos pe linia crestei. Aceasta

38 Cartea lui Qohelét (Ecleziastul) I, 1, 7, 9.

îi strigă, fără să acopere vântul, să nu se apropie atât de mult de margine. Victor se întoarce, îi face cu mâna şi se îndreaptă spre ea, zâmbind:

— Ce bucurie, când ne moare un prieten, să constatăm încă o dată că nu ne-a venit încă rândul!

Femeia este tulburată: Victor al ei s-a întors. Dimineaţă foarte devreme, un Airbus închiriat de armată i-a adus pe el şi pe ceilalţi francezi din avionul care a efectuat zborul 006 la baza militară din Evreux-Fauville. Ore întregi li s-a tot explicat. El este primul eliberat: nu are planificată nicio confruntare cu un al doilea Victor Miesel. Asta înseamnă de două ori mai puţină muncă pentru de două ori mai puţini psihologi, dar „serviciile" nu o să-l scape din ochi. Pentru că situaţia nu se regăseşte în niciun manual, Joséphine Mikaleff nu poate decât să improvizeze.

— Aţi făcut bine că aţi venit mai întâi aici, ca să vă reculegeţi, spune ea.

— Nu m-am recules, doamnă. Nu ţin doliu pentru mine. M-am gândit pentru o clipă că, odată ajuns pe această faleză, îmi va fi mai uşor să înţeleg, dar de fapt nu a fost deloc aşa. Am doar impresia că am fost reţinut timp de patru zile, am plecat de acasă iarna şi m-am întors vara. Haideţi să luăm masa în oraş. Am poftă de un caltaboş. Şi un pahar de Medoc. Chiar mai multe.

Urcă toţi într-un Peugeot negru şi se îndreaptă încet spre Etretat. Conduce un bărbat din SOLP, Serviciul de protecţie V.I.P. Tânăra psihologă s-a aşezat pe scaunul de lângă şofer, Victor şi Clémence, pe bancheta din spate. Maşina este silenţioasă, nu auzi decât bătaia continuă a

9 9 7

fetei pe tastatură. Victor se lasă furat de peisajul cu iarbă şi cretă, editoarea nu-şi poate lua ochii de la el. Se resemnase cu gândul de a nu-l mai vedea niciodată şi nu ştie ce să creadă despre tulburarea pricinuită de reapariţia lui. După ce i-a recitit toate cărţile, îl simte mai aproape ca niciodată. Absenţa lui o dăduse peste cap.

La restaurant, Victor alege o masă rotundă, insistă să mănânce toţi împreună, inclusiv poliţistul, chiar dacă nu este regulamentar. Scriitorul îşi comandă caltaboşul, o sticlă de Château La Paillette din 2016, îi zâmbeşte lui Clémence.

— Îţi dai seama? Am luat cina cu tine săptămâna trecută şi era începutul lui martie. Eşti bucuroasă că mă vezi?

Editoarea îl priveşte îndelung, gânditoare, dar privirea i se pierde departe, în spatele lui. Drumul prin ploaie şi noroi, strângând urna la piept. Vârtejul alb de cenuşă, zgomotul vântului, cuvintele Ecleziastului: „Ceea ce a fost va mai fi şi ceea ce s-a făcut se va mai face: Nu este nimic nou >

sub soare”. Victor îi alungă visul.

— Clémence? Eşti bucuroasă că mă revezi?

— Da, Victor, foarte bucuroasă. Îmi pare rău. Am avut două luni chinuitoare şi ciudate în acelaşi timp. Şi acum asta. E aşa o poveste…

Clémence îşi caută cuvintele. O glumă evreiască spune că Dumnezeu reciteşte frecvent Tora în încercarea de a înţelege ce se întâmplă în această lume, pe care el a creat-o.

— De ce m-ai anunţat numai pe mine? continuă ea.

— Am mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva, ştiu că eşti discretă. Ai spus cuiva? Nu. Vezi?

— Asta întârzie momentul, atât, spune Clémence. Toată lumea va şti că ai fost în avionul acela.

— Nu neapărat, intervine Mikaleff. Lista pasagerilor va rămâne clasificată pentru totdeauna, serviciile vă pot garanta asta.

— Aş putea să dispar, reia Victor, să-mi refac viaţa sub o altă identitate. Guvernul ne-a oferit această opţiune.

— În primul rând, nu vrei şi pentru tine ar fi imposibil.

Deschide tableta, se conectează la site-ul editurii, face clic pe „Noutăţi”, *Anomalia*, apoi pe „Presă”.

— Peste o sută de articole, emisiuni şi mutra ta peste tot. În *Lire*, luna aceasta. Se lucrează deja la şase traduceri şi, când vor afla că eşti… îţi imaginezi nebunia… Deci, să dispari… Poate doar cu o operaţie estetică…

Dimineaţa, la baza din Evreux, Victor a citit *Anomalia*. Îşi recunoaşte stilul, dar nu se regăseşte în ea. Nu gustă această artă a enunţului şi nu are nicio fascinaţie pentru aforism. Entuziasmul pe care l-a stârnit cartea îi e de neînţeles.

— Zici că e Jankélévitch pe LSD, zâmbeşte Victor. Un alt eu. Nu scrisesem niciun rând înainte să plec la New York.

— Eu, una, te-am regăsit acolo şi mi-a plăcut, spune Clémence. Altfel, nu te-aş fi publicat. Va trebui să ţi-o asumi, ai vândut mai mult de două sute de mii de exemplare…

— Ar fi trebuit să încerc LSD mai devreme…

Ea închide tableta, îşi toarnă un pahar de Médoc, cu un gest hotărât.

— Va trebui să-ţi anunţi „învierea”. Livio va fi fericit.

— Cine? Salerno?

— Este principalul animator al clubului tău de prieteni postumi.

— Nu asta aş numi eu prieten… Am avut prieteni comuni.

— Se pare că v-aţi văzut mult înainte de… Oricum, a ţinut un discurs minunat la crematoriu, cu accentul său italian, citând fragmente din cărţile tale.

— Lui Livio i-au plăcut întotdeauna înmormântările. Elogiul funebru este momentul lui predilect, îşi poate manifesta atât modestia, cât şi măreţia sufletească.

7, >

— Recunosc că părea că se află în elementul lui. În orice caz, Ilena, ea va…

— Ilena? M-a părăsit acum şase luni. Mă rog, nouă…

— Se pare că v-aţi fi împăcat… în ultimele luni, mai

exact. Ea susţine chiar că aţi reluat legătura.

— Asta m-ar surprinde foarte mult.

În dimineaţa în care l-a părăsit, toamna trecută, la Wepler, sorbind eterna ei „cafea decafeinizată dublă foarte lungă fără prea multă frişcă, vă rog”, Ilena a ţinut să-i comunice că a avut mereu un amant, „care mi-o ţine super-bine”. Victor a fost atât de surprins, încât a pus-o să repete fraza, iar ea s-a conformat, furioasă, subliniind mai bine silabele: „care mi-o pune super-bine”[39]. El a ridicat din umeri, a pufnit în râs şi i-a scuipat: „Tâmpenii, Ilena, tâmpenii!”. Ea s-a ridicat şi a adăugat: „Îmi provoci milă”, rostind „milă” foarte sonor, pentru a-i lămuri mai bine pe cei câţiva clienţi din jur. Apoi a plecat fără să se uite în urmă, dar nu fără să se asigure, cu privirea ei trufaşă, că nimeni din încăpere nu se mai poate îndoi de caracterul abject al acestui biet om. Victor a privit-o îndepărtându-se cu paşi mari şi hotărâţi, iar, în faţa absurdului situaţiei, veselia a pus încet-încet stăpânire pe el.

Aşa că, da, l-ar surprinde teribil dacă s-ar fi împăcat.

— Am făcut bine să mor, oftează Miesel. Pe scurt, ai dreptate, toată lumea va fi fericită să mă revadă.

— Eu sunt, spune Clémence, râzând. Când oamenii de la Ministerul de Interne au trecut pe la editură, ca să-mi explice situaţia şi să mă aducă aici, am fost îngrozită. Am crezut că voi găsi un… un extraterestru. Un tip cu ochii goi, cu voce îngheţată, ca în filmul ăla, *Body Snatchers*!

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Clémence, sunt chiar eu. Şi am două întrebări. De ordin material. Aş avea

nevoie de un telefon mobil care să funcţioneze. Cartela mea

SIM este dezactivată. Mă simt rupt de lume. Sunt foarte dornic să-mi sun „văduva”… Să-i aud bucuria.

— Veţi avea toate acestea, domnule Miesel, intervine

---

391 Jefuitorii de trupuri, romanul scriitorului american Jack Finney (1911-1995), care a fost ecranizat de patru ori până acum — 1956, 1978, 1993, 2007.

ofiţerul SOLP. Dar trebuie să fiţi prudent cu apelurile.

— Şi vreau să mă duc acasă.

— Vă este rezervată o cameră în Levallois, domnule Miesel. În locaţiile contraspionajului, la DGSI. Din motive de securitate. Mâine vă vom găsi un hotel la Paris.

— Şi apoi… începe Clémence.

Dar nu ştie de unde să înceapă. Apartamentul golit de familia îndepărtată, care şi-a împărţit imediat mobilierul, l-a pus la vânzare, „nu la cel mai bun preţ, din cauza sinuciderii, nu-i aşa?”, Societatea prietenilor, atât de dinamică… Victor nu se revoltă, nu comentează. Ea continuă.

— Pentru biblioteca ta, s-a organizat o serată la tine acasă, unde toată lumea s-a servit. Multe au rămas în cutii, Jarry-urile tale, Dostoievski… Nimeni nu le mai citeşte în ziua de azi. Verii tăi au luat ce era în Pléiade: sunt decorative şi se dau bine pe ebay.

— Guvernul face ce este necesar pentru a vă recupera bunurile, domnule Miesel, precizează cel de la servicii.

O întrebare o obsedează pe Clémence. Psihologa i-o ia înainte:

— Victor, am mai vorbit despre asta în avion, dar… Ce l-ar fi putut determina pe „celălalt” Victor să se sinucidă?

Scriitorul pare amuzat.

— Nimeni nu-şi ia viaţa, nu aţi învăţat asta? Nu există decât torturaţi care scapă ucigându-şi călăul.

— Nu ar putea fi din cauza… Ilenei Leskov? insistă Joséphine Mikaleff. *Anomalie* este o anagramă pentru *Amo Ilena L*. „O iubesc pe Ilena L”.

Miesel izbucneşte în râs.

— Nu se poate! E adevărat? Cine a găsit aşa ceva?

— Ilena a sugerat asta într-un interviu.

— Ce bine că există latina şi că-l are pe *am o*. O limbă bună este o limbă moartă, aşa cum ar spune generalul

Sheridan. Lăsând gluma deoparte, motivele acestui gest îmi scapă complet. Nu sunt sinucigaş. Reţineţi, m-aş sinucide cu plăcere, doar că mai târziu, când va fi deja prea târziu.

— Ah! exclamă Clémence. Editoarea îşi deschide la→

bleta, îşi mişcă degetul pe ecran, agitată, şi îi arată triumfătoare lui Victor o frază din *Anomalia*.

— Tocmai ai citat din Victor Miesel.

Ea pronunţă „Victeur”, rulează r-ul şi se distrează lungindu-l pe o.

— Sunt pe vin de Haut-Médoc, Clémence, asta este singura explicaţie.

Editoarea surâde la jocul lui slăbuţ de cuvinte. Îşi deschide geanta, îi întinde lui Victor un plic.

— Ţine. Le-ai avut asupra ta când ai sărit.

Victor rupe plicul. Acolo sunt telefonul mobil, cheile şi o piesă roşie de Lego. Scotoceşte în propriul buzunar, o scoate pe sora ei geamănă şi o pune lângă ea. Le examinează, intrigat, le îmbină una cu alta. Memoria este sinonimul perfect al amintirii.

Miercuri, 30 iunie 2021, salonul Hotelului Lutetia, Paris

Clémence Balmer a convocat presa sub titlul DUBLA VIAŢĂ A LUI VICTOR MIESEL şi a plasat în antet un citat din *Anomalia*: „Mi-e teamă să-mi pun prea multe speranţe în incompetenţa viitorului meu biograf”.

A venit multă lume. Victor rămâne retras, în camera mică, alăturată, cu echipa de la Editions de l’Oranger. Preparativele îl înspăimântă: o estradă înaltă, o masă, două jilţuri, pentru Clémence şi pentru el, şi în faţa lor vreo sută de scaune, toate ocupate. În fundul sălii îl aşteaptă o duzină de camere video.

— E şi presa internaţională aici, spune Clémence. Cartea ta iese săptămâna viitoare aproape peste tot… Traduceri în grabă… Ies uneori doar aproximativ.

— Totuşi, nu sunt George Clooney.

— Eşti mult mai mult. Eşti între Romain Gary[40] şi Iisus Cristos. Sinucidere şi înviere.

Victor ridică din umeri. Clémence îi atinge sacoul gri cu afecţiune. Victor urmăreşte sala de presă crăpând puţin uşa.

— Draga mea Ilena nu este aici? Văduva mea trebuie să fi rămas acasă ca să se ragă la ea.

— Ce? întreabă Clémence încruntându-se.

— Nu, nimic, ştiu eu ce spun.

Editoarea se uită la ceas. Este ora şase.)

— Trebuie să mergem. Cu verificările de securitate de la intrare, am ajuns să întârziem. Mulţi vor să-şi deschidă buletinul de ştiri de la opt cu tine.

— Mai există această mare liturghie? Nu au omorât totul BFM şi internetul?

— Zece milioane de oameni o urmăresc. Să mergem. Te simt foarte relaxat după jumătatea de Lexomil. Prea mult, chiar. Să nu faci pe bufonul, te implor.

— Promit, jur, spune Victor.

Iese din culise, urcă pe scenă, orbit de străfulgerările bliţurilor, se aşază pe scaun, îşi înăbuşă un căscat. Chiar e relaxat.

— Bună ziua tuturor, spune Clémence Balmer, cu microfonul în mână. Nu mă voi lungi, pentru că îmi imaginez că aveţi multe întrebări…

Victor nu-l recunoaşte pe niciunul dintre jurnaliştii prezenţi. Nu există riscul de a vorbi despre literatură, ziarele au trimis reporteri, nu critici. Dacă unul dintre ei a citit *Anomalia*, sigur a făcut-o din obligaţie profesională. Când Clémence îşi încheie prezentarea, toate mâinile se ridică. Cu calm, ea domină haosul şi îi dă cuvântul tipului înalt din primul rând.

---

40 Romain Gary (n. 1914) s-a sinucis în 1980. A fost singurul scriitor care a primit de două ori Premiul Concourt, care se acordă doar o dată în viață; în 1956, pentru romanul Rădăcinile cerului, iar în 1975, pentru romanul Ai toată viața înainte, scris sub pseudonimul Emile Ajar.

— Domnule Miesel, Jean Rigal, *Le Monde*. Pentru dumneavoastră, a trecut doar o săptămână de când aţi părăsit Parisul în martie. În aceste patru luni, s-au întâmplat multe lucruri, pentru dumneavoastră mai ales, scrierea unei cărţi şi ceea ce trebuie să numim moartea dumneavoastră. Cum resimţiţi această situaţie incredibilă?

>

— Mă adaptez cât pot şi eu. Am citit cartea „mea”, precum şi necrologurile mele în diferite ziare. Te face să-ţi doreşti să mori doar ca să vezi asta.

— Consideraţi că *Anomalia* este o carte care vă aparţine? *y*

— Definiţi „vă.

Victor bănuieşte că, pe interior, Clémence îşi dă ochii peste cap şi-şi revine.

— Iertaţi-mă pentru această piruetă. Cu siguranţă că mă pot regăsi uneori în unele dintre formulările sale. Dar nu este o carte pe care eu, cel care vă vorbeşte, am scris-o. Esenţial e că încasez drepturile de autor.

„Ţi-am zis să nu faci pe bufonul…”, spune oftatul lui Clémence, care regretă anxioliticul pe care l-a sfătuit să-l ia.

— După părerea dumneavoastră, cartea conţine cheia a ceea ce s-a întâmplat în avion?

— Mii de oameni o caută. Dacă există una, o vor găsi înaintea mea. Mai ales că, după cum ştiţi, când ai un ciocan, totul ajunge să semene cu un cui.

— Credeţi că suntem cu toţii într-o simulare?

— Nu ştiu nimic. Ca să-l parafrazez pe Woody Allen, aş spune că dacă e într-adevăr aşa, sper că programatorul are o scuză. Pentru că lumea pe care au creat-o este totuşi de o monstruozitate afurisită. Deşi, din ce am înţeles, chiar noi am fi creat-o cu mâna noastră de fapt.

— Domnule Miesel, după cum probabil ştiţi, aproape toţi pasagerii din acest zbor refuză să-şi dezvăluie identitatea. De ce aţi fost de acord să ieşiţi la lumină?

— Nu cred că sunt ameninţat de ceva. Oricum, beneficiez de protecţia poliţiei. Şi, de asemenea, de sprijin psihologic. S-au gândit la toate.

— Credeţi că aţi simţit momentul exact al ceea ce unii

>

numesc „divergenţă” sau chiar uneori „anomalie”?

— Desigur, ca toţi ceilalţi din avion. Turbulenţele au încetat şi soarele a revenit în cabină. Această ultimă frază»

este, de asemenea, definiţia Prozacului.

7 7 y

Sala râde, la fel şi Victor, ezită puţin, Clémence e exasperată de spectacolul său.

— Cunoaşteţi motivele sinuciderii „dublului” dumneavoastră?

— Probabil că a vrut să moară. Acesta este motivul principal al unei sinucideri.

— Mai precis, ce relaţii aveţi cu Ilena Leskov?

— În prezent, inexistente. Să spunem că, în cel mai bun caz, sunt din timpul vieţii autorului.

Victor este acum radios – o reclamă în carne şi oase pentru bromazepam.

— Anne Vasseur, *Times Literary Magazine*. Lucraţi la o nouă carte, domnule Miesel?

Victor se uită la rândul din spate, de unde vine vocea feminină, delicat răguşită. Faţa i se luminează. Este tânăra de la întrunirile traducătorilor de la Arles, care era interesată de umorul lui Goncearov.

— Da. Lucrez la o carte acum.

Clémence îl priveşte uimită.

— Este o temă clasică, continuă Miesel: o femeie reapare în viaţa unui bărbat când el e convins că a dispărut pentru totdeauna. Se va numi *Ascot* sau *Frişca englezească se întoarce*.

— Titlul e uluitor, zâmbeşte tânăra.

— O ultimă întrebare, spune Clémence Balmer, care

ghiceşte că autorul său are acum altceva în minte decât să aibă grijă ca această conferinţă de presă să se desfăşoare în condiţii bune.

— Andrea Hilfinger, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Cum aţi defini ce s-a întâmplat aseară în Statele Unite?

— Să definesc? Cred că Statele Unite ale Americii nu este decât o denumire. Au existat întotdeauna două Americi şi de acum înainte nu se mai înţeleg. Întrucât mă identific mai degrabă cu una dintre ele, nu o înţeleg pe cealaltă.

NIGHT SHOW

Marţi, 29 iunie 2021, Ed Sullivan Theater, New York

Machieuza-şefă de la *Late Show with Stephen Colbert* îşi contemplă opera cu încântare.

— Sunteţi superbă, Adriana. Am profitat de ocazie ca să vă coafez puţin diferit.

— Stephen îşi termină introducerea, o întrerupe asistenta de platou. Urmaţi-mă. Când vă ating pe umăr, intraţi în platou, bine?

Asistenta nu aşteaptă răspunsul şi părăseşte cabinele: tinerele merg pe coridor, spre luminile scenei, şi aşteaptă în spatele perdelei negre, în timp ce trupa Stay Human cântă ultimele acorduri.

În spatele biroului său, cu faţa la public, Stephen Colbert îşi răsfoieşte însemnările, iar, când camera se întoarce la el, prezentatorul-vedetă al CBS se încruntă.

— În această seară, am privilegiul de a primi vizita unei actriţe foarte tinere, a cărei faimă este destul de relativă (*strigate de dezamăgire*). Nu fiţi atât de grosolani, nu mă faceţi de ruşine (*râsete*). Aşadar, doamnelor şi domnilor, vă rog să-i uraţi bun venit… Adrianei Becker.

Stephen Colbert face un gest, panoul „Aplauze” se aprinde şi toţi i se supun imediat.

În platou păşeşte o tânără subţire, aproape o adolescentă, în blugi şi bascheţi, cu un pulover albastru-închis de angora, cu părul căzându-i pe umeri în bucle

brune. Gazda se duce la ea, o sărută pe obraz, ca să-i risipească emoţiile.

— Bună, Adriana Becker. Sunt atât de bucuros că aţi acceptat invitaţia mea.

— Bună, Stephen, şi eu sunt bucuroasă că mă aflu aici.

— Şi impresionată, sper. Prima dată la televiziune?

— Da.

— Toate au un început. Îmi amintesc de prima mea dragoste, de prima cină cu ea la restaurant, a fost foarte romantic, în plus, am păstrat şi nota de plată (*râsete*). Adriana, aveţi douăzeci de ani, sunteţi actriţă. V-am văzut în luna mai în *Romeo şi Julieta*. Şi aţi fost?

— Julieta.

— Desigur, aţi fost Julieta. Şi unde aţi jucat *Romeo şi Julieta*!

— La Teatrul Sandra Feinstein-Gamm.

Spune numele teatrului în şoaptă. Se aud câteva râsete crude, pe înfundate, în sală. Tânăra s-a înroşit. Stephen Colbert ridică din sprâncene, iar ea adaugă:

— E… în Warwick, Rhode Island. Este un teatru mic…

— Adriana, nu aveţi niciun motiv să roşiţi. Ştiţi, Matt Damon a debutat ca figurant: era pizzar, întindea o Margherita unui client şi avea doar o singură replică: „Cinci dolari, vă rog”. Acum spune peste tot că era o pizza Regina de şapte dolari, chiar că e un mare fanfaron (*râsete*). Scuze, Adriana. Şi în ce piesă veţi juca în continuare?

— *Patima de sub ulmi*. Este o piesă în cinci acte, semnată de Eugene O’Neill. Eu joc rolul tinerei.

— Tânăra?… Dar va fi o problemă, Adriana. Nu există decât o singură tânără în această piesă. V-aţi gândit la asta?

Adriana Becker râde. Râde şi publicul, fără să înţeleagă încă. Stephen Colbert zâmbeşte şi se adresează publicului, dar priveşte spre culise:

— Şi acum, dragi spectatori, vreau o furtună de

aplauze pentru Adriana Becker! Da, Adriana Becker!

Din spatele cortinei răsare o a doua Adriana, îmbrăcată identic, cu excepţia puloverului, de această dată roşu. Toată sala se ridică înmărmurită, ţipă, bate din palme, în timp ce Stephen Colbert se îndreaptă către a doua Adriana, o sărută şi o conduce spre canapeaua pe care se află geamăna ei. În regie, realizatoarea trage din ţigara electronică, în ciuda regulamentului intern şi a legislaţiei. E al naibii de bună emisiunea, iar pe acest calup canalul devansează şi ABC, şi NBC. În spatele ei sunt vreo zece specialişti în social media ai CBS-ului, care stau pe Twitter, postează pe Instagram, fac live-uri pe Facebook. Numărul de like-uri şi share-uri creşte vertiginos.

Sunt acolo, una lângă alta, o şuviţă roşie pe fruntea uneia, una albastră pe a celeilalte, o tuşă subtilă a machieuzei, o tuşă discretă, dar brusc evidentă. Aclamaţiile durează, apoi Colbert se întoarce în spatele biroului său.

— Bună, Adriana.

— Bună, Stephen, răspunde nou-venita.

— Nu sunteţi gemene?

— Nu, deloc, spun cele două tinere în acelaşi timp, cu acelaşi zâmbet, la fel de energic.

— Hei! Ei bine, cred că publicul a înţeles (*râsete*). În ultimele ore, nu s-a vorbit decât despre voi. Va trebui să vă deosebesc spunându-vă Adriana June şi Adriana March. June şi March, acesta este numele de cod FBI, nu?

— Da.

— June este în roşu, iar March, în albastru, aşa vă recunosc… Nu-mi spuneţi că nu, producţia a investit o sumă imensă în cele două pulovere şi în vopsirea celor două şuviţe.»

— Bine.

Aceeaşi reacţie simultană a tinerelor, aceeaşi încântare >» >

În public. Prezenţa tinerei Adriana, sau, mai bine zis, a tinerelor Adriana, rupe gura lumii.

— Adriana June, nu aţi jucat-o pe Julieta, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu, nu aţi jucat-o, pentru că *Romeo şi Julieta* a fost în mai. Când aţi aterizat, acum cinci zile, la baza armatei McGuire, unde aţi fost deţinută împreună cu alte două sute patruzeci şi două de persoane, eraţi convinsă că e martie, nu?

— Da, Stephen. Nu vă pot spune ziua exactă, ni s-a interzis de către FBI. Pentru siguranţa tuturor.

— Înţeleg. Aş vrea să ştiu, şi cred că şi publicul ar dori să înţeleagă, cum aţi aflat… că aveţi o „dublură”?

Le priveşte pe cele două tinere cu atenţie exagerată:

— Adriana March, duminica trecută, dimineaţa devreme, FBI a venit să vă caute acasă la părinţii dumneavoastră, adică… la…

— Colbert îşi consultă notiţele fără grabă – la Edison, New Jersey. Părinţii trebuie să fi fost îngroziţi… Şi dumneavoastră la fel…

— Da, agenţii FBI ne-au spus că e o problemă de securitate naţională. Înainte de toate, au încercat să ne liniştească.

— E drept că doi agenţi FBI care intră peste tine în casă la revărsatul zorilor încearcă întotdeauna să te liniştească (*râsete*). Şi după aceea?

— După aceea, am fost dusă la bază cu un elicopter. Şi au…

— Prima dată într-un elicopter?

— Da.

— Asta face zgomot. O maşină de spălat în faza de stoarcere. Elicele, vântul, toate astea. Urăsc elicopterele.

Stephen Colbert se joacă cu nerăbdarea crescândă a publicului său, dar ştie unde şi când să se oprească:

— Şi odată ajunsă pe baza militară?…

— Am fost dusă într-o clădire administrativă mare, păzită de soldaţi, apoi m-au condus într-o cameră obişnuită, cu o masă, câteva scaune, m-am aşezat; alături de mine se aflau o psihologă şi o doamnă ofiţer de la FBI.

— Ce v-au spus?

— Că nu ar trebui să mă tem, că voi trăi un moment excepţional.

— Şi apoi… spune Stephen Colbert.

— Că mă vor lăsa să intru, zice Adriana June. Şi atunci m-a însoţit o psihologă.

— Sigur aţi fost şocată. La fel şi psihologii… (*Râsete*?)

— Mi-au trebuit câteva secunde să realizez că stau fată *y* în faţă cu… mine, reia tânăra cu pulover albastru. Mi se învârtea capul, mă întrebam cine sunt, dacă chiar existasem cu adevărat.

— Adriana June, povestiţi-ne cum a fost şi pentru dumneavoastră.

— Zborul nostru a aterizat cu trei zile mai devreme…

— În martie, după părerea dumneavoastră…

— Da. Au avut loc turbulente, avionul a fost avariat. M-au reţinut fără să mi se permită niciun contact cu lumea exterioară, fără telefon mobil sau altceva…

— Nu puteaţi juca nici măcar Candy Crush? (*Râsete.*) Şi, aşa, în a treia zi, de dimineaţă, lunea trecută…

9 7 9 7 7 9 7

— Au venit să mă ia, mi-au spus acelaşi lucru, momentul excepţional etc., şi că urma să întâlnesc pe cineva cu care mi-ar fi imposibil să mă întâlnesc…

— Şi despre cine aţi crezut că putea fi vorba?

— Ştiu că e absurd, dar am crezut că o să-mi revăd bunica. Tocmai murise, în ianuarie… (*„Ah!” de emoţie în sală.*)

— Of, îmi pare rău, Adriana. Condoleanţele mele.

— Şi am intrat în cameră… 9

Adriana June se uită la Adriana March, care zâmbeşte. Publicul aplaudă din nou. Colbert nu vrea să piardă ritmul, continuă imediat.

— Doamne… Eu, în locul vostru, aş fi făcut un infarct. Ba chiar două (*râsete*). Nu v-aţi îngrozit? Adriana March?

— Ba da, desigur. La început nu am îndrăznit să ne

vorbim, doar le-am răspuns psihologilor şi femeii de la FBI. Ne-au arătat un videoclip… cu explicaţii. Acolo se vedea momentul din cabină în care… momentul de…

— De divergenţă sau de anomalie, adaugă Stephen Colbert, uitându-se prin notiţe.

— Da. Şi apoi ni s-a propus să ne punem una alteia orice întrebări dorim. FBI-ul voia să ne demonstreze fiecăreia dintre noi că cealaltă nu era… nu ştiu, un fel de clonă. Că aveam aceleaşi amintiri, că am trăit aceeaşi viaţă.

— Aceeaşi viaţă până în martie şi până la zborul de la Paris la New York, spune Stephen Colbert. De exemplu, Adriana March, aţi întrebat-o pe Adriana ceva ce ştiaţi doar dumneavoastră, nu?

— Da. Ceva care s-a întâmplat în ajunul Anului Nou, dar eu eram singura care ştia, spune cu timiditate Adriana March.

— Mă rog, eram două care ştiau, adaugă Adriana June (*râsete*).

Trei, de fapt: ele două şi fratele lor mai mic, în camera căruia Adriana nu ar fi trebuit să intre niciodată fără să bată sau să-i dea o şansă să oprească computerul.

— Sunteţi fantastic de norocoase, ştiţi, zâmbeşte Ste
9 7 9 9 7 9
phen Colbert, eu am băut atât de mult în noaptea de Revelion, încât amintirile mele se reiau abia din patru ianuarie, la prânz (*râsete*). Deci, acum sunteţi convinse că sunteţi… amândouă Adriana?

— Fără nicio îndoială, spun ele în acelaşi timp, provocând jubilarea unui public fascinat.

— Ştiţi, uneori cred că am fost la un pas de dezastru, că s-ar fi putut întâmpla cu Air Force One. Vă imaginaţi? Doi preşedinţi? (*Strigăte şi aplauze.*) Cei doi ar fi prăbuşit Twitterul în aceeaşi zi. Îmi imaginez că vi s-au oferit câteva ipoteze ştiinţifice, cele pe care le-am văzut peste tot de atunci în presă…

Cele două tinere aprobă din cap, gazda continuă.

— E vreo interpretare care vi se pare mai plauzibilă decât cealaltă?

Ele scutură din cap.

— În orice caz, pentru mine, nu sunteţi simulări. Mai sunt şi unii care cred că sunteţi două sute patruzeci şi trei de extratereştri. Că veţi invada Pământul (*râsete*). Şi acum ce veţi face? Adriana June, v-aţi întors la părinţi, inevitabil, veţi locui acolo… 9

— Am fost instalată în vechea cameră a fratelui meu mai mic, este student la Duke. L-am văzut aseară, când FBI ne-a adus înapoi acasă.

— Îl cheamă Oscar, nu-i aşa? Cum a reacţionat? Adriana March?

— A repetat „ce nebunie” de cel puţin zece ori. Şi ne-a sugerat să ne coafam părul diferit.

Publicul râde, fetele la fel, iar Stephen Colbert îşi ia ochii de la ele ca să se adreseze camerei.

— Oscar se află în sală. De asemenea, le-am propus părinţilor voştri să ni se alăture, dar au refuzat. Cum a fost cu ei?

Cele două tinere se uită una la alta, iar June răspunde prima.

— Mama este speriată. Nu a îndrăznit să mă sărute dimineaţa asta.

— Se teme de amândouă, adaugă Adriana March. Nu ne deosebeşte. Crede că una dintre noi e… 9

— E „falsă”, adaugă Adriana June.

— Dar tatăl vostru?

Cele două tinere tac. Producătoarea regretă că nu la pus în temă pe Stephen Colbert: miercuri seara, înainte ca cele două Adriane să se întoarcă în Edison, la casa familiei au ajuns un agent FBI şi o psihologă. Ei le-au explicat îndelung părinţilor această situaţie de neconceput. Mama repeta întruna Dar cum este posibil, Dumnezeule? Iar, când fetele şi-au făcut în sfârşit intrarea, tatăl, care stătea deprimat pe canapea, s-a ridicat îngrozit şi, fără să scoată

un cuvânt, a urcat scara de-a-ndărătelea şi s-a închis în camera lui. A fost nevoie de parlamentări îndelungate pentru ca el să accepte să iasă. De atunci, comportamentul său a alarmat FBI-ul până într-atât încât Biroul a cerut ca un agent să rămână la faţa locului în permanenţă.

Colbert înţelege că subiectul trebuie evitat. Înainte ca indispoziţia să apuce să se instaleze în sală, se întoarce spre Adriana cu pulover roşu-aprins.

— Oricui i-ar fi greu să se adapteze la o asemenea situaţie unică. „Unică" nu este tocmai cuvântul potrivit (*râsete*). Părinţii voştri vă iubesc şi vor fi fericiţi să aibă de acum două astfel de fiice minunate.

Publicul aplaudă mult timp acest basm, până în punctul în care Colbert trebuie să întrerupă ovaţia.

— Şi între voi două cum merg lucrurile?

— Bine, spune Adriana June. Adriana March dă din cap.

Nu este o minciună de convenienţă. Cele două tinere >

nu sunt rivale. Au toată viaţa în faţă, viitorul trebuie cucerit, nu au încă nimic de împărţit.

— Aveţi un iubit, Adriana June? Nu sunt Inchiziţia spaniolă, nu vă va învinovăţi nimeni dacă alegeţi să păstraţi acest secret.

— Nu, vreau să răspund. Sunt singură.

— Ei bine, Adriana, să recunoaşteri asta aici, în direct.

7 7 9 9 1 J

nu a fost o idee prea bună (*râsete*).

Colbert se întoarce spre Adriana azurie.

— Dar dumneavoastră, Adriana March? Din martie, aţi întâlnit pe cineva?

— Da, acum trei luni.

— Mulţumesc că ne-aţi mărturisit, Adriana, continuă Colbert. Şi numele lui este?

— Noian.

Publicul freamătă fericit. În regie, producătoarea se

bucură: dragostea este întotdeauna o excelentă momeală.

— Mi se pare, continuă Stephen Colbert, că Noian v-a fost unul dintre parteneri în *Romeo şi Julieta*. La urma urmei, nu era chiar Romeo?

— Nu, a fost Mercutio.

— Ah, Mercutio! Cel mai bun prieten al lui Romeo. Oare nu e cumva aici, cu noi în sală, Nolan-Mercutio?

Fasciculul de lumină al unui reflector explorează încet rândurile publicului, coboară către primul şi se opreşte pe un băiat negru, înalt, zvelt, care zâmbeşte larg şi se ridică în urale.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-l întâmpinaţi pe Noian Simmons.

Colbert îi întinde mâna şi-l ajută să urce pe scenă. Aşa cum era de aşteptat, aplauzele nu se opresc. Adrianele zâmbesc, salută, Adriana March se maimuţăreşte puţin, Adriana June se uită la Noian cu un surâs mirat, care stârneşte râsul. L-a întâlnit pe Noian în culise, dar joacă surpriza, este modul ei de a atrage atenţia. Niciuna, nici cealaltă nu au fost greu de convins să interpreteze această scenă, iar Noian nici pe atât. *The late show with Stephen Colbert* e o emisiune de divertisment dată naibii, iar ele doar nu au ales această profesie pentru a refuza lumina reflectoarelor şi a face paradă de falsă pudoare. Toţi joacă jocul, să fie spectacol.

— Vă puteţi săruta prietena, Noian. Vedeţi doar să nu greşiţi adresa (*râsete*).

Tânărul o sărută cu tandreţe pe obraz pe Adriana March, înainte de a-i strânge scurt mâna Adrianei June. Stephen Colbert clatină din cap.

— Nu vă faceţi griji, fiule, spune Colbert, nimeni nu a fost pregătit vreodată pentru o astfel de situaţie. Spuneţi-mi adevărul, Noian: dacă aţi fi trecut pe lângă ele în cabina de machiaj, aţi fi ştiut cine este cine? Dacă v-aş mărturisi că, încă de la început, am rugat-o pe fiecare dintre ele să joace rolul celeilalte? Dacă am încercat să vă păcălim?

Din sală se ridică un zumzet de uimire. Noian,

cuprins de o îndoială reală, îşi pierde stăpânirea de sine, face instinctiv un pas înapoi de la Adriana March. Asta nu mai e teatru. Publicul devine brusc neliniştit, se instalează îngrijorarea, Colbert îşi regretă imediat viclenia.

— Nu vă faceţi griji, Noian. Este Adriana *dumneavoastră* (*strigăte de uşurare din partea publicului*). A fost o glumă proastă, nu am putut rezista. Scuzaţi-mă…

Noian o ia din nou pe Adriana de mână. Stephen Colbert face grimase. Se învinovăţeşte că a fost crud, totul pentru că a căzut în ghearele improvizaţiei. El îşi reciteşte însemnările, îşi recapătă stăpânirea de sine şi reia:

— Ei bine… Cum vă veţi împărţi rolurile acum?

Pe măsură ce *Stephen Colbert Late Show* îşi recâştigă buna dispoziţie, în regie se instalează neliniştea. Câteva ecrane arată exteriorul Teatrului Ed Sullivan. Alertaţi de reţelele de socializare, zeci de creştini fanatici s-au îndreptat către sală şi, de vreo zece minute bune, tin clădirea sub asediu.

— N-aş fi bănuit că avem atât de mulţi fanatici religioşi în New York, spune producătoarea râzând mânzeşte.

Măsurile de securitate ale spectacolului au fost dublate date fiind circumstanţele. La teatru, un cordon prea subţire de poliţişti încearcă să ţină protestatarii la distanţă, dar, în faţa camerelor de supraveghere, aceştia urlă, îşi scuipă ura şi spaima, agită pancarte: „*Vade retro*”, „Fiicele Iadului”, „Satana v-a flatat”, „Blasfemie”…

— Blasfemie? Dar ce blasfemie? întreabă producătoarea.

— Am citit că ei sunt convinşi că dublurile sunt bles9

temate, riscă o asistentă. Printre altele, din cauza celei de-a zecea porunci.

— Şi care-i asta?

9

— Ştiţi bine… „Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti soţia aproapelui tău”[41] etc. Evident că pentru ei

41 Exodul, 20, 17.

este imposibil să o respecte, căci au aceleaşi lucruri. Pe de altă parte, s-ar putea argumenta că nu sunt „aproapele lor”…

— Mda. Mă îndoiesc că ticniţii ăştia excelează în exe9 9 9

geză teologică.

Dintr-odată, pe măsură ce sosesc întăririle poliţiei şi consolidează linia de apărare, un cocktail Molotov aruncat cu boltă descrie în aer o parabolă de foc şi se sparge la intrarea în teatru. Agenţii dinăuntru sting focul pe loc, poliţiştii resping manifestanţii, scot bastoanele, fac arestări, dar nimic nu ajută, mica mulţime surescitată creşte în continuare, răstoarnă barierele, încearcă să-şi croiască drum spre treptele teatrului.

Spectacolul se apropie de sfârşit, iar Colbert se întoarce către public, alertat de incidente.

— Dragi prieteni, va trebui să rămânem în acest teatru puţin mai mult timp decât a fost prevăzut. Afară se desfăşoară o manifestaţie foarte agresivă şi sunt ciocniri cu poliţia. V-am expune unui risc lăsându-vă să ieşiţi acum. În plus, aceasta este ultima mea întrebare pentru amândouă: FBI v-a avertizat deja despre pericolul fanatismului religios.

Mai mulţi lideri ai unor congregaţii au dat declaraţii în care amândouă aţi fost calificate drept creaturi satanice, „monstruozităţi”. Amândouă aţi primit ameninţări cu moartea, nu-i aşa?

— Da, sute, pe contul meu de Facebook. Mă rog, contul nostru…

— Îmi pare atât de rău pentru voi. Ei bine, ce aţi dori să le spuneţi acelor oameni cărora uneori le e frică pur şi simplu pentru că nu înţeleg?

Stephen Colbert aşteaptă să se lase tăcerea. Acesta este momentul culminant al emisiunii, de care toată lumea îşi va aminti. Stephen şi fetele l-au pregătit îndelung în regie, împreună cu specialiştii delegaţi din celula de criză. Este un discurs repetat cu răbdare, care trebuie să dea

iluzia unei improvizaţii, iar cea care trebuie să-l rostească este Adriana June – au decis psihologii –, de vreme ce ea este cea care, pentru majoritate, va fi percepută ca intrusă:

— Evident, nu ştiu cum a aterizat avionul a două oară, spune cu dulceaţă în glas Adriana June. Nimeni nu ştie, *Da, cel mai important e să vorbeşti domol, drege-ţi vocea, arată că ţi-e greu să-ţi găseşti cuvintele, fă să se simtă emoţia*. Ce aş vrea să le spun tuturor acestor oameni înfricoşaţi este că şi mie mi-e frică. Ar trebui ca toată lumea să încerce să-şi imagineze prin ce trecem. Nu am fost aleasă şi, mai ales, nu am fost „predestinată". Nici eu, nici oricare dintre cele două sute patruzeci şi trei de persoane aflate la bord. Ceea ce mi se întâmplă, ce ni se întâmplă, i s-ar fi putut întâmpla oricui din această încăpere. Aş putea fi oricine… *Repetă dacă e posibil, nu, e prea mult*. Nu am nimic special, *Fă o pauză*, sunt o fată de nouăsprezece ani, care locuieşte în Edison şi vrea să devină învăţătoare, *Nu spune profesoară de franceză, multor oameni nu le plac francezii, nu, nici măcar să nu spui profesoară, nu, spune învăţătoare, e mai simplu şi toată lumea iubeşte învăţătoarele*, o tânără actriţă amatoare, *insistă pe „amatoare"*, care s-a întors din Europa la începutul lunii martie*, şi aici, la fel, mai* degrabă *Europa decât Franţa*, însă s-a trezit aici în iunie, şi care nu înţelege nimic din ceea ce i se întâmplă, dar va trebui să se descurce în această situaţie. *O altă pauză, te bâlbâi, fiară să-ţi găseşti cuvintele imediat*. Şi această altă fată tânără… care se află în faţa mea şi care este la fel de mult eu pe cât sunt şi eu… va trebui să se descurce şi ea. Această Adriana a trăit cu trei luni mai 9

mult decât mine, dar avem aceleaşi amintiri, avem aceeaşi credinţă în Dumnezeu, *Era să-l uit pe Dumnezeu, căcat, asta era esenţial, ei au tot insistat, au tot reamintit că suntem credincioase, aproape că am uitat, ce nebunie*, avem aceiaşi prieteni, aceiaşi părinţi, îi iubim la fel de mult amândouă, ba chiar trebuie să împărţim hainele mele,

deoarece sunt şi ale ei.

— Şi, în plus, intervine scurt Adriana March, vrem mereu să purtăm acelaşi lucru în acelaşi timp. *Asta e ideea lui Colbert, nu rea de altfel, aşteaptă râsetele, iată-le, şi continuă.*

— Aşa este, spune Adriana June. Deci, de acum înainte, cele două vieţi ale noastre vor fi diferite, desigur. Au şi început să fie. *Întoarce-te la Noian, ascultă emoţia din sala*. De exemplu, nu ştiu ce am fi făcut dacă l-aş fi cunoscut pe Noian înainte să plec în Europa, dacă aş fi fost îndrăgostită de el, *Nu insista, lasă doar publicul să se identifice, să-şi dea seama de amploarea confuziei*. Acesta e unul dintre multele lucruri care nu încetează să mă frământe.

— Cred, continuă Adriana March, *Schimbând un pic de tot vocea, subliniind posibila existenţă a unei diferenţe între voi*, cred că tot ce mi-aş dori ar fi ca oamenii să nu se teamă de mine, nici de cealaltă Adriana, nici de noi. Să fie binevoitori. *Marchează aici o pauză foarte lungă. Şi încheie*. Suntem pierdute, avem nevoie de dragostea tuturor celor apropiaţi. *Lasă ochii în pământ, ia-o de mână pe Adriana June, aşteptaţi aplauzele. Dacă simţi că poţi plânge, nu sta pe gânduri, plângi*.

O lacrimă curge pe obrazul Adrianei June, nu a fost nevoie să se forţeze, în jur emoţia este copleşitoare, ar putea începe chiar să suspine. Adriana March se apropie de ea, o ia de după umeri, în timp ce Stephen Colbert îi zâmbeşte.

— Vă mulţumesc amândurora. Ştiu că mulţi vă»

Înţeleg. Am o ultimă cerere: fratele vostru mi-a spus că aţi cântat în familie, în Ajunul Crăciunului, faimoasa bossa-nova, *The Gi*riform *Ipanema*.

— În versiunea lui Amy Winehouse, da, spune Adriana June.

— Deci… amândouă, înainte să ne părăsiţi… Vă supărări dacă…?

Publicul chiuie, tinerele fete zâmbesc.

— Adaug că nu aţi repetat, precizează Colbert, minţind fără nicio jenă, căci repetaseră o jumătate de oră chiar acolo.

Bateristul de la Stay Human începe încetişor la fuscinel şi pe toba mică bossa-nova lui Jobim şi Moraes, lumina este tamizată pe platou, pe ele cad două spoturi blânde, unul roşu pe una, unul albastru pe cealaltă, anulând diferenţele. Jocul culorilor este o idee a echipei de producţie. Vinicius de Moraes a spus odată că piesa sa nu vorbeşte despre altceva decât despre trecerea timpului, despre acea frumuseţe tristă, care aparţine tuturor şi nimănui, a fluxului-refluxului melancolic al valului. Iar plaja Ipanema se desfăşoară pe platoul de la *Stephen Colbert Late Show*, când începe să cânte una dintre Adriane, urmată de geamăna ei la al doilea vers: *„Tall and tan andyoung and lovely…”*

Cele două Adriana cântă într-un duet perfect despre graţioasa sirenă de la Ipanema, care se îndreaptă spre mare prin nisipul fin. Una începe o frază şi cealaltă o încheie, fac jocul de a fi împreună, şi totuşi diferite, armonia lor atinge un punct magic şi te ameţeşte. Şi fiecare fior al acestui vârtej conţine o doză homeopatică de spaimă.

— Al naibii de bună emisiune, spune producătoarea. Al naibii de bună.

VOCEA DIN JACOB EVANS

Marţi, 29 iunie 2021, ora 23, Ed Sullivan Theater, New York

Mâna lui Dumnezeu nu-şi slăbeşte niciodată strânsoa

rea. Iar acţiunile lui Jacob Evans sunt ghidate de El. Jacob s-a născut întru Cristos în Scottsville, Virginia, şi ştie de la tatăl său, John, că aceia care nu s-au născut din suferinţă nu sunt creaturi ale lui Dumnezeu, fiindcă nu există decât creaţia lui Dumnezeu, iar vocea care vorbeşte la nesfârşit în capul său repetă cuvintele pe care le-a auzit în copilărie, când lucra la fermă.

Când Monstruozitatea a fost dezvăluită în mass-media şi pe reţelele de socializare, Dumnezeu l-a îndrumat pe Jacob Evans. În prima zi, el şi fraţii din Armata de Ziua a Şaptea s-au adunat în biserica baptistă şi l-au ascultat pe reverendul Roberts vorbind despre creaturi şi Satana, despre legiunea necredincioasă a tuturor celor care l-au jignit pe Dumnezeu, pentru că în Apocalipsa după Ioan se spune că au fost fulgere şi o scuturătură mare şi că o grindină nemaivăzută, ale cărei boabe de gheaţă cântăreau cât un talant, a căzut din cer peste oameni şi mulţumită lui Dumnezeu, care ştie şi călăuzeşte, reverendul Roberts şi, împreună cu el, Jacob şi toţi credincioşii au recunoscut furtuna şi avionul prins în furtuna sfântă, pe care Domnul i-a pus-o în cale. Şi în acel avion se aflau toţi oamenii care l-au hulit pe Domnul din cauza urgiei grindinei, căci urgia aceasta a fost foarte mare.

Şi extazul Domnului a trecut prin trupul lui Jacob Evans şi furia Lui i s-a scurs în braţe şi El a dorit ca Jacob să-l împlinească gloria în lumea oamenilor.

Sunt explicaţiile pe care le dau şi le repetă ziarele, sunt discuţii între experţi şi cărturari, dar stă scris: „Voi nimici înţelepciunea celor înţelepţi şi priceperea celor pricepuţi”[42], căci, da, Jacob îşi aminteşte de Isaia şi este vorba despre mândrie şi dispreţ pentru Atotputernicul în loc să caute propria mântuire. Acesta este şi mesajul pe care Paul îl transmite corintenilor care vor să se elibereze de mesajul lui Dumnezeu şi să caute înţelepciunea în vanitatea omului, unde ar trebui să domnească numai smerenia şi frica de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Cristos. *A*

Înviat, a înviat cu adevărat. În mesajul pe care Dumnezeu îl trimite cu această Monstruozitate nu există mântuire decât în gloria Domnului şi în distrugerea Răului. Ochii lui Jacob erau închişi, oh, da, dar Cel Preaînalt i-a deschis larg în noapte.

---

42 Corinteni, 1, 19.

Şi în inima acestui incendiu nesfârşit, care a devorat dintotdeauna America, în acest război pe care obscuritatea îl duce împotriva spiritului, în care raţiunea se retrage pas cu pas în faţa ignoranţei şi a iraţionalului, Jacob Evans îmbracă platoşa întunecată a speranţei sale primitive şi absolute. Religia este un peşte carnivor al abisurilor. Emite o lumină infimă şi, pentru a-şi atrage prada, are nevoie de mult întuneric.

Evans şi alţi membri ai Armatei de ziua a şaptea au condus timp de şapte ore într-un cortegiu de maşini care purtau crucea lui Cristos Mântuitorul şi au strigat Mânia lui Dumnezeu în faţa bazei militare, dar soldaţii i-au respins. Atunci, ajutat de Dumnezeu şi de Instagram şi Facebook, Jacob află că una dintre aceste Monstruozităţi se va arăta lumii în seara asta, priveşte cu dezgust şi furie fata şatenă, iar Jacob ştie că ea încarnează Marea Minciună şi perfidia Căderii.

Jacob şi mulţi alţii împreună cu el se îndreaptă spre teatrul CBS, coboară la staţia 50th Street, în mijlocul neoanelor şi al luminilor policrome de pe Broadway. Ei mărşăluiesc în marele Babilon, în Marea Târfa făcută oraş, dar poliţia blochează din sud accesul la bulevard, iar barierele metalice opresc accesul în hol. Mulţimea exaltată creşte, sporeşte cu fiecare minut prin apeluri la sprijin pe reţele.

La miezul nopţii, o primă sticlă în flăcări zboară şi se sparge de copertina luminoasă, focul provoacă imediat un scurtcircuit şi stinge mii de becuri şi firma strălucitoare, care anunţă *Late Show with Stephen Colbert*, dar Jacob păşeşte înainte prin flăcări, *Nu te teme de Infern şi Iisus se bucură în inima lui*. Poliţia ridică şi interoghează câţiva manifestanţi. Iar Jacob îl imploră pe Domnul să-l lase să se apropie de Necuraţi, să-l lase să facă voia Sa şi, în căldura focului, se roagă Domnului şi ştie că în curând va gusta mierea Paradisului printre cei aleşi.

De pe vârful muntelui Său, Domnul se uită la mielul Său Jacob Evans şi îl călăuzeşte spre 53rd Street. Jacob

păşeşte în lumina Sa, căci numai *Dumnezeu cunoaşte calea*. Acolo, în timp ce fraţii întru Domnul strigă pe Broadway, Jacob vede o limuzină neagră ieşind dintr-un garaj subteran, la câţiva metri distanţă. Maşina va întoarce la stânga şi va scăpa de manifestaţia credincioşilor, dar strada este aglomerată, iar maşina rămâne blocată lângă Deli Special Broadway. Geamurile din spate se ridică cât mai repede posibil, dar, în lumina crudă a nopţii new-yorkeze, Jacob le vede pe bancheta din spate pe cele două tinere cu feţe atât de asemănătoare. „Cât de nepătrunse sunt judecăţile lui şi cât de neînţelese sunt căile sale”[4344]. Necuratele sporovăie şi râd cu toţi dinţii lor perfecţi în gura infectă şi faţa lor serafică afişează ostentativ faţa sperjură a îngerului întunericului. *Iar Domnul îmi va călăuzi sabia răzbunătoare*.

Fie să piară Creaturile şi *va fi un cer care îi va învălui pe oameni*, iar Jacob scoate un Grendel P30 din buzunar, *şi lumina va străluci atât de uşoară şi atât de caldă*, *Sprijină-mi mâna*, *Doamne*, şi trage prin sticla care explodează *în numele lui Iisus Cristos te voi vâna*, iar în jurul lui se aud ţipete de groază, trage din nou şi împuşcătura nimereşte un obraz, *Arhanghelul Gabriel se va pogorî asupra mea*, Jacob trage în continuare şi goleşte încărcătorul pe o altă Adriana însângerată, apoi cade în genunchi, *Iisus Cristos se naşte* atunci pe asfaltul murdar, s-a întors pe pământ, Mântuitorul Cristos cu braţele întinse, *Rosteşte un cuvânt*, *Doamne*, *şi sufletul meu va fi mântuit*, şi, în timp ce poliţişti se aruncă pe el, îi pun mâinile încătuşate la spate, în urletele sirenelor şi în luminile nemiloase ale girofarelor şi bliţurilor, *Domnul este păstorul meu*? *Domnul a dat şi Domnul a lua*? un Jacob Evans zâmbitor, cu ochii închişi, vede ieşind din gura balaurului şi din gura Fiarei şi din gura falsului profet trei spirite necurate asemenea unor broaşte.

DISPARIŢII

---

43 Scrisoarea sf. apostol Paul către Romani, 11,33.

44 Iob, 1, 21.

Miercuri, 30 iunie 2021, Clyde Tolson Resort, New York

Ora 00: 43: în clădirea FBI, toate ecranele rulează acum fluxuri de ştiri, iar echipa protocolului 42 priveşte cum se difuzează în buclă dublul asasinat. Ora 01: 00: CBS difuzează o ediţie specială – un Stephen Colbert devastat găzduieşte în platou jurnalişti specializaţi în chestiuni religioase. Apelul la calm elaborat de Pudłowski şi experţii ei nu a servit la nimic: la Hope Channel, predicile denunţă venerarea falşilor profeţi, iar la Fox televangheliştii condamnă crima aşa cum se cade, dar proferează şi vorbesc despre sfârşitul lumii. Dimineaţă, specialiştii în sondaje de la Gallup şi alţii vor invada străzile: 44 % dintre americani cred că este un „semn al sfârşitului timpului", 34% dintre ei consideră că sfârşitul este „aproape", 25% chiar „foarte aproape". Se găseşte un procent care crede că acesta a avut loc deja. Şi, în timpul zilei, peste tot în lume, lăcaşurile de cult vor cunoaşte o îmbulzeală nemaivăzută. Când şapte miliarde de fiinţe umane află că este posibil să nu existe cu adevărat, problema nu se rezolvă de la sine.

O Jamy furibundă străbate în lung şi-n lat sala de conferinţe de la Clyde Tolson Resort, unde s-a exilat întreaga echipă a protocolului 42. Repetă:

— Trebuie garantat anonimatul tuturor pasagerilor. Aşa, ca la martorii proceselor mafiote. Oamenii ăştia trebuie să poată dispărea, să îşi schimbe identitatea.

A spus ea totuşi bine că Dumnezeu va fi o problemă… întrucât nimic nu trebuie să conteste atotputernicia Sa, acest Boeing care apare de nicăieri se înscrie în proiectul Său. În mod ironic, în ipoteza unei simulări devine greu de contestat un lucru: omul reprezintă într-adevăr creaţia unei inteligenţe superioare. Dar cine este gata să se închine dezvoltatorului unui monumental joc de rol?

— De la anunţul preşedintelui, intervine Mitnick, spitalele se confruntă cu un val de sinucideri. Mulţi oameni deja fragili au trecut la fapte. Tezele unei conspiraţii sunt

populare: toată treaba este un montaj, povestea asta cu simularea îşi propune să arunce în derizoriu orice tip de luptă împotriva a ceva, de la capitalism la încălzirea globală. Cei care susţin ideea Pământului plat văd aici o confirmare a convingerii lor. Şi aşa mai departe.

— Să nu avem niciodată încredere în oamenii care ne cer să nu avem încredere, rezumă Pudłowski.

— Şi extratereştrii au parte de o revenire formidabilă, continuă Mitnick, dar asta, n-ai ce-i face, nu poţi s-o eviţi… E şi o fată, Tomi Jin. E influencer… Tocmai ce-a postat.

Mitnick proiectează pe ecran selfie-ul unei femei suple, cu părul negru, o asiatico-americană. A primit deja 1 512 like-uri. Are fruntea împodobită cu o buclă de păr roşu-aprins, sub cuvintele „1, 2, 1.000 Adrianas". La două dimineaţa, are 12 816 de distribuiri. La ora opt, va avea şapte milioane. Iar dimineaţă, peste tot, din Paris la Rio, din Hong Kong la New York, apar mii de oameni care defilează pe străzi cu meşa vopsită în roşu a Adrianei June. Mesajul este vag, dar libertatea de gândire pe internet devine cu atât mai deplină cu cât ne convingem mai tare că oamenii au încetat să gândească.

Doar câteva ore şi, dat fiind că empatia, emoţia şi derizoriul sunt afaceri prolifice, vânzătorii de tricouri oferă sloganuri cu *„Stimulate me, don't simulate me \ J'm a program, reset me „I am 1, Uare 2, we are free"*. Umoriştii de la matinale îşi încearcă talentul la scenarii pe tema duplicării.

— Ştiţi ce este o simulare, Hillary? o întreabă reporterul pe imitatoare.

— Peter, răspunde vocea lui Hillary Clinton, orice femeie din America ştie ce-nseamnă să simuleze.

Până atunci, câteva sute de oameni de ştiinţă se lansau»

În speculaţii într-un hangar. Dintr-odată, zece milioane de cercetători de pe planetă trebuie să-şi dezbată

teoriile, să propună o alternativă. „Fotocopiatorul” şi „gaura de vierme” au avut de la început puţini adepţi. Păcat că teoria cea mai simplă este şi cea mai ţicnită.

Cu toate acestea, astrofizicienilor nu le place deloc simularea. Agenţiilor spaţiale încă şi mai puţin. Explorarea spaţiului este deja costisitoare, dar, dacă nu există spaţiu, devine brusc supraevaluată. Nici teoreticienii particulelor nu o apreciază mai mult. Şi toate particulele lor frumoase, quarcii, gluonii, materia întunecată? Toate astea ar fi virtuale? Dar uriaşele lor acceleratoare, de care sunt atât de mândri, o mare minciună în 3D? Şi timpul? Dacă timpul în sine este un artificiu, ca într-un joc video în care totul este calibrat şi încetinit, pentru ca o fiinţă umană să aibă şansa de a se juca, cum măsurăm timpul real pornind de la timpul nostru virtual? în sfârşit, biologii se indignează. Şi evoluţia, şi dispariţia speciilor, pierderea diversităţii biologice? Dar toată lumea ştie: universul, virtual sau nu, este guvernat în întregime de legi, din ce în ce mai bine cunoscute. Nu e niciun om de ştiinţă care să nu se fi consacrat»

ani de zile vreunei simulări cu un supercomputer a cărui putere a fost înmulţită în zece ani cu o sută. El inventează fără greutate capacitatea unor maşini de miliarde de miliarde de ori mai puternice.

Mai bine să nu măsuraţi productivitatea miercuri dimineaţă. De fapt, singurii care lucrează cu adevărat sunt bărbaţii şi femeile din protocolul 42.

Pentru că în dimineaţa asta de miercuri începe operaţiunea „Hermes”. Meredith a ales acest nume de cod, care să exprime călătoria şi secretul tuturor pasagerilor din zborul 006; a sosit momentul dispariţiei. Măcar crima lui Jacob Evans i-a convins pe cei aflaţi în avion că sunt ţinte şi, cel puţin în Statele Unite, toată lumea este de acord. NSA a şters toate urmele digitale ale zborului, agenţii francezi şi americani au recuperat foile de zbor. Publicul ştie că era un Air France Paris-New York, care a zburat în martie, dar peste două sute de avioane se

potrivesc descrierii.

Miercuri, 30 iunie 2021.

Studio 4, France 2, esplanade Henri-de-France, Paris

Adevărul este că lumea intră în câteva ore într-un vid de sens. Întrucât religia oferă un răspuns îndoctrinat şi fals, filosofia îşi propune să ofere unul abstract şi eronat. În întreaga lume, talk-show-urile se înmulţesc. Şi mai ales în Franţa, tara cu o mare concentraţie de filosofi mass-media legendari. Unul dintre ei se numeşte Philomede. Să admitem. Iată-l pe platoul unui canal naţional, alături de un alt invitat, Victor Miesel.

— Nu vreau să mă pronunţ, spune Philomede, în legătură cu această idee de simulare. Dar, după părerea mea, asta nu ar schimba nimic. Sunt materialist: nu există nicio diferenţă între a gândi şi a crede că gândeşti şi, prin urmare, între a crede că exişti şi a exista.

— Totuşi, Philomede, spune moderatoarea, nu este chiar acelaşi lucru dacă existăm cu adevărat sau dacă suntem virtuali.

— Iertaţi-mă, dar ba da, este la fel: gândesc, şi, chiar dacă sunt doar un program de gândire, exist. Simt la fel dragostea şi durerea, voi muri bine mersi. Şi acţiunile mele au aceleaşi consecinţe, fie că lumea mea este virtuală sau reală.

— Philomede, alături de dumneavoastră este scriitorul Victor Miesel, a cărui carte *Anomalia* a devenit o carte „cult”, cu atât mai mult astăzi. Victor, aţi fost în acel avion, ştim că „dublul” dumneavoastră s-a sinucis, tocmai aţi avut o conferinţă de presă în această după-amiază şi vă mulţumim că sunteţi aici, cu noi. Cum vă imaginaţi destinul acestor pasageri dedublaţi?

— Mai mult de două sute dintre noi urmărim drumurile pe care au apucat-o „dublii” noştri între martie şi iunie, regretând probabil că nu am preferat să o luăm în altă direcţie. Unii poate vor să facă ceva diferit, sau mai bine, sau altceva. Dar eu nu m-am trezit faţă în faţă cu

mine însumi. Deşi…

Scriitorul scoate din buzunar cele două piese roşii de Lego.

— De când a murit tatăl meu, acum peste treizeci de ani, am ţinut întotdeauna o cărămiduţă de Lego în buzunar. Nu era nici fetiş, nici talisman norocos. Doar câteva grame de amintire, aproape un obicei. Mi s-a înapoiat cea pe care o păstra Victor, cel care s-a sinucis, iar acum sunt două. Am uitat care a cui e şi le-am unit. Nu aş putea spune ce simbolizează ele, dar am impresia că am mai multe opţiuni, că sunt mai liber ca niciodată. Totuşi, nu prea îmi place cuvântul „destin”. Nu este decât o ţintă pe care o desenezi, după ce ai tras, în locul în care s-a înfipt săgeata.

În public, Anne Vasseur, jurnalista de la *Times Literary Magazine*, se amuză. Ea preferă cealaltă glumă, care spune că, pentru ca o săgeată să nimerească ţinta, trebuie să le fi ratat pe toate înainte. Când a aflat de moartea lui Victor, în aprilie, a fost şocată, întristată, iar intensitatea acelui sentiment a mirat-o. Desigur, îl remarcase la Arles, găsise intervenţia lui inteligentă şi sensibilă, iar la cină fusese mişcată de eforturile lui copilăreşti de a o aborda. Atunci avea o altă relaţie, nu voia să se joace. Apoi a detestat acest moment de slăbiciune, de uşurinţă, de mândrie, ura să-l placă doar pentru că el o plăcea. Aşa că a plecat din Arles mai devreme decât era prevăzut, ruşinată de o dorinţă egoistă şi inconsecventă, refuzând să fie o femeie care trădează, care se bucură, care provoacă suferinţă şi ajunge să nu ştie unde îi este locul. A fugit. Pentru o clipă, ar fi preferat să aibă mai degrabă remuşcări decât regrete, dar nu a vrut niciodată să găsească un pretext pentru a-l reîntâlni pe acest traducător din Goncearov. A interpretat uluitoarea „înviere” ca pe un semn, un semn de neînţeles, totuşi un semn. Şi ea, criticul literar, obţinuse de la redactorul-sef permisiunea să-l înlocuiască pe trimisul special la această conferinţă. Acum se uita la un bărbat care ar putea fi, pe

bună dreptate, multă vreme, un destin.

— Şi spuneţi-mi, Philomede, reia jurnalista, cum aţi reacţiona în situaţia de faţă?

— În primul rând, nu aş experimenta prea mult timp o senzaţie de irealitate. Dacă m-aş îndoi că exist, ar fi suficient doar să mă ciupesc. Apoi, celălalt este o oglindă lipsită de amabilitate, de acord, dar este mai presus de toate singurul care ştie totul despre mine, despre secretele mele. Astfel expus, aş putea decide să mă schimb sau să fug. În sfârşit, a fi doi într-o singură viaţă înseamnă a fi cu unul prea mult. Mi-aş spune cu siguranţă: ce vanitate, apartamentul, slujba, toate aceste lucruri materiale… M-aş concentra pe nucleul meu, pe ceea ce trebuie să păstrez cu orice preţ. Am o fiică, iubesc o femeie şi, când spun „femeia mea”, „fiica mea”, ştiu ce pun în acest „mea”… Dacă ar fi să le împart cu cineva, aş învăţa poate să relativizez această dorinţă de posesie. Adevărul este că habar n-am cum as reacţiona.

— Cum explicaţi declaraţia Papei Francisc?

— Iertaţi-mă, nu ştiu ce a spus Papa.

— Citez: „Dumnezeu oferă omenirii un semn al atotputerniciei Sale şi şansa de a abdica în faţa ei, de a se conforma legilor Sale”.

— A spus el asta?

— De dimineaţă.

— Prin asta prea vrea să spună „Pocăiţi-vă, bieţi păcătoşi”. Să mă ierte, dar mă aşteptam la puţin mai mult de la el. Acestea fiind spuse, este vorba despre software-ul tuturor oamenilor religioşi: „Iată convingerile noastre, să găsim faptele care să le demonstreze”. La fel ca Pangloss al lui Voltaire, ei cred că nasurile au fost făcute pentru a purta ochelari şi de aceea purtăm ochelari. În această chestiune, nici nu L-am auzit pe Dumnezeu, nici nu L-am văzut apărând printre nori. Sincer, dacă ar avea ceva să ne spună, acum ar fi momentul ori niciodată. În punctul în care ne aflăm. Nu, singura abordare filosofică şi ştiinţifică

adevărată rămâne aceasta: „Iată faptele, să vedem care sunt concluziile posibile”.

— Dar pentru ceilalţi dintre noi, Victor Miesel, după părerea dumneavoastră, dacă ar trebui să preziceţi ce se va întâmpla acum?

— Nimic.

— Îmi cer scuze?

— Nimic. Nu se va schimba nimic. Ne vom trezi dimineaţa, vom merge la muncă, pentru că trebuie să-ţi plăteşti în continuare chiria, vom mânca, vom bea, vom face dragoste ca şi până acum. Vom continua să acţionăm ca şi cum am fi reali. Suntem orbi la orice ar putea dovedi că greşim. Este omenesc. Nu suntem raţionali.

— Ce spune Victor Miesel, Philomede, seamănă puţin cu ceea ce, în articolul dumneavoastră de azi-dimineaţă din *Le Figaro*, aţi numit nevoia noastră de a reduce „disonanţa cognitivă”?

— Da. Suntem pregătiţi să deformăm realitatea dacă miza este de a nu pierde complet. Vrem un răspuns la cele mai mici anxietăţi şi un mod de a gândi lumea fără a pune în discuţie valorile, emoţiile, acţiunile noastre. Uitaţi-vă la schimbările climatice. Nu ascultăm niciodată oamenii de ştiinţă. Emitem neîncetat carbon virtual din combustibili 9 9

fosili, virtuali sau nu, ne încălzim atmosfera, virtuală sau nu, şi specia noastră, la fel, virtuală sau nu, va dispărea. Nu se mişcă nimic. Bogăţii speră să se salveze doar pe ei, în ciuda bunului simţ, iar restul se mulţumesc să spere.

— Sunteţi de acord cu Philomede, Victor Miesel?

— Evident. Vă amintiţi de Pandora şi de cutia ei?»

— Da, se miră moderatoarea. Dar care este legătura?

— Există o legătură: amintiţi-vă, Prometeu a furat foc din cer, iar, pentru a se răzbuna pe el şi pe oamenii blasfematori, Zeus îi oferă fratelui său Epimeteu mâna Pandorei. În bagajul femeii, Zeus strecoară un cadou, o cutie misterioasă, de fapt un vas, pe care îi interzice să îl

deschidă. Dar, fiind prea curioasă, ea nu se supune. Toate relele omenirii care sunt închise acolo scapă atunci: bătrâneţea, boala, războiul, foametea, nebunia, mizeria… Un singur rău este prea lent pentru a scăpa, sau poate se supune voinţei lui Zeus. Vă amintiţi numele acestui rău?

— Nu. Luminaţi-ne, Victor Miesel.

— Acest rău este *Elpis*, Speranţa. Este cea mai rea dintre toate relele. Speranţa este cea care ne interzice să acţionăm, speranţa este care prelungeşte nenorocirea oamenilor, întrucât, nu-i aşa, în ciuda tuturor dovezilor, „totul va fi bine”. Nu poate exista ceea ce nu ar trebui să existe… Adevărata întrebare pe care ar trebui să ne-o punem de fiecare dată este: „În ce fel va fi bine pentru mine să accept un punct de vedere dat?”

— Înţeleg, spune gazda. Şi astăzi, Philomede, mai credeţi că ceea ce se întâmplă, faptul că fiecare dintre noi găseşte o cale de a accepta realitatea care ne este oferită are legătură cu asta?

— Da. Absolut. Pot să vă reamintesc această frază din Nietzsche? „Adevărurile sunt iluzii de care am uitat că sunt…”[45] Acum, întreaga planetă se confruntă cu un nou adevăr, care repune pe tapet toate iluziile noastre. Ni se trimite un semn, fără îndoială. Vai, gândirea necesită timp. Lucrul ironic este că faptul de a fi virtuali creează probabil şi mai multe îndatoriri faţă de aproapele nostru, faţă de planeta noastră. Şi, înainte de toate, ne face să acţionăm în mod colectiv.

— De ce?

— Pentru că – asta a spus deja un matematician – acest test nu este destinat pentru noi ca indivizi. Această simulare vizează oceanul, nu-i pasă de mişcarea fiecărei molecule de apă. Simularea aşteaptă o reacţie din partea întregii specii umane. Nu va exista un salvator suprem. Trebuie ca noi să ne salvăm pe noi înşine.

TREI SCRISORI, DOUĂ MAILURI, UN CÂNTEC,

45m etafore tocite și lipsite de forță concretă, niște monede care și-au pierdut efigia, iar acum sunt considerate metal, nu monede“.

ZERO ABSOLUT

Sâmbătă, 10 iulie 2021, Carroll Street, Brooklyn

Pe plic scrie „Aby şi Joanna Wasserman”, iar Joanna îşi recunoaşte propriul scris de mână, strâns, cu litere fine. Aby îl deschide şi găseşte în el o foaie de hârtie împăturită în patru şi alte două scrisori sigilate:

Aby, Joanna.

În acest plic veţi găsi o scrisoare pentru tine, Joanna, pe care ştiu că i-o vei citi lui Aby, eu aşa aş face. Şi una pentru tine şi numai pentru tine, Aby.

La fel ca tine, Aby, şi ca tine, Joanna, la fel ca atâţia alţii din avion, am căutat răspunsuri, măcar indicii, în Anomalia, *cartea aceea ciudată, pe care a scris-o autorul francez de la bord. Nu am putut găsi nimic în afară de asta: „Trebuie să ucidem trecutul pentru a-l face încă posibil”.*

Şi noi, noi am vrut ca trecutul să revină la viaţă, aşa că ne-am alăturat naturii binevoitoare, am luat această cabană din Vermont. Aby mă dusese acolo, te dusese acolo, Joanna, în zilele lungi, cu zăpadă şi gheaţă, când am decis să facem un copil. Ceea ce am trăit acolo eu şi cu tine, Aby, a fost atât de puternic, încât am vrut ca aceasta amintire să ne susţină şi să impună o cale pe care să o urmăm toţi trei.

Dar pe cărarea asta îngustă şi pietroasă, printre molizi şi brazi, calea asta atât de simbolică, pe care nu am putut să o străbatem direct, sărmanul meu Aby, tu ai mers fără bucurie de la una la alta, ca un spaniel între doi stăpâni, cu zâmbetul trist, care cerea fără încetare iertare uneia pentru că fuseseşi lângă cealaltă, iar apoi trebuia să i te alături degrabă. Nu ai fost niciodată acolo, doar acolo, nici cu mine, nici cu ea, nu, ai fost mereu sfâşiat în două. Ai desenat fără încetare, era felul tău de a evita întrebările fără răspuns, şi plec cu acuarelele acestea, care-mi vor aduce aminte de tine.

Pentru că am plecat, da, v-am lăsat singuri în această cabană a tristeţii, înainte să ne distrugem unul pe celălalt.

Joanna, tu, care porţi copilul lui Aby, ai bănuit că voi fi prima care cedează, care se prăbuşeşte. Prima care fuge. Ştiam că ştii asta, desigur.

Am fugit.

M-am întors la New York, am contactat-o pe Jamy Pudłowski la sediul central din Manhattan. Într-o singură zi, FBI mi-a fabricat o nouă identitate şi şase ani de viaţă digitală, sub numele de Joanna Ashbury, pentru a fi în siguranţă. Ashbury, după un orăşel din Anglia, la nord de Londra, care nu are altceva decât o biserică romană. Şi apoi, Woods, „lemn", Ashbury, „cenuşă îngropată": dacă au făcut-o intenţionat, nu le-a lipsit umorul.

Această Joanna Ashbury va lucra în departamentul juridic al FBI-ului şi, datorită NSA, are de acum o diplomă Stanford cu numele ei. De asemenea, Biroul s-a oferit să plătească pentru tratamentul medical al lui Ellen. Este o ofertă generoasă şi nu am refuzat-o. Nu renunţa la munca ta la Denton & Lovell, dar nu trebuie să-ţi dau vreun sfat, Joanna, îţi ştiu deja decizia.

Bineînţeles, nu ne vom mai revedea. Ne vom întâlni într-o zi, vizitând-o pe Ellen.

Vă urez toată fericirea posibilă.

Joanna Ashbury

Joanna.

Ce ciudăţenie să te numesc aşa.

*Numele tău este acum Wasserman şi al meu, Ashbury. Wasser, „*apă*", Ash, „*cenuşă*", câtă ironie în toate acestea. Joanna Ashbury, care sună ca John Ashbery şi lungul său poem „Autoportret într-o oglindă convexă", pe care mi-am promis să-l citesc, adu-ţi minte. Ashbery vorbeşte despre un tablou din Cinquecento, o operă a lui Parmigianino, mi-a plăcut poemul ăsta şi am vrut să cunosc istoria tabloului.*

Într-o zi, pictorul – este foarte tânăr, are douăzeci şi unu de ani – se vede într-una dintre acele oglinzi convexe de frizer şi vrea să-şi facă autoportretul. Decupează o

secţiune sferică într-o bucată de lemn, de mărimea unei oglinzi, pentru a-i reproduce exact forma. Mai jos, în prim-plan, îşi pictează mâna, foarte mare, atât de frumoasă încât pare reală, iar, în centru, de-abia deformată, faţa lui îngerească, graţioasă, aproape un copil. Lumea se învârte în jurul acestei feţe, totul este deformat, tavan, lumină, perspectivă: un haos de linii curbe.

Pictura nu era o imagine a noastră, a ta, oglindă a oglinzii mele, şi totuşi trebuie să fi fost alegoria a ceva, pentru că am rămas uitându-mă la ea şi brusc am început să plâng – plâng atât de mult în ultima vreme. Atunci am înţeles că mâna asta prea mare m-a apucat, m-a ameninţat, mi-a furat tot ce era al meu.

În cabana din Vermont, am avut un vis. Mureai brusc şi mă întorceam la existenţa mea anterioară – am fost atât de fericită să te văd moartă. L-am consolat pe Aby, a fost atât de uşor să-l recuceresc, să-l fac să te uite. M-am trezit, era în zori, n-am putut să adorm din nou şi am ieşit pe terasă cu o ceaşcă de cafea în mână. Erai deja acolo, nici tu nu puteai dormi. La fel ca mine, ţi-ai pus o cafea, la fel ca mine, erai în picioarele goale, cu părul dat pe spate şi prins cu o clamă de argint ca a mea, îţi ţineai ceaşca în ambele mâini, cu exact aceeaşi poziţie a degetelor ca mine. În faţa noastră, ceaţa se căţăra pe munte, soarele încă ezita să răzbată şi am schimbat o privire rece. Am înţeles că şi tu tocmai mă asasinaseşi în vis. Chiar atunci m-am hotărât să plec. Nu de frică, ci pentru că gelozia şi suferinţa m-au făcut hidoasă şi pentru că urâţenia asta am văzut-o peste tot, şi la tine, fără ascunzişuri.

Nu ştiu unde mă duc. Dar ştiu că, departe de tine, departe de voi, îmi rămâne încă o şansă să regăsesc omul care sunt, care vreau să fiu.

Joanna

Aby se îndepărtează pe balcon, deschide scrisoarea care îi este destinată doar lui şi fiecare cuvânt pe care îl citeşte îi mai zdrobeşte încă puţin pieptul.

A by.

Te iubesc numai pe tine şi plec.

Acum un an, nu ne cunoşteam. Tu, care nu crezi în nimic, tu ai vorbit despre un miracol, iar eu am zâmbit, veselă, eu, care nu vorbesc decât despre coincidenţe.

Ştiu că cealaltă Joanna te va face să citeşti scrisoarea mea. Voi mai adăuga puţin.

În ziua în care am sosit de la baza militară, mi-ai sugerat să mergem amândoi în parcul din faţa atelierului tău, pe banca pe care am vorbit atât de mult. Acolo, m-ai luat în braţe, capul mi-a căzut uşor pe umărul tău şi mi-ai pus mâna pe burtă. Am ştiut imediat că gestul ţi-a scăpat, că este un ritual tandru stabilit între voi: mâna-ţi proteja copilul, copilul vostru. Dar nu era nimic de protejat în burta mea, nimic, Aby, nu era decât dorinţa mea pentru tine, iar tu, jenat, ţi-ai tras palma, ai vorbit despre un ştiu ce, şi totul în privirea ta spunea că speri că nu am priceput nimic. Apoi ne-am întors, iar eu eram la fel de goala ca pântecele meu gol de viaţă.

Aminteşte-ţi, de asemenea, de noaptea aceea din cabana din Vermont, noaptea fierbinte şi umedă, când te-am târât în pădure şi am vrut atât de mult să mă iubeşti sub copaci, tu, care nu îndrăzneai să faci nicio mişcare, nici cu mine, nici cu cealaltă, tu, care nu lăsai să se nască nici cea mai mică dorinţă. Am vrut să fiu a ta, da, să simt puterea dorinţei tale izbind în mine. Şi, dacă am fugit brusc departe de tine, nu a fost pentru că nu voiai să mă accepţi, nu, ci pentru că m-am simţit dezgustată de mine. Ceea ce îmi doream mai presus de toate, Aby, era să rămân însărcinată cu tine, îmi doream ca soarta să consimtă să-mi ofere şi mie şansa de a fi la egalitate.

Vezi ce face durerea din mine. Trebuie să plec. Nu-ţi face griji, Aby al meu: tu, care ai citit şi răscitit Război şi pace, *ştii, ca generalul Kutuzov, că cei mai puternici doi războinici sunt răbdarea şi timpul.*

Va apărea un alt bărbat, o altă întâlnire, un alt miracol. Nu am nicio îndoială. Voi iubi din nou. A iubi te scuteşte măcar să cauţi neîncetat un sens în viaţă.

Mă uit la acest portret atât de delicat, pe care mi l-ai făcut la apusul soarelui, cu capul sprijinit de stâlpul din lemn, cu ochii închişi.

Te iubesc, te voi iubi mereu şi o vei şti, pentru că voi fi, într-un fel atât de straniu, lângă tine.

Joanna

În ajun, Clyde Tolson Resort, New York

— Eşti bine, Joanna? întreabă Jamy Pudłowski prin uşa toaletelor FBI *all-gender*.

Nu, Joanna June nu e bine. Prea mult whisky, prea multă durere. I se învârte capul, îi este greaţă, ar vrea să se scufunde cu totul, însă nu ar face decât să-şi păteze hainele.

În urmă cu câteva ore, Joanna a scris scrisorile acestea, crezând că nu le va putea trimite. Le-a strecurat în geantă, dar acum sunt ca un pistol pe care ai comis greşeala să-l cumperi. îl ascunzi sub pernă, dar prezenţa lui umple treptat întregul spaţiu, devine o obsesie şi, pentru că îţi cere să-l foloseşti, ajunge să facă din tine un criminal sau un sinucigaş. Joanna June nu s-a putut hotărî să ardă aceste trei scrisori, iar ele au obligat-o să le pună la poştă.

Ca să îl părăseşti pe cel pe care-l iubeşti, trebuie să deşiri întreaga lume. Joanna June a trebuit să rescrie povestea lor, să se sprijine pe îndoielile pe care le îngropase, să-şi epuizeze cum o reuşi atracţia faţă de Aby, aşa cum, repetând un cuvânt de zeci de ori, îl seci de sens. A învăţat să nu mai iubească buclele părului lui, excesiv de blonde, aspectul lui de elev bun, stângăcia de băiat slăbănog, hainele un pic snoabe, dorinţa de a râde de orice şi chiar maniera lui de a pufni în râs ca un copil. Îşi aminteşte stânjeneala pe care a simţit-o în faţa exaltării lui, de parcă ar fi avut nevoie urgentă să se căsătorească, să devină prizonierul unui contract, de parcă totul ar fi putut dispărea mâine, de parcă nu ar fi avut încredere în

ea, în el sau în amândoi. Într-o noapte de durere, s-a forţat să retrăiască fiecare moment alături de el, să găsească în ea răceala de a contempla această imagine dezgustătoare a tandreţii şi, încet-încet, a destrămat emoţia, până când s-a instalat dispreţul. Avocata a devenit procuroare; fără milă, îşi pune toată inteligenţa în slujba crimei şi împotriva acestui Aby cu o mie de perfecţiuni, împotriva acestei ramuri nevinovate, pe care dragostea Joannei a cristalizat o infinitate de diamante de sare, instabile şi orbitoare, peste care tânăra toarnă o ploaie de indiferenţă, şi iată cum agonizează cristalele şi cum reapare crenguţa desfrunzită, fără farmec, atât de banală şi de plictisitoare încât îţi vine să plângi.

Deci, în momentul trimiterii acestor trei scrisori şi pentru încă o oră, Joanna nu l-a mai iubit pe Aby. Apoi toată dragostea ei s-a întors ca un val şi atunci a deschis sticla de Talisker.

9

De la: andre. vanniervannier & edelman.com către: andre.i. vannier@@gmail.com Pe: 1 iulie 2021, 09: 43 Subiect: Ruptură

Dragă André (cum te-aş putea numi altfel?).

Îţi scriu de la Drôme, voi sta aici o vreme, deci tu poţi rămâne la Paris, la mine, la tine, cât va fi nevoie. Vei găsi alăturat toate e-mailurile schimbate cu

Lucie de la întoarcerea noastră din New York. Când le vei citi, vei înţelege. Am scris multe, ea a răspuns la puţine. Vei citi „Nu vreau să te urmăresc, să insist degeaba”, nu-i adevărat din moment ce am scris iar şi iar, degeaba. Şi ultimul e-mail interminabil – rahat, fii scurt –, e-mailul care se încheie cu această formulă pretenţioasă: „să străbat alături de tine cel mai lung drum posibil”. Am fost pe rând bombastic, insistent, lacrimogen, jalnic şi, când ea mă scosese deja din viaţa ei, am vrut totuşi să o fac să se răzgândească.

Nu sunt duşmanul tău, nici rivalul tău, nici măcar un aliat. Dar citeşte-mi trecutul în cutia poştală şi, dacă nu

vrei ca acesta să fie viitorul tău, ia măsuri.

Pe curând.

André

De la: andre.i. vannier@@gmail.com către: lucie.i. bogaert@@gmail.com Pe: 1 iulie 2021, 17: 08

Subiect: Tu şi cu mine şi eu şi cu tine 9 9 9

Lucie.

Îţi scriu de pe noua mea adresă de e-mail pe noua ta adresă e-mail, întrucât cele vechi sunt ocupate de alţii, şi am adăugat în nume, la fel ca tine, *i* de la „iunie”. De ce suntem noi cei care trebuie să se adapteze? îmi imaginez că aceste patru luni, pe care nici tu, nici eu nu le-am trăit, le oferă celorlalţi André şi Lucie acest avantaj.

De acum, ştim amândoi ce s-a întâmplat cu „noi”. „Tu” m-ai părăsit, obosită de insistenţa mea, de nerăbdarea mea. Am citit e-mailurile schimbate între „noi”, cuvintele altei Lucie, care îşi declară distanţa faţă de un alt André, am citit propoziţii în care m-am recunoscut, în toată fragilitatea şi prostia mea.

Voi fi scurt. A fi cu mine nu a fost niciodată o alegere raţională pentru tine. Totuşi, tu ai venit spre mine. A fi alături de tine a fost un miracol, cu toate astea, am reuşit să te pierd.

Rareori ai ocazia să salvezi o dragoste chiar înainte de a fi ameninţată. Vreau să am o a doua şansă înainte să o stric pe prima.

Te iubesc. Te îmbrăţişez, dar nu prea strâns.

André

GHOST’S SONG

Music & Lyrics:

Ferai Taiwo Kaduna & Sam Kehinde Chukwueze e Realălim Entertainment, 2021

Here I dance with a holy ghost

On the sandy Calabar beach

Because now love is so out of reach

Oh we did not see them comin

I loved your skin that was our sân

That’s how they burned you în a tyre
And threw our rainbows in their fire
I have remembrance of every kiss
So many things of you I miss
O fallen hearts from the abyss
And I sing a gone away ghost On the sunny Calabar beach Even love now is out of reach Hear the barking dogs around us The blowing wind over the dust Of my sweet love gone in the dark Come on, let us swim with a last shark I have remembrance of every kiss So many *things of you I miss o fallen hearts from the abyss*
As I walk with you lover Tom On the crying Calabar beach See, even hate is out of reach I want a mist of forgiveness But I shall beg for nothing less To cover the blood and tears
I just want some love if you please
I have remembrance of every kiss But everything of you I miss o *fallen hearts from the abyss*
To cover the blood and tears
I just want some love if you please if you please.
Uite că dansez cu o sfântă fantomă Pe nisipul plajei din Calabar Pentru că acum iubirea e-n zadar
Oh, nu am auzit pasul vostru îţi iubeam pielea, era păcatul nostru De-asta ţi-au dat foc într-un pneu iar focul lor ne-a mistuit un curcubeu îmi amintesc de fiecare sărutare Mi-e dor de tine atât de tare O, inimi căzute în abis de mare
Şi cânt despre fantoma dispărută Pe plajă-n soarele din Calabar chiar şi iubirea-i acum în zadar Auzi câinii lătrând împrejur Vântul care suflă praful din jur Praful iubirii mele gonite în neant Hai, să înotăm cu rechinul gigant îmi amintesc de fiecare sărutare Mi-e dor de tine atât de tare O, inimi căzute în abis de mare în timp ce merg cu tine, Tom, iubitul meu Pe plaja-nlăcrimată din Calabar Vezi, chiar şi ura este în zadar Vreau doar o pâclă de iertare Şi nu vă cersesc îndurare»
Dar ca s-acopăr şi sânge, şi lacrimi Nu vreau decât

iubire, vă rog, daţi-mi. Îmi amintesc de fiecare sărutare Mi-e dor de tine atât de tare

O, inimi căzute în abis de mare

Dar ca s-acopăr şi sânge, şi lacrimi

Nu vreau decât iubire, vă rog, daţi-mi. vă rog, daţi-mi vă rog, daţi-mi.

*

Joi, 1 iulie 2021, Clyde Tolson resort, New York

— Vreţi să mai ascultaţi o dată înregistrările, doamnă Kleffman?

Avril June clatină din cap. Jamy Pudłowski o priveşte cum se leagănă absentă în scaun. Jocul, gura, săpunul, lumea se roteşte şi fiecare cuvânt răsună fără să capete sens. Femeia de la FBI îi întinde un pahar cu apă, pe care Avril trebuie să-l pună jos, atât de rău îi tremură mâinile. Povestea cu avionul, iar acum asta.

— Psihiatra a lăsat-o pe fiica dumneavoastră să vorbească, nu a dirijat-o în niciun fel. Odată ce i-a câştigat încrederea şi Sophia a explicat fiecare desen, a vorbit despre secret, înţelegeţi?

Avril este paralizată. Clark, propria lui fiică, baia, nimic din ea nu acceptă să îşi creeze în minte nici cea mai mică imagine. *April tender*, *April shady*, Avril cea tandră, Avril cea înnorată, spunea poemul care nu era scris de Clark. Ofiţerul lasă pauze lungi în explicaţii. Dar, de fiecare dată, reia cu blândeţe.

— Doamnă Kleffman, mă numesc Jamy. Pot să vă spun Avril?

— Da, eu sunt, spune Avril cu o voce goală.

Jamy îi întinde din nou paharul lui Avril.

— Beţi, Avril.

7

Avril se supune mecanic. *April soft*, *se sleepy warm*, Avril dulce, atât de caldă în somn…

— Da, mulţumesc, doamnă.

— Avril… spune Jamy. Mă auziţi? Fiica dumneavoastră nu este afectată iremediabil. A putut să

vorbească despre asta. E important, cuvântul este foarte important. Specialiştii în cognitivism i-au vorbit îndelung, au vorbit despre frica ei de apă, de întuneric, de relaţia cu corpul ei. Sunt liniştiţi în privinţa consecinţelor pe termen scurt ale traumei suferite de Sophia. Dar, desigur, nu putem spune nimic despre dezvoltarea sa viitoare, doamnă Kleffman. Sperăm că totul va fi bine.

— …că totul va fi bine.

— Iată ce se va întâmpla: soţul dumneavoastră va fi judecat şi, în urma mărturiei Sophiei, celor două Sophia, fără să exagerez, va fi condamnat. Pentru că, de la Paris şi în aceste trei luni… care vă lipsesc… fiica dumneavoastră, ei bine… cealaltă Sophia a suferit acelaşi abuz la voi acasă. Mă înţelegeţi? în statul New York, căruia îi aparţinem, pedeapsa pentru această infracţiune este de la zece până la douăzeci şi cinci de ani de închisoare.

— Douăzeci şi cinci de ani. Da.

— Ar putea fi mai puţin, dacă acceptă tratamentele, urmărirea, îndepărtarea. Va trebui să le explicaţi copiilor, şi mai ales lui Liam, care va fi furios pe dumneavoastră, pe sora lui şi chiar pe el însuşi…

— Şi pe… Liam…?

— Nu. Staţi liniştită. Interviurile nu lasă loc pentru nicio îndoială.

Avril îşi trece degetele peste buze, priveşte în gol, îşi mişcă mâna prin păr. Jamy o urmăreşte cu teamă, continuă:

— Vă puteţi schimba numele, statul. Dublura dumneavoastră va face la fel. Ea a acceptat deja propunerea noastră. Am negociat cu armata: veţi păstra pensia soţului, ca şi cum ar fi murit în luptă.

— Ar fi murit în luptă, repetă Avril fără vlagă.

Se gândeşte la mânji, ca aceia pe care îi desena pentru mama ei. Mânji. Au culoarea sângelui. Plutesc pe un cer albastru de oţel. E frig, atât de frig. Nimic nu se mişcă. Zero absolut. *April caught in the icy storm*, Avril

prinsă în furtuna îngheţată.

— Veţi beneficia de ajutor medical şi psihologic pentru copii şi pentru dumneavoastră.

Avril nu are timp să schiţeze un gest, ochii i se măresc de groază, greaţa urcă, un val negru, bilios, de neoprit, ar vrea să vomite, dar nici măcar nu reuşește.

7»

ULTIMUL CUVÂNT

21 octombrie 2021, 13: *42*

De trei ori a repetat ordinul pilotul de pe Super Hornet. Dar el nu este decât ultima verigă dintr-un lanţ, şi la ce serveşte mâna dacă ea refuză să se supună creierului?

Decizia tocmai a fost luată în „Tank”, camera sacră a Pentagonului. Este o cameră solidă, fără ferestre, numită oficial „Room 2E924”, care arată ca o banală sală de conferinţe a unei firme, cu masa din stejar auriu, scaunele pivotante din piele şi decorul atemporal. Într-un tablou de pe perete, preşedintele Abraham Lincoln conduce o reuniune strategică în timpul Războiului de Secesiune. În jurul său se află generalul de corp de armată Ulysses Grant, generalul de divizie William Tecumseh Sherman şi contraamiralul *y*

David Dixon Porter. Toţi aceşti ofiţeri de pe pânză au fost martorii celei mai secrete decizii luate vreodată de nişte şefi de Stat-major ai diferitelor armate, o decizie îndelung dezbătută, iar preşedintele a vrut să aibă ultimul cuvânt.

Proiectilul se desprinde de aripa avionului de vânătoare, care se ridică spre nord-vest. AIM 120 îşi declanşează imediat racheta şi în câteva clipe atinge viteza de croazieră, lăsând în urmă o dâră cenuşie, dreaptă. Soarele se reflectă pe peretele de oţel, este moartea scânteietoare. La 4 mach, ţinta nu se află decât la cincisprezece secunde distanţă.

La Paris, vizavi de Luxemburg, Victor şi Anne beau o ultimă cafea pe terasă, înainte de a merge la cină. Este

sfârşitul lunii octombrie, dar vara se prelungeşte, e o vară indiană, cum se spune. Anne ridică ochii spre Victor, îi zâmbeşte. Scriitorul nu s-a simţit niciodată atât de viu, uneori crede că moartea celuilalt Victor i-a făcut existenta pe cât de evanescentă, pe atât de preţioasă. A pus pe masă cele două piese de Lego, ca două cuburi de zahăr roşu-aprins. Le asamblează, le demontează, mecanic.

Deşertăciunea deşertăciunilor – spune Qohelet – Havel hevelim deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciune!

Victor tocmai a pus punct cărţii scurte, care vorbeşte despre avion, anomalie, divergenţă. Ca titlu, s-a gândit la *Dacă într-o noapte de iarnă, două sute patruzeci şi trei de călători* – şi Anne a clătinat din cap –, apoi a vrut să-l facă incipitul romanului – şi Anne a oftat. În cele din urmă, va fi un titlu scurt, un singur cuvânt. Din păcate, *Anomalia* a fost deja luat. Nu încearcă să explice. Depune doar mărturie, cu simplitate. A reţinut doar unsprezece personaje şi, îşi dă seama, din păcate, că unsprezece sunt deja prea multe. Editoarea sa l-a implorat, Victor, ai milă, e prea complicat, ai să-ţi pierzi cititorii, simplifică, taie, mergi la esenţial. Dar Victor face numai după capul lui. A început romanul ca o pastişă la romanele lui Mickey Spillane[4647], personaj despre care nimeni nu ştie mare lucru.

Nu, nu, e prea literar pentru un prim capitol, i-a reproşat Clémence, când vei înceta să te mai joci? Dar Victor este mai jucăuş ca niciodată.

La o mie de kilometri distanţă, la Mount Sinai Hospital, Jody Markle nu mai are lacrimi, închide ochii. îl pierde pe David pentru a doua oară. Timp de patru zile, acesta a fost sub sedare profundă, deoarece nici nanomedicamentul franţuzesc nu mai este suficient pentru

46 Aluzie la romanul lui halo Calvino, Dacă într-o noapte de iarnă un călător.

47 Mickey Spillane (1918-2006) este autor de romane polițiste și creatorul celebrului detectiv Mike Hammer, sub numele căruia a și publicat.

a-i ameliora durerea. Paul stă lângă fratele său, descărnat, livid, tăcut. Afară, un zgomot de sticlă spartă îl distrage, întredeschide jaluzeaua, se apleacă, se uită în curte: în parcare, doi bărbaţi se insultă pentru un far spart, în timp ce în cameră, pe aparat, sinusoida electrocardiogramei se aplatizează pentru a rămâne aşa, iar bipul slab devine o notă continuă.

În Lagos, concertul Slim Men se încheie când cade noaptea tropicală. La sfârşitul concertului, pentru ultima melodie, urcă pe scenă un oaspete-surpriză, un bărbat mic, blond, în costum cu paiete roz şi ochelari mari, luminoşi, aurii, în urale şi aplauze. Şi mai mult de trei mii de tineri nigerieni reiau cu el refrenul căruia îi cunosc toţi semnificaţia ascunsă:

I want a mist offorgiveness

But I shall begfor nothing less To cover the blood and tears Ijust want some Iove if you please

Joanna March s-a îngrăşat, iar copilul poate sosi mai repede decât se aştepta. E fetiţă şi o va chema Chana, după numele unei prinţese japoneze uitate şi după „an”, în ebraică.

Are ceva timp liber, deoarece procesul Valdeo nu va mai avea loc. S-a ajuns la un acord cu reclamanţii, iar heptaclorul a fost retras de pe piaţă. Nu s-ar fi dus niciodată la reuniunea de la Dolder Club, unde s-a discutat despre cercetarea nemuririi şi apoi, la cină, despre locuri de pe planetă unde ai putea fugi de efectele încălzirii globale şi ale valurilor migratoare. Prior a cumpărat 100 de hectare în Noua Zeelandă.

Aby ar fi dorit să continue să corespondeze cu Joanna June, din cauza unui cocktail noroios de frământări şi vinovăţie, dar ea a refuzat să păstreze legătura. Poate mai târziu. A întâlnit pe cineva la Birou, un expert în contrabanda cu opere de artă. El crede că e ceva serios, ea se îndoieşte de asta, dar vrea să creadă.

Pe calota glaciară polară din regiunea antarctică de vest este începutul primăverii, iar gheţarul Thwaites, acest

cub uriaş de gheaţă, gros de doi kilometri şi comparabil cu Florida ca întindere, s-ar putea foarte bine desprinde în trei luni şi apele să crească mai mari cu un metru, dar Sophia, Liam şi mama lor au părăsit casa inundabilă din Howard Beach. Cele două June s-au stabilit în Akron, lângă Cleveland, cele două March, în Louisville. Armata şi FBI-ul şi-au respectat promisiunile, iar ele, la rândul lor, au fost de acord să nu încerce niciodată să ia legătura una cu cealaltă. Ar putea avea un lucru în comun, pe Clark, dar termenii condamnării lui exclud orice contact ulterior cu familia. Şi încet-încet, în cei doi Liam, furia s-a potolit.

Blake greşeşte să-şi facă griji. Nimeni de la FBI nu-l mai caută. Din două imagini neclare, făcute la biroul vamal de pe aeroportul Kennedy, ale unui bărbat care ar fi putut fi pasagerul de pe locul 3OE, NSA a identificat prin programul de recunoaştere facială 1 049 278 de feţe pe reţelele sociale. Din acest milion, 1 553 au fost surprinşi săptămâna următoare de o cameră a unuia dintre aeroporturile de pe Coasta de Est, dar asta nu dovedeşte nimic; 4 482 de alte feţe nu corespund niciunui profil şi nu apar decât în fotografii, uneori în fundal. Bineînţeles că bărbatul are un dublu, dar în mod clar caută să treacă neobservat. În plus, de ce se face vinovat dacă a spart o uşă a hangarului şi a furat o maşină? 9 9

André March pune un vas de ceramică albastră pe bufetul bucătăriei din noua sa casă din Montjoux. La începutul lunii august, la un concert la biserica din sat, a întâlnit o contrabasistă care locuieşte în satul vecin: era pregătit. O femeie înaltă, brunetă, cu ochi albaştri, adânci, care îl face să râdă şi fumează încontinuu. Uneori, ea poartă o salopetă largă, ale cărei deschizături încântă mâinile lui André, care descoperă bucuriile bicicletei electrice. În această dimineaţă, ea adoarme din nou după ce au făcut dragoste şi, în timp ce el pregăteşte micul dejun, primeşte un apel de la Lucie March, care îl sună doar de dragul conversaţiei. Aceasta munceşte „mult prea mult”, îi spune, dar se liniştește, tolerează ritmul care s-a

stabilit între ea şi Lucie June pentru îngrijirea lui Louis. Care s-a adaptat. „Surprinzător de bine”.

Băiatul nu este nemulţumit că „cealaltă” mamă, Lucie June, este însărcinată. Centrul de greutate al vieţii lui Lucie s-a schimbat atât de mult în câteva luni, încât inimaginabilul a devenit posibil. Eşti sigură? a întrebat André June, la fel de fericit pe cât de îngrijorat. Da, sigur că este. A câştigat un nou punct de echilibru şi o formă de revanşă faţă de acest destin. Ea nu la mai sunat niciodată pe Raphaël şi niciun alt iubit întâmplător nu l-a înlocuit.

Adrian şi Meredith sunt în Venice, Italy, Europe. Sunt blocaţi în hotel de *aqua alta*, dar această izolare momentană nu e atât de tragică. Camera lor însorită are vedere la Fundamenta del Passamonte şi cei doi se bucură de un room-service ireproşabil – managerul hotelului e convins că la recunoscut în Adrian pe un actor american, dar pe care? –, iar cămaşa mai puţin albă şi mai puţin imaculată, suvenirul de la Casa Albă, stă întinsă pe podea, acoperită de o rochie neagră. Vorbesc în şoaptă sub o piramidă de cearşafuri, invizibili, doar râsul limpede al lui Meredith se poate auzi.

În septembrie, Departamentul Apărării a încheiat protocolul 42, pentru a se concentra asupra operaţiunii Hermes. Speculaţiile grupului de lucru au durat toată vara, fără ca nimeni să-şi imagineze o modalitate de a infirma o teorie sau de a confirma-o pe alta. Americanii nu vor afla niciodată de existenta acelui alt avion din China. Nu avem >

veşti despre ocupanţii săi.

Jamy Pudłowski bea martini sec într-unul dintre barurile din Quantico, după o ultimă sesiune de antrenament. Cu două zile înainte, a validat ultimul plan de protecţie a pasagerilor din 006 şi a obţinut transferul pe Coasta de Vest, în San Francisco, unde ocupă, de săptămâna viitoare, postul de directoare a biroului regional şi a şapte birourisatelit. Dacă ar fi întrebată la ce se gândeşte acum, ar răspunde comandând un alt martini

sec.

Camera laterală de sub aripa stângă a Super Hornetului urmează traiectoria AIM 120, iar în sala de comandă, la subsolul Casei Albe, preşedintele Statelor Unite ale Americii stă cu ochii pe ecranul uriaş, încruntat, încleştându-şi pumnii. Da, a fost o decizie dificilă şi am luat-o singur, deoarece rolul meu este de a lua decizii de unul singur. Când a aflat că un al treilea zbor Air France 006 a apărut pe cerul Atlanticului, cu acelaşi căpitan Markle la comenzi, asistat de acelaşi Favereaux, cu aceiaşi pasageri la bord, preşedintele a dispus distrugerea aparatului. Nu putem lăsa acelaşi avion să aterizeze iar şi iar.

Hai să mai bem o cafea, spune Victor, vrei? O atrage pe Anne lângă el, îi mângâie degetele fine, o sărută delicat pe buzele întredeschise, iar respiraţia ei miroase a tutun şi mentol. Atunci se întâmplă. Mai întâi o respiraţie, un vârtej trecător de frunze moarte pe pământ. În aer pluteşte o notă muzicală foarte joasă, un Fa de contrabas. Aerul vibrează, iar cerul devine mai clar, dar foarte puţin. O doamnă elegantă cu o sacoşă de cumpărături se opreşte în faţa unei librării, un bărbat într-un pardesiu de gabardină plimbă un câine negru, mare, o tânără pe bicicletă trece pe lângă ei, se opreşte, îşi priveşte smartphone-ul şi zâmbeşte. Este un moment liniştit, senin.

9 9 7

Proiectilul se află la doar o secundă distantă de avionul >

Air France 006 şi timpul se întinde, se întinde înainte de explozie.

Este dificil de descris ceea ce se întâmplă, în vocabular nu există niciun cuvânt pentru a defini această vibraţie lentă a lumii, această pulsaţie infinitezimală care, peste tot pe Terra şi în acelaşi moment, afectează la fel şi pisica ce doarme lângă şemineu în cabana din Arkansas, şi gâscă cenuşie care traversează cerul deasupra Bordeaux-ului, şi cascadele fluviului Zambezi, şi zăpezile imaculate

de pe Annapurna, şi Podul Rialto peste Canal Grande din Veneţia, şi artera aglomerată a mahalalei uriaşe din Dharavi, şi buretele murdar de pe marginea chiuvetei din bucătărie în Montjoux, şi vechiul cauciuc spart din curtea unui garaj din Mumbai, şi ceaşca de cafea roşie de mar e I y da la mn dector

Mi ere şi 1 d ani n în p li ba din An Du-te soire de me ce ut p ia pe a se e v r a f e existe u 1 ce r a t i i 1 e’s în is i

P fi n

MULŢUMIRI

Ali Amir-Moezzi, Daniel Levin Becker, Paul Benkimoun.

Eduardo Berti, Elise Bétremieux, Hadrien Bichet, Nick Bostrom.

Hélène Bourguignon, Olivier Broche, Sarah Chiche, Christophe

Clerc, Claire Doubliez, Paul Fournel, Jacques Gaillard, Thomas

Gunzig, Jacques Jouet, Philippe Lacroute, Jean-Christophe

Laminette, Clémentine Mélois, Anaëlle Meunier, Victor Pouchet.

Anne-Laure Reboul, Virginie Sallé, Sarah Stern, Jean Védrines.

Pierre Vivares, Charlotte von Essen, Ida Zilio-Grandi

Cuprins

I. LA FEL DE NEGRU PRECUM CERUL 7

Blake 9

Victor Miesel 22

Lucie 30

David 39

Maşina de spălat 47

Sophia Kleffman 54

Joanna 66

Afacerea Miesel 77

Slimboy 83

Adrian şi Meredith 95

Gluma 107
André 113
Primele ore 125
II. VIAŢA E VIS, SE SPUNE 135
Momentul când 137
Şapte interviuri 148
Descartes 2. O 162
Masa 14 172
Epur, şi muove 180
Hangar 191
Întrebările lui Meredith 196
Câţiva preşedinţi 202
The people has the right to know 208
III. CÂNTECUL NEANTULUI 215
Întâlnire de gradul doi 217
Un bărbat priveşte o femeie 226
Lumea Sophiilor 236
Slimboys 241
Same player dies again 248
Woods vs Wasserman 254
Un copil, două mame 258
Portretul lui Victor Miesel ca fantomă 266
Night show 279
Vocea din Jacob Evans 295
Dispariţii 299
Trei scrisori, două mailuri, un cântec, zero absolut 309
Ultimul cuvânt 323
Mulţumiri 331

La preţul de vânzare al cărţii se adaugă 2%, reprezentând contravaloarea timbrului literar.

1 Joc de cuvinte intraductibil, rezultat din omofonia *în abaisse ime baise* (*abaisser* –, aici, a înjosi / *baiser* –, a întreţine relaţii sexuale).

1 Friedrich Nietzsche, *Despre adevăr şi minciună în sens extramoral*, în *Opere* complete, Vol. 2, traducere de

Simion Dănilă, Editura Hestia, Timişoara, 1998, p. 560. Citatul complet este: „Adevărurile sunt iluzii de care am uitat că sunt, nişte